

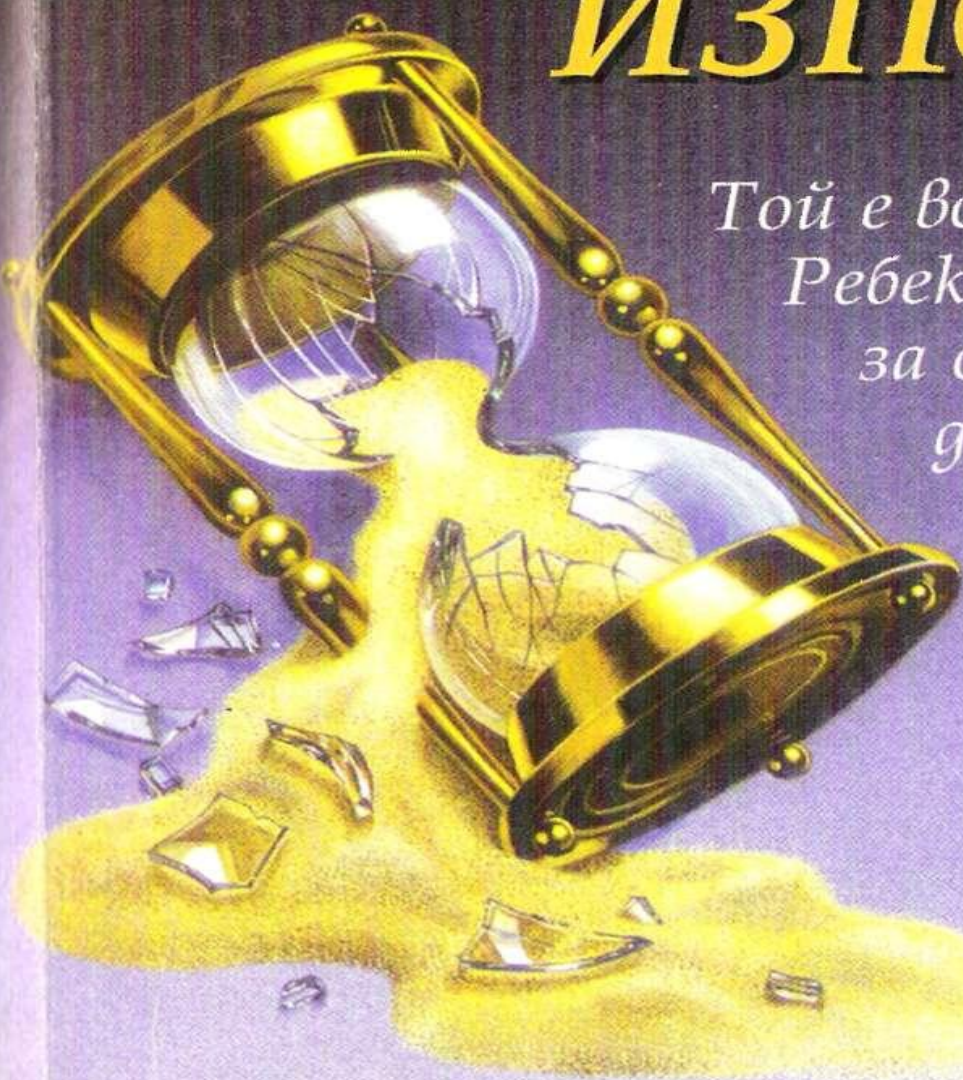
HARLEQUIN®

Бестселър

Елизабет Гейдж

ИЗПОВЕД

*Той е всичко, което
Ребека би пожелала
за своята
дъщеря.
И за себе
си...*

ЕЛИЗАБЕТ ГЕЙДЖ ИЗПОВЕД

Превод: Катя Георгиева

chitanka.info

Ребека Лоуъл е съвършената съпруга и майка. Но под изисканата външност на светска дама се крият дълбока самота и отчаяние.

Той е богат, амбициозен и предизвиква завист у всичките им познати. Ала успехът на Деймън Лоуъл е възможен само защото Ребека се е научила да си затваря очите за много неща...

Дъсти е тяхното единствено, любимо дете. Тя е красива, умна, лъчезарна. И един ден Дъсти води у дома своя млад годеник. Той е всичко, което Ребека би пожелала за своята дъщеря. И за себе си...

Пропадането в ада започва с една смела постъпка, с един грях, извършен в един иначе безукорен живот. И за този грях няма опрощение в изповедта.

ПРОЛОГ

Всичко бе затрупано със сняг.

Преспите бяха почти два метра. Купчините, оставени край шосето от снегорините, стигаха почти до пътните знаци.

В разгара на бурята, в събота следобед и вечерта, всичко бе замряло. До центъра на града можеха да си пробият път само снегорини и моторни шейни, а междуселищните пътища в окръга официално бяха затворени. За щастие електрозахранването не бе прекъснато, но всички обичайни дейности бяха спрели. Няколко местни хора в снегоходки оглеждаха хълмовете над езерото. Всички други си стояха вкъщи.

В неделя снеговалежът намаля дотолкова, че улиците можеха да се разчистят и днес хората отново бяха на работа.

Малкото момиченце бе вкъщи с Пам, детегледачката, защото майка ѝ бе отишла на интервю за работа. Когато непознатият дойде, Пам беше вътре и гледаше телевизия, а момиченцето правеше снежен човек.

Бе висок. В косите му имаше сняг, а красивото му лице бе леко поруменяло от студа.

— Здравсти — каза той. — Как се казваш?

— Натали — отговори момиченцето.

— Какво правиш?

Тя се усмихна:

— Снежен човек.

Непознатият отстъпи и скръсти ръце.

— Май много ти остава, а? — снежната топка, която търкаляше момиченцето, бе колкото малка диня.

То не каза нищо.

— Има ли кой да ти помогне?

— Пам — отговори детето. — Ала нейното предаване свършва чак в два.

— А-ха — той погледна към къщата. — Е, аз ще ти помогна — клекна, подхвана снежната топка и бързо я затъркаля по двора. Снегът се лепеше, защото през нощта температурата малко се бе повишила, и скоро топката стана почти един метър. — Ето — кимна мъжът. — Като за начало е добре, не мислиш ли?

Момиченцето наклони глава и скръсти ръце, преструвайки се на безразлично.

— Ами да...

— Сега следващата топка — съобщи той и пъкна ръце под мишниците си да ги стопли. — Това е за средната част на тялото. Между другото, знаеш ли как се нарича тя? Средната част от тялото на човека?

Детето поклати глава:

— Не. А ти знаеш ли?

— Знам. Нарича се торс.

— Торс! Колко глупава дума.

— Да — мъжът се усмихна. — И на мен така ми се струва. Както и да е, хайде да изтъркаляме един торс. Става ли?

Когато Пам излезе от къщата, двамата бяха клекнали един до друг. Пам бе пълничко четиринадесетгодишно момиче с руса коса и кожа на лицето, от която се смущаваше. В бързината бе навлякла едно старо яке.

— Мога ли да ви помогна?

Мъжът се изправи, като остави детето коленичило в снега. По лицето на Пам се бореха подозрение и момичешки интерес, защото непознатият бе много хубав.

— Надявам се — отвърна той. — Търся една къща. Изобщо не познавам града и май се загубих.

— Коя къща? — попита детегледачката. Лейк Женева бе малко градче, а тя бе прекарала тук целия си живот. Познаваше всяко семейство и всяка къща — освен вилите на богатите и новите къщи близо до хотела.

— Ето адреса — непознатият извади от джоба си сгънат лист от бележник и й го подаде. Усмихваше се и Пам не можеше да не отговори на усмивката му.

— О, разбира се — възкликна тя. — Това е от другата страна на езерото. Добре че ме попитахте. Трудно щяхте да го намерите —

погледна към Натали, която дърпаше мъжа за палтото. — Ще ви нарисувам скица — обърна се към къщата. — Веднага се връщам.

— Аз ще остана тук с Натали — вметна мъжът. — Ние имаме да правим торс, нали, Натали?

Детето се подсмихна на глупавата дума.

Пам за момент се поколеба дали да остави момиченцето навън с непознатия. В края на краищата, тя отговаряше за Натали. Ала забеляза, че той нямаше ръкавици. Ръцете му бяха почервенели от студа.

— Трябват ви ръкавици — вметна Пам. — И погледнете панталоните си!

Панталоните му бяха прекалено хубави като за такова време. Не виждаше обувките му, защото бяха под снега, но изобщо не изглеждаше подходящо облечен. Палтото му бе по-стилно от всичко, което се продаваше в този край.

Тя влезе вътре, намери в килера едни мъжки ръкавици и му ги подхвърли от верандата пред къщата. После взе от кухнята лист и молив и нарисува скицата. Когато се върна, той слагаше втората топка върху първата, а Натали го наблюдаваше с явно удоволствие. Лесно можеше да се разбере, че на момиченцето му липсваше общуването с мъж, откак баща ѝ си бе заминал.

— Първо трябва да се върнете обратно през града — обясни Пам, като показваше на картата. — Тръгнете по централната улица до „Елм“, после завийте наляво и ще заобиколите езерото — мина ѝ през ума да му предложи да го заведе, ала той беше чужд човек и тя не можеше да рискува да се качи в колата му. Освен това трябваше да се грижи за Натали. — След около два-три километра ще стигнете до малък крайпътен ресторант, който се казва „Пайн топ“ — продължи Пам. — На следващия знак стоп завийте надясно. Там има един квартал с четири улици. Продължете нагоре по хълма, докато се изкачите най-горе, после завийте надясно.

Непознатият кимаше и ѝ се усмихваше.

— Много бързо ли обяснявам? — попита тя.

— Никак даже. Да помогна на Натали да направи главата на снежния човек, и ще тръгна — бързо изтъркаля снежната топка и сам я вдигна. Получи се доста висока фигура. Той се наведе и стисна

ръката на момиченцето. — Намери му хубава шапка. И лула. Има ли баща ти някоя лула?

Пам го погледна изразително:

— Тя живее с майка си. Но ще се справим, нали, Натали?

Момиченцето кимна.

Мъжът се изправи и изтупа снега от коленете си.

— Ще се намокрите — обади се Пам. Искаше ѝ се да можеше да го покани вътре. Ако това бе нейният дом, тя щеше да сложи панталоните му в сушилнята и да му направи кафе. — На... На гости ли сте тук? — попита нерешително.

— Ами... Зависи — отговори той. — Може и пак да се срещнем — изглеждаше симпатично развеселен от нейния интерес. — Както и да е, трябва да тръгвам — върна ѝ ръкавиците.

— Благодаря ви, че помогнахте на Натали.

— Беше ми приятно. Отдавна не съм правил снежен човек.

Пам го гледа, докато мъжът мина по изринатата пътека и влезе в колата си. По капака и покрива имаше малки капки вода, ала нямаше сняг. Сигурно идваше отдалече, реши тя. Всички коли в града още бяха покрити със сняг.

Колата безшумно се засили по пътя. Гумите ѝ затъваха в новия сняг, който бе натрупал по дърветата и покривите. Пам помаха, Натали също. Отвътре също се размаха една ръка, после колата се спусна надолу по хълма. Пам се взря към отсрещната страна на езерото. Виждаше квартала, накъдето се бе запътил той. Между дърветата имаше пролука, където бе прокарана новата улица. Тя си спомни, че бе забравила да попита у кое семейство отива. Е, добре, щеше да разбере. Това бе едно малко градче.

Обърна се към Натали:

— Хайде да отидем да намерим шапка и шал за твоя снежен човек, а?

Той следваше указанията на момичето. Мина през центъра на града, където по уличните лампи и светофарите бе окачена коледна украса. Градът бе малък и почти без движение. Курортистите си стояха в хотела и единствените коли на пътя бяха пикапите и автомобилите на местните жители.

Намери крайпътния ресторант — затворен до пролетта, както пишеше на табелата — и пое нагоре по хълма. Кварталът бе стар, с малки дървени къщички, пред няколко от които в дворовете имаше лодки на ремаркета. Но улицата на върха на хълма бе нова, с празни парцели и къщи.

Намери адреса, който търсеше, и подмина. Около сто метра по-нататък спря и изключи двигателя.

Когато излезе от колата, усети колко бяха замръзнали ръцете и краката му. Пъхна дясната си ръка под палтото да я стопли. От улицата се откриваше красив изглед към езерото. Водата близо до брега бе замръзнала и покрита със сняг, ала в средата езерото бе синьо и много хубаво.

Спря пред входната врата и изпита кратко чувство на съжаление. Зачуди се дали наистина можеше да го направи. После си припомни мислите си по пътя дотук. Проследи ги от увода до заключението, както бе приучен умът му, и се успокои. Знаеше, че е прав.

Под все още падащия сняг видя следи от гуми от алеята пред къщата към улицата. Бавно мина по пътеката и погледна през прозореца.

Видя камина и стар диван, на който лежеше жената. На гърдите ѝ имаше отворена книга. Изглеждаше заспала.

Стигна до входната врата и посегна към звънеца. После, следвайки някакъв вътрешен инстинкт, натисна дръжката. Вратата бе отключена. Нищо чудно — това бе едно малко градче.

Влезе бързо вътре и затвори вратата зад себе си.

Не искаше да вдига шум, но знаеше, че внезапният студен полъх ще го издаде.

Ала нямаше опасност. Тя лежеше до огъня, който стопляше цялата стая, въпреки че от него вече бе останала само жаравата.

Лицето ѝ бе спокойно. Сънят го правеше по-красиво. Но когато дойде по-близо, видя, че веждите ѝ бяха смръщени. Сигурно сънуваше лош сън.

Пистолетът бе в ръката му. Стана му мъчно за нея. Нямаше да бъде лесно.

Причина и следствие, помисли си. Престъпление и наказание.

Пистолетът сочеше към нея — стабилен, неподвижен. Студът бе напуснал ръцете му. Искаше му се тя да бе будна, ала се страхуваше да

наруши тишината.

Не се наложи. Очите ѝ се отвориха, сякаш самото му присъствие бе достатъчно. Жената се усмихна смутено.

— Ти го направи — каза мъжът. Тя изглежда не разбра. Все още бе сънena или полуразсънena. Но знаеше кой бе той.

Пистолетът понечи да трепне, ала мъжът видя как очите ѝ се фокусираха върху него и доби сила. Това бе важното, помисли той. Тя го бе докарала дотук. Нека му помогне дори сега.

И тя му помогна. Разбра, усмихна се унесено и пистолетът изтреця.

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

Осемнадесет месеца по-рано

В една гореща юлска вечер в Ню Йорк Ребека Лоуъл стоеше в спалнята на апартамента си и се гледаше в огледалото.

Това не бе любимото ѝ занимание. Разбира се, налагаше се да внесе някои дискретни промени — леко да пипне тук-там и да се приведе в приемлив за другите вид. Ала и промени вътре в нея, за да може, когато отвърне поглед от огледалото, да отнесе със себе си един поносим за самата нея образ. Това бе много по-трудна работа.

Тя не се смяташе и никога не я бяха смятали за привлекателна жена — дори като студентка, когато бе слаба и жива, дори преди раждането, от което тялото и лицето ѝ натежаха.

Не че сами по себе си чертите ѝ бяха грозни. Имаше фин нос и брадичка, а най-силно впечатление правеха големите ѝ, умни очи — замислени и понякога тъжни. Косата ѝ бе къса, с изсветлени кичури, за да се скрият сребреещите нишки. Кожата ѝ бе бяла. След време щеше да се набръчка, като на майка ѝ, но засега изглеждаше свежа.

Имаше впечатляваща осанка. С едно излъчване на зрялост. С топлотата на жена, която бе живяла, чувствала и копняла — ала без другото. Без дързостта, която прави някои жени желани, а други красиви. Дори в тези интересни очи човек долавяше неизживени възможности, неизследвани брегове. И никой не виждаше това по-ясно от самата Ребека.

Отвърна се. Десет пъти на ден се отвръщаше от същия този поглед в очите си, от погледа, в който срещаше себе си и мислеше: „Ти не си това, което можеше да бъдеш“. Изхвърли мисълта от ума си, изправи рамене и посрещна света извън огледалото с чувство за собствено достойнство, което караше другите да зависят от нея и почти я караше да забрави истината.

— Ребека, помогни ми, а?

Съпругът ѝ забързано влезе в стаята. На петдесет години той бе всичко, което трябваше да бъде. Висок, загорял от слънцето, с енергични движения, все още тенисист, при това добър, състезател в

градския отбор по голф, с посребрени слепоочия и с очи, искрящи от съвсем същата усмивка, която светеше от всяка негова снимка. Деймън Лоуъл безусловно бе най-красивият мъж в техния кръг от познати и обект на всеобща завист от страна на приятелите.

Приличаше на човек с власт и престиж и с апломб играеше тази си роля повече от двадесет години. Съдружник във фирмата, член на всеки клуб и обществена организация, които имаха някакво значение, той бе стълб на обществото, в което се движеше. Бе постигнал всичко, което обещаваха харвардската му диплома, и много повече. Имаше самоувереност, която почти плашеше Ребека, въпреки че бе прекалено внимателен и грижовен към нея. Бързаше да ѝ подаде стола, да ѝ отвори вратата и често я докосваше или прегръщаше пред хората. Често в разговор с гордост отбелязваше чувството ѝ за хумор и силния ѝ дух. Истинската им стойност бе по-малко важна за Деймън от впечатлението, което създаваха за неговия брак.

Баща му, според роднините, се бил държал почти по същия начин към баба Лоуъл. Ребека не можеше лично да го потвърди, тъй като старият доктор Лоуъл, който бе доктор и по медицина, и по право, специализирал се в патентоване на нови лекарства и методи на лечение, бе на смъртно легло, когато му я представиха. Но семейните албуми показваха необичайна прилика между строгата и пленителна усмивка на Деймън и на баща му. И наистина, Деймън се носеше по пътя на успеха, проправен за него преди едно поколение от баща му и почти изглеждаше, че оглажда последните ръбове на собствената си личност, за да пасне на калъпа. Интересно, че в очите на всички това го правеше само още по-силен.

— Благодаря, скъпа — кимна той, когато Ребека завърза връзката му. Грапавата загоряла кожа на врата му бе близо до нея и тя вдъхваше свежия му и естествен аромат. Гледаше как очите му се стрелкат по стаята. Деймън винаги бе нащрек, никога съвсем спокоен. На времето Ребека се чудеше какви мисли се крият зад тези блестящи очи. Сега вече не се чудеше.

— Ето! — тя потупа вратовръзката.

Той се наведе да я целуне.

— Много си елегантна — забеляза одобрително. — Ала по-добре побързай. Рой ще се сърди, ако отново закъснеем.

Щеше да има прием в къщата на Рой Минтър. Там щяха да са съдружниците — Боб Крийг, Ивън Гейт и останалите, както и някои държавни чиновници. Фирмата извършваше цялата юридическа работа по проекта за развитие на района Хайтауър, на който кметът бе заложил политическото си бъдеще, а Деймън бе избран да поддържа връзката с градската администрация. Не за пръв път фирмата играеше роля в политиката на града и щата — от времето, когато бе член на съвета, губернаторът много бе разчитал за съвети и влияние на Боб Крийг, негов съученик от колежа и бивш съквартирант. Обаче проектът Хайтауър бе много скъп и си бе спечелил и поддръжници, и противници от всички страни.

За Деймън бе голяма гордост да е представител на фирмата в нещо толкова оспорвано. Откак се зае с това, снимката му се появяваше почти всяка седмица във вестниците. Миналата пролет списание „Ню Йорк“ дори бе публикувало статия за него. Работата му върху този проект можеше един ден да му донесе длъжност във федералната администрация, защото проектът, когато се изпълнеше, щеше да промени облика на района, както преди време Рокфелеровият център.

Щеше да му се налага непрекъснато да тича от Ню Йорк до Олбъни и Вашингтон. Това не означаваше, че ще си е у дома по-малко, отколкото преди. Означаваше само, че ще е на различно място.

— Ще те чакам отвън — каза бързо той и излезе от стаята.

Миг след това влезе дъщеря им Дъсти. Замести го бързо и неусетно като актьор, който се втурва иззад завесата точно когато предшественикът му е напуснал сцената.

— Майко, ще ми помогнеш ли?

Дъсти отиваше на среща с новия си приятел и бе дошла вкъщи да вземе някакъв тоалет, който бе забравила да занесе в апартамента си в центъра. Тъмните панталони и копринената блуза не бяха официални, но изглеждаха скъпи. Ребека ѝ ги бе купила в началото на пролетта.

— Дай да видя — промърмори тя и присви очи да закопчае златното колие на дъщеря си.

Дъсти бе руса, добре сложена, само с малко пълнички прасци, с изящни рамене и ръце, с кожа, която почерняваше лесно като на баща ѝ и с красиви загадъчни очи. Всички казваха, че има очите на Деймън,

ала в тях светеше изражението на Ребека — кротко, малко тревожно, малко унесено.

Приличаше на това, което бе — едно богато момиче, свикнало с хубави неща, предопределено да успее, родено да бъде щастливо. Но изглежда не се чувстваше съвсем удобно в тази си роля. И тук отново бе дъщеря на майка си.

— Трябва да бягам — обади се Дъсти. — Бях забравила колко е натоварено движението.

— Не можем ли да те закараме донякъде?

— Не, благодаря. Не съм във вашата посока.

Не за пръв път Ребека забелязваше, че Дъсти не поздрави баща си, когато влезе. Чакаше го да изчезне от погледа ѝ.

От години тя избягваше Деймън — откакто от момиче се превърна в девойка, а може би дори по-рано.

Не че Дъсти не харесваше баща си. Тя му се възхищаваше, обичаше да се перчи с него пред приятелите си и се ласкаеше, когато роднините казваха, че е наследила красотата му. Ала изпитваше някакво страхопочитание пред него и не го търсеше.

Деймън, зает със собствените си планове, или не обръщаше внимание на отчуждението между него и дъщеря му, или предпочиташе да не се оплаква от това. Ребека не казваше нищо и на двамата по този повод. Искаше ѝ се да са по-близки, но имаше чувството, че не може да направи нищо, без да ядоса единия, другия или и двамата.

Новият приятел на Дъсти, чието име Ребека все забравяше, бе последният от доста време насам, ала през последния месец Дъсти говореше все по-сериозно за него. Той бе студент по право в Колумбия, завършил Харвард като Деймън и произхождаше от добро семейство. Все пак, как се казваше? Ребека никога не можеше да си спомни.

— Как изглеждам? — попита Дъсти и се завъртя пред майка си.

Както изглежда, който и да е на двадесет години с такива очи, помисли Ребека.

— Ела тук — махна ѝ тя и докато издърпваше един висящ от блузата ѝ конец, долови миризмата на лака ѝ за коса.

— Краищата на косата ти пак цъфтят — забеляза Ребека. — Защо не отидеш тази седмица при Сали? Ако искаш, мога да ѝ се обадя.

Сали бе фризьорката на Ребека и истинско съкровище. По някаква причина Дъсти отказваше предложенията да я използва и предпочиташе едно момиче близо до университета, при което ходеше през последните две години. Ребека мислеше, че косата на дъщеря ѝ е прекалено буйна, но бе достатъчно тактична, за да не го прави на въпрос. Момичето кипеше от живот и би изглеждало чудесно дори с опашчици.

— Не се безпокой — отвърна Дъсти.

— Права си.

Нямаше смисъл да се кара с дъщеря си. Ребека бе на този етап от живота си, когато всичко сякаш изведнъж ѝ се изплъзваше. Майка ѝ беше болна, някои от приятелите ѝ също, и ѝ се струваше, че всеки ден по някоя дълго лелеяна мечта избледняваше или биваше забравена. Дъсти растеше неусетно и близостта помежду им трудно се нагаждаше към бързите промени в живота им. Бе важно да държи вратата отворена за Дъсти, без да я кара да се чувства в капана на майчината си любов. Затова Ребека никога не осъждаше дрехите ѝ, начина ѝ да си прекарва времето или приятелите ѝ. Понякога се преструваше, че приема избора ѝ с чувство за хумор и старателно скриваше зад него дълбоката си загриженост и желанието си да я предпази.

Дъсти сияеща срещна погледа на майка си в огледалото.

— Майко, искам да те запозная с Тони. Тони! Разбира се. Тони Делафийлд. Винаги когато чуеше първото му име, второто идваше само. Това бе едно хубаво старо име, а тя познаваше няколко клона на тази фамилия покрай собственото си семейство и покрай семейството на Деймън.

— Наистина ли? Аз пък мислех, че го криеш от нас.

— Не, той просто е зает.

Ребека се чудеше за този Тони, защото Дъсти много държеше да не го кани вкъщи. Това я караше да подозира, че отношенията им са сериозни. Дъсти свободно и без смущение водеше у дома по-обикновените си приятели. Ала така и не доведе Брендън, момчето от колежа, нито Майкъл, с когото я бе запознала нейната приятелка Сюзън. Нещо в начина, по който тя говореше за тези двамата, бе накарало Ребека да им обърне внимание. А след като се раздели с Брендън, Дъсти цял месец изглеждаше разстроена.

— С удоволствие ще се запозная с него — каза Ребека. — Баща ти също.

Дъсти за момент замълча. Гледаше се в огледалото.

— Майко, мислиш ли, че лицето ми е прекалено широко?

Ребека се усмихна:

— А какво мисли той?

— О, той казва, че всичко ми е съвършено — отвърна Дъсти. — Но нали ги знаеш мъжете — страните ѝ леко поруменяха.

Правилно или не, Ребека прие това като признак, че Дъсти спи с този младеж. Ала изхвърли тази мисъл от съзнанието си. Отдавна бе решила, че не иска да знае за сексуалния живот на дъщеря си нищо, освен онова, което Дъсти би поискала да ѝ сподели. А Дъсти за щастие не ѝ бе споделила нищо.

Това бе труден период за една майка. Сексът не беше каквото бе бил само преди десет години. Безразборните връзки вече бяха въпрос не на забременяване или благоприличие, а на живот и смърт. Но Дъсти бе разумно момиче. Като малка не бе твърдоглава, нито склонна към лудории и сега, когато порасна, си личеше, че е наследила предпазливостта на майка си. Тя би правила нормални неща, неща, които няма да ѝ навредят — в секса и другаде.

При тази мисъл Ребека изпита смесени чувства на съжаление и облекчение. Съжаление, че нейната хубава и умна дъщеря вероятно нямаше да направи нищо по-забележително в живота си, освен да бъде една провинциална съпруга и майка, като самата Ребека и всичките ѝ приятелки. Облекчение, че тази относително спокойна съдба бе по-добра от всички душевни мъки, пред които напоследък се изправяха толкова много жени. Не бе време за безразсъдство, дори ако човек трябваше да си плати за предпазливостта.

Затова Ребека не задаваше въпроси, а Дъсти ѝ беше благодарна за това. Майка и дъщеря си живееха щастливо и безгрижно заедно, знаеха една за друга толкова, колкото искаха да знаят, и се харесваха.

А сега Дъсти щеше да доведе вкъщи един младеж, с когото имаше сериозни отношения. Ребека подозираше, че нещата може да вървят към годеж. Дъсти започваше последния курс. Може би в ума ѝ се въртеше мисълта за сватба през юни.

Сърцето ѝ отново се сви от смес от облекчение и тъга и тя погледна своята усмихваща се дъщеря.

— Споменах на баща ти, че е време да се запознаем с този екземпляр. Искаш ли да го поканиш на вечеря?

Както и очакваше, алюзията за Тенеси Уилямс остана незабелязан от Дъсти. Една от странностите на Ребека бе, че обичаше да чете. Бе добила този навик в колежа и никога не се отказваше от него, може би защото ѝ напомняше за младостта. В разговорите ѝ често се промъкваха литературни цитати, ала нито Деймън, нито Дъсти, нито който и да било друг изобщо забелязваше това.

— Не. Искам да дойде в събота на вилата ни в Сендс Пойнт — отговори Дъсти. — Родителите му имат къща в Кингс Пойнт, така че може после да се прибере рано вкъщи. Искам да дойде с плуване. Можем да обядваме...

— Ами баща ти? — попита Ребека. — Няма ли да се чувства малко изолиран?

— Мисля, че е по-добре първо ти да се запознаеш с него. Той е малко... Е, нали знаеш как се отнасят момчетата към татковците.

Ребека се усмихна на дъщеря си:

— Непременно му кажи да не се облича официално. Ние сме съвсем обикновени хора.

— Обичам те, майко — Дъсти бързо я прегърна. — Приятна вечер.

— На теб също, миличка.

Тази събота и неделя Деймън щеше да бъде в града. По-късно щеше да изслуша с интерес разказа на Ребека за младежа. Той се преструваше на собственически загрижен за приятелите на Дъсти и искаше да одобри всеки, с когото тя ходеше. Дразнеше го, че никога не бе виждал Брендън и Майкъл и понякога се чудеше на глас дали те наистина съществуват.

Значи щеше да е един важен обед, един важен ден. Затова толкова повече трябваше да се приеме по точно обратния начин, поне когато Дъсти можеше да чуе.

Дъсти бе излязла от стаята и Ребека бе сама, гледаше в огледалото роклята си и мислеше за предстоящата вечер. Съдружниците и техните съпруги ѝ бяха познати колкото най-старите ѝ обувки в килера. Но присъствието на политици, включително най-високопоставените съветници на кмета, щеше да придаде определена

пикантност. Ребека трябваше да се опитва да изглежда интересна. Деймън щеше да я наблюдава с крайчеца на окото си.

— Ребека, идваш ли? — проехтя гласът му от хола. Тази вечер той не искаше да закъснява. Прекалено важни хора го чакаха.

По-късно щеше да я докара вкъщи и пак да излезе. Когато най-после се върнеше, в малките часове, тя щеше да се престори на заспала. Кожата му щеше да лъха на скорошна баня, а отдолу щеше да се долавя друг аромат — онзи, който след толкова години бе приела, защото разбираше, че нищо не може да направи.

Опитвайки се да избягва тази мисъл, Ребека направи грешката да се погледне още веднъж в огледалото. Видя очите си и се отвърна.

ВТОРА ГЛАВА

Приемът бе точно толкова непоносим, колкото се бе опасявала. Няколко съпруги говориха с нея. Дорийн Блекмън, вече малко заваляйки думите, ѝ направи комплимент за косата. Барбара Крийг цели двадесет минути сравнява успехите в университета на двете им дъщери — Синди Крийг тази година щеше да бъде последен курс в Уелсли и от седми клас, насъсквана от майка си, водеше безмилостно съревнование с Дъсти. Керън Минтър, най-прословутата снобка между тях, дори не поздрави Ребека.

Мъжете, разбира се, също не си направиха труда. От дългогодишното си познанство с Деймън те бяха разбрали, че той не държи да обръщат внимание на жена му.

Всички знаеха, че Деймън ѝ изневерява. Нещо по-лошо, и съдружниците, и техните съпруги знаеха коя в момента му е любовница. Това бе голямата болка на Ребека и основната причина да се ужасява от фирмените празненства.

Любовницата на Деймън, на име Алисън Шор, работеше в някаква текстилна компания и Деймън се бе запознал с нея преди много години. Не беше ужасно красива жена, но бе доста жизнерадостна. Носеше косата си дълга — малко прекалено черна, ала впечатляваща и обичаше вечерни рокли с тънки презрамки. Имаше красиви прави рамене, които се набиваха в очи. Смехът ѝ бе арогантен и чувствен.

Госпожица Шор, която никога не се бе омъжвала, не беше първата любовница на Деймън, но той дълго се бе задържал с нея и — каква ирония! — ѝ беше верен. Доколкото Ребека знаеше, той нямаше други любовници. Два пъти годишно Деймън обявяваше, че заминава сам по работа в Чикаго. Ребека знаеше, че прекарва това време с Алисън в един хотел в Уисконсин.

След всичките тези години вероятно бяха като отдавна женена двойка, мислеше понякога Ребека. И това, разбира се, бе най-неприятното в цялата история.

Следващата „командировка в Чикаго“ предстоеше през септември и това правеше празненството малко по-болезнено, отколкото би било иначе. Един от съдружниците, Ивън Гейт, дори го спомена направо пред Ребека:

— Значи заминаваш за Чикаго през есента, така ли?

Деймън се усмихна без изобщо да се смути:

— Кой знае дали ще имам време с тази работа по Хайтауър — сви фаталистично рамене. Ивън кимна, хвърли кос поглед към Ребека и се отдалечи.

След празненството Ребека прекара една безсънна нощ. Кой знае защо ѝ бе непоносимо да чака Деймън да се върне. Когато той най-после се пъкна в леглото, тя лежа половин час трепереща до него и после стана.

Умората от тази дълга нощ остана през цялата седмица. В четвъртък и петък Ребека писа картички и се договаряше с доставчика и цветаря за приема, който Деймън щеше да даде следващия месец за кмета. Два пъти говори с майка си, която живееше във Флорида и наскоро я бяха оперирали.

Айрин, майката на Ребека, на два пъти бе оставала вдовица и умираше от рак. А може би „умираше“ не бе точната дума. Поставиха ѝ тази диагноза, когато първият ѝ съпруг, Франк, още бе жив. Оттогава тя се омъжи и погребя и втория си съпруг, Роджър, и сега „си правеше компания“ с един нов мъж на име Уес, с когото ходеше заедно по пътешествия, когато бе достатъчно добре, за да пътува.

Айрин бе вечно търсеца, несъкрушима жена и макар специалистите да бяха оповестили, че ракът ѝ е нелечим, той изглежда не я ограничаваше по никакъв начин — поне доколкото Ребека можеше да види. Живееше със своя рак вече петнадесет години, след втората си операция бе направила състояние на пазара за недвижими имоти във Флорида и пътуваше повече от когато и да било. Ребека неволно мислеше, че дори ракът не може да излезе насреща на майка ѝ. Сега, когато лекарите бяха произнесли смъртната присъда, болестта нямаше какво повече да направи. В края на краищата старата дама щеше да я победи.

Уес, нейният приятел, бе хрисим, както на времето Роджър, и се влачеше като оръженосец в сянката на нейната енергия. Франк Уинтроп, първият ѝ съпруг, имаше повече здрав разум. Той се бе оженил за Айрин, защото семействата им бяха тясно свързани в бостънското общество, ала никога не я бе харесвал. Бе я напуснал още когато Ребека беше малка, давайки ѝ щедра издръжка, за да „му се махне от главата“. Ребека бе виждала баща си само още два пъти преди смъртта му. Той дойде на годишния акт за завършването на колежа — изглеждаше някак по-лош заради алкохола и защото не бе поканен, и на сватбата ѝ с Деймън, чието семейство, Лоуълви, имаха много връзки с Уинтропови. Вече остарял и измъчен от болестта, която щеше да го отнесе в гроба, Франк тогава прояви голяма симпатия към Деймън и се държа доста сдържано с Ребека, която след толкова години раздяла му беше чужда.

В петък вечерта Ребека и Деймън отидоха на вечеря в дома на Паркъррови на същата улица. Паркъррови бяха техни стари приятели. Деймън всяка неделя играеше тенис с Джуд на едно закрито игрище наблизо, а Ребека понякога обядваше с Мими, но тази седмица нямаше време.

Мими я попита за новия приятел на Дъсти:

— Познаваш ли го?

— Утре ще се запозная.

— Дъсти наистина ли е влюбена в него?

— Така ми се струва — кимна Ребека. — Ала тя и преди е имала сериозни приятели. С тези деца човек никога не може да разбере кога нещата наистина са сериозни.

— Мислиш ли, че те... Че го правят? — прошепна Мими с жадно нетърпение.

— Наистина не знам — отвърна Ребека уморено. Похотливото любопитство на нейните приятелки бе кръст, който мразеше да носи. Живееше в общество, в което целият интелектуален капацитет на жените бе отдаден на клюките. Тя не беше създадена за такъв живот. Не че бе толкова над всички останали, но мислеше върху своите проблеми, изживяваше чувствата си в едно ъгълче на съзнанието си, където любовните интриги и трагедии на приятелите и съседите ѝ няхаха място. Познаваше само една друга жена, която бе толкова неподатлива към клюки — съквартирантката ѝ от колежа, Кейти, която

по-късно се омъжи за един борсов агент и го остави, за да се събере с една друга жена в Олд Таун, в Чикаго.

Защо обаче мислеше за Чикаго? А, да — предстоящото пътуване на Деймън.

Сега бе събота и Ребека довършваше последните приготовления на масата за обед. В Сендс Пойнт времето бе много хубаво и можеха да ядат на верандата, засенчена от надвисналия покрив. Рута, готвачката, бе приготвила прекрасно печено с мексиканска гарнитура, имаше и картофена салата по рецепта на самата Ребека. Виното се изстудяваше, за младежите имаше достатъчно закуски, а масата бе подредена така, че да изглежда колкото може по-неофициална.

Щеше да го направи по-различно, ако Деймън бе тук. Щеше да сложи най-хубавите сребърни прибори и китайски порцелан, виното щеше да е добра марка и от добра реколта. Деймън винаги държеше да се демонстрира класа. Той никога не забравяше кой е.

Бе поръчал на Ребека добре да огледа приятеля на Дъсти и после да му разкаже.

— Вярвам на твоята оценка — бе добавил ласкателно.

Дълбоко в себе си Ребека изпитваше облекчение. Присъствието на Деймън я изнервяше. Той, разбира се, би изстискал младежа като лимон, защото мислеше, че никой младеж не бе достатъчно добър като за Дъсти. Ребека не преставаше да се чуди откъде у него имаше толкова собственическо чувство към едно дете, от което през целия му живот се бе интересувал толкова малко.

Знаеше, че Дъсти бе повлияна от това. Ребека не бе психолог, ала лесно можеше да се досети, че пред дъщеря ѝ сигурно стоеше тежката дилема дали да се омъжи за мъж като Деймън, или за някой по-обикновен и скромнен човек. Всичките ѝ предишни приятели изглежда отговаряха на модела на баща ѝ — силни, самоуверени, несъмнено създадени да успеят. Винаги Дъсти бе тази, която скъсваше. На Ребека ѝ се струваше, че всеки път чувства облекчението на дъщеря си, сякаш болезненият опит да избере мъж като баща си бе свършил, поне за момента.

Ребека се загледа през задния прозорец към пролива. Бе пълен с платноходки и атмосферата бе празнична. Макар вече да бе юли, слънцето грееше с опияняващ свеж юнски оптимизъм. Всичко искреше.

Както винаги, бе се приготвила твърде рано. Имаше още цял час, докато дойдат Дъсти и момчето. Тя забарабани с пръсти по масата и погледна през прозореца.

„Направете го тази събота!“ Гласът от радиото някъде отвъд поляната мистериозно долетя стряскащо ясно през прозореца. Над къщата се спусна чайка. Изляя куче.

Ребека внезапно реши да отида на плажа и да се порадва на слънцето, преди да пристигнат. В края на краищата, самата тя бе настоявала за непринуденост. Можеше да даде тон, като смъкне тези дрехи.

Качи се горе, облече банския от две части, който бе най-малко неласкателен към фигурата ѝ — позволяваше си това малко кокетство в очакване на посещение на мъж — наметна къс копринен халат и тръгна по поляната с одеяло, сгъваем стол и книгата с къси разкази на Пол Боулз, която четеше от цяла седмица.

Къщата бе единствената в близката околност, пред която имаше истински плаж. Тези петдесет метра пясък бяха стрували доста пари на Деймън, когато купуваше къщата, но той твърдеше, че вложението струва повече от разходите за него. Денят наистина бе великолепен. Ребека седна на шезлонга с книгата на коленете си, после изведнъж се отказа от идеята да чете. Разпъна одеялото на пясъка, остави книгата на стола и легна. Слънцето бе зад гърба ѝ, така че можеше да гледа право в небето, което бе изненадващо синьо.

Лежеше загледана в яркия цвят и от време на време примигваше. Слънцето я топлеше като силна ръка, разтриваща кожата ѝ. Чуваше далечни звуци — нетърпелив вик на дете, бръмчене на косачка — ала скоро те се сляха в топлата сънливост, която я обгърна. Шепотът на океана се рееше в бриза. След малко затвори очи и усети прелестната смесица от горещо слънце и прохладен въздух, които се бореха за надмощие над сетивата ѝ.

Трябва да бе заспала, защото я залюля по-различен ритъм и зад затворените си клепачи видя объркани образи на хора на странни места, които ѝ викаха неразбираеми неща и жестикулираха. Един мъж вдигна ръкава си и откри цяла розова градина на ръката си. Зад него една жена без ръце подскачаше нагоре-надолу и му се присмиваше.

Гласът от съня отстъпи на по-познат, идващ от плажа. Това бе гласът на Дъсти, която викаше от брега:

— Майко! — гласът бе весел, смеещ се. — Майко!

Ребека отвори очи и видя двамата млади хора, които тичаха към нея по плажа. Сънят още замъгляваше очите ѝ и правеше цялата сцена някак нереална. Дъсти танцуваше по пясъка, банският ѝ от две части разкриваше гладката ѝ младежка кожа и тена, върху който се бе трудила цяло лято. Зад нея малко по-бавно се приближаваше младежът. И двамата бяха мокри.

Слънцето се бе преместило и очите на момчето бяха засенчени от веждите му. Той бе висок, дългокрак, с широки рамене и мъжествени гърди. Поизостана, за да изчака Дъсти да се приближи първа. Ръцете му бяха отпуснати край тялото. Погледна към Ребека.

— О! — тя се усмихна. — Трябва да съм заспала. Кога дойдохте, деца?

Дъсти се отпусна на колене до майка си.

— Видяхме, че си тук и решихме още сега да поплуваме. Не искахме да те будим преди обед. Не можеш да стоиш така, майко. Ще изгориш!

Ребека погледна раменете си. Наистина бяха почервенели. Не почерняваше лесно, а не се бе сетила да се намаже с някакъв лосион, преди да излезе.

— Няма значение — каза тя. — И без това трябва да хвана малко тен.

Бе крайно време да заговори и с младежа. Дъсти изглежда бе забравила светските си задължения, защото моментът се проточи. Момчето все още стоеше на фона на вълните и гледаше към Ребека, без да помръдва.

— Вие трябва да сте господин Делафийлд — претраши се Ребека.

— О! Извинявай, майко — намеси се Дъсти и се изчерви. — Тони, това е майка ми. Майко, запознай се с Тони. Извинете ме.

— Няма защо — Ребека протегна ръка, без да става. Младият мъж се наведе да я стисне.

— Приятно ми е, госпожо Лоуъл — каза той. — Дъсти много ми е говорила за вас.

— Сигурна съм — забеляза Ребека с едва доловима ирония. — Бъди кавалер и помогни на старата жена да се изправи на крака, а?

Не знаеше как ѝ хрумна да му говори с такава фамилиарност, но това сякаш му хареса. Той се протегна да я хване за ръка. Пръстите му се обвиха около нейните. Дланта му бе топла, все още мокра от солената вода. Тя усети космите по ръката му и видя как мускулите му се напрегнаха, докато я издърпа.

— Благодаря — промълви Ребека.

Момчето не каза нищо. Очите ѝ бяха на височината на гърдите му. Океанът, който мярна зад рамото му, изглеждаше по-син от всякога.

— Е, какъв е планът? — попита Ребека и премести поглед от дъщеря си към Тони и обратно. Бяха прекрасна двойка, това дребно русо момиче и високото момче с тъмна коса и светлокафяви очи.

— Умираме от глад — съобщи Дъсти и погледна към Тони, който сигурно ѝ бе казал нещо такова.

— Добре, хайде да хапнем, разбира се — съгласи се Ребека и посегна да вземе книгата си от шезлонга. — Всичко е готово. Измъчих се с Рута тази сутрин, но...

— Дайте — Тони Делафийлд сгъна стола и го хвана под мишница. После протегна ръка за книгата и Ребека с благодарност му я подаде, после взе кърпата и тръгнаха към къщата. — Обичате ли Пол Боулз?

— Да — усмихна се Ребека. — От много години е мой любим писател. Сигурно откакто съм била на твоята възраст.

— Имаше една книга от него в списъка за четене в първи курс в колежа — спомни си Тони. — „Закътано небе“. Така и не я прочетох. Обаче заглавието ми хареса.

— О, да, добра е — кимна Ребека. — От години не съм я препрочитала, ала добре я помня.

— Късите му разкази като романите му ли са? — попита момчето.

— Да... Не... Не съвсем — Ребека се смути. От години никой не я бе питал нищо за книги. — Трябва да ги прочетеш. Сигурна съм, че ще ти харесат. В повечето от тях действието се развива в Северна Африка. Горещината и прахът... Те изглежда действат върху съзнанието. Поне на белите хора.

Той бавно кимаше и носеше стола. Обърна книгата в ръката си. Тя видя, че пръстите му са дълги ѝ силни, но чувствителни. Всичко в него издаваше момчето, ала момче на ръба на възмъжаването. В

момента вървеше до нея, а Дъсти бе отдясно. Усети някакво покровителствено отношение от негова страна.

Въобразявам си, помисли тя и премести поглед от собствените си бели ръце към здравата красота на Дъсти, която вървеше напред. Младежът просто се опитваше да се държи мило с майката на приятелката си.

Въпреки това по време на целия обед усещаше вниманието му. Той не само отговаряше любезно и подробно на въпросите за семейството и приятелите си, но сякаш искаше да я предразположи тя да говори. Много от въпросите му бяха за самата нея, а не за семейството ѝ или роднините на Дъсти.

— Познавам някои Делафийлдови — каза Ребека. — Майка ми се срещаше с тях в Североизточен Харбър. Кийнън и...

— Трайна — подсказа ѝ Тони. — Те са братовчеди на баща ми. Аз всъщност не ги познавам, знам ги само по име.

Кой знае защо, Ребека се зарадва, като чу това.

Той ядеше с апетит, съвсем като младеж, ала имаше изискани обноски и очевидно бе добре възпитан. Дъсти се закачаше с него за плуването му и за други дреболии и веднъж той я докосна по рамото, докато се шегуваха. Наистина бяха идеална двойка, все едно че някой специалист ги бе подбрал така, че да си паснат без най-малко търкане, без никакво душевно сътресение.

Тони не бе напълно оформен — това бе част от неговия чар. Човек усещаше, че нещо в него се дърпа от света, че не е готово да се обвърже с някакво определено бъдеще. Нещо нежно и крехко като тръстика, но настойчиво и по мъжки нетърпеливо към живота. Нищо чудно, че Дъсти го харесваше. Очите му бяха почти като на елен, ала проникателни.

И въпреки всичко — въобразяваше ли си? — Ребека продължаваше да усеща във въпросите му едно лично докосване, една почтителна близост. Той говореше за любимите си книги — „Ана Каренина“, „Мадам Бовари“ — и сякаш молеше за нейното одобрение. Когато Дъсти му се скара за някаква негова странност, той се усмихна и каза на Ребека:

— Не вярвайте на всичко, което чуете — и изглеждаше решен да спечели нейното одобрение, не само в ролята ѝ на майка на неговата приятелка, но и като личност.

— Много съжалявам, че съпругът ми не можа да дойде — каза му тя. — Той много иска да се запознае с теб.

Улови неволното изражение в очите на Дъсти, която бе видимо доволна, че баща ѝ днес не бе свободен. Очевидно искаше да изпита Тони първо пред майка си. Ако успееше да я спечели на негова страна, знаеше, че ще има едно мощно оръжие срещу всякакви възражения на баща си.

— Разбирам колко е зает — кимна момчето. — Толкова влиятелен човек.

— Само татко така си мисли — възрази Дъсти. — Изглежда страшен, ала иначе е едно плюшено мече.

Но очите на момчето бяха приковани към Ребека и тя усети как той преценяваше факта, че бе омъжена за човек с голяма власт. Може би се чудеше дали това ѝ създава напрежение.

След обедата децата отидоха да поплуват още и да се повозят на лодка, а когато се върнаха, бе време Тони да си ходи.

— Прекарах един чудесен ден — каза той и протегна ръка. — Благодаря ви, че ме поканихте, госпожо Лоуъл.

— За мен беше удоволствие — отвърна Ребека и стисна ръката му. — Идвай пак. И карай внимателно.

— Не се безпокойте за това. Аз винаги карам бавно — последната забележка бе придружена от един мил и странен поглед. После излезе от къщата, носен от дългите си крака, а Дъсти ситнеше край него и се шегуваше за едно или друго.

Ребека се зае да разчисти съдовете от обедата. Знаеше, че Деймън ще се върне чак късно вечерта. По-рано ѝ се бе обадил да ѝ каже, че ще вечеря в града. Връхлетя я чувство за самота, както понякога ѝ се случваше, и тя застана в кухнята, загледана през прозореца към пролива.

Хрумна ѝ да отиде отново на плажа. Взе същото одеяло, както преди. Слънцето все още бе високо над дърветата, ала светлината бе по-различна. По-тъжна, помисли Ребека. Нещо като златисто пурпурно, надвиснало над оставащите платноходки, като рефрен, който отмира в съседната стая. Празният плаж я зовеше.

Нарочно седна на същото място, както преди. Усети слабо ехо от сутрешната си унесеност, ала остана с отворени очи. Синьото на вълните бе толкова изразително, толкова трогателно... На колко много

неща бе ставал свидетел океанът! Толкова много нетърпеливи човешки утрини, толкова много деца с щастливи викове, когато пристигат, и негодуващи, когато ги принуждават да си тръгнат. Толкова много млади влюбени, които играят на пясъка под утринното слънце или идват след смрачаване за по-греховни срещи.

Тези търкалящи се вълни бяха видели всичко това. Не само нещата, които бяха преминали пред тях, а и тези, за които някой се бе надявал, мечтал или дори само си бе представял. Затова ли изглеждаха толкова тъжни? Дали наистина това бе тъга? А може би просто бе хармонията на неограничения копнеж.

Ребека седя почти един час и гледа как водата ставаше по-синя, когато небето потъмняваше. После ожадня и реши да се върне вкъщи. Но когато стана да изтръска одеялото, отново видя пред очите си образа на двамата млади хора, които се смееха и идваха към нея. Мелодичният глас на Дъсти я викаше, а момчето вървеше отзад и очите му бяха скрити в сянката.

Нещо бе преминало между тях, реши тя. Нещо, породено от желанието му да ѝ се хареса, да изглежда представителен и от собствената ѝ впечатлителност. Нещо, което Дъсти едва ли бе забелязала. Нещо, което вероятно не бе направило никакво впечатление на неговия жив млад ум.

Ала достатъчно, за да я държи будна тази нощ, подозираше Ребека.

ТРЕТА ГЛАВА

Бе сряда.

От събота насам Ребека през цялото време се чувстваше странно. Не спеше добре. Държаха я будна чудновати пориви, необичайно ликуване. Опитваше се да лежи и да гледа как собствените ѝ мисли преминават пред ума ѝ като овце, прескачащи ограда, но не помагаше. Мислите бяха прекалено дълбоко в нея, за да могат да бъдат поставени на една ръка разстояние и огледани.

Какво става с мен, чудеше се тя.

Продължаваше да вижда как Дъсти излиза от океана с младия мъж. И, кой знае защо, ѝ се искаше да има син. В отношенията между майка и дъщеря има близост и разбирателство, ала и нещо липсва, нещо, което разпалва бурната войнстваща майчинска преданост към момчето. Това бе едно от многото неща, които Ребека бе пропуснала в своя живот.

Виждаше пред очите си Тони, приятеля на дъщеря си. Бе прегръщал Дъсти невинно, гледайки я със смеещи се очи, в които ясно прозираше трогателното желание на един млад човек да не изглежда глупаво. Синът, когото Ребека би си пожелала, не би бил много различен — съвсем не като Деймън, който никога през живота си не е бил по момчешки уязвим, който бе роден лидер и още на двадесетгодишна възраст кипеше от амбиции.

Ребека погледна назад към миналото си. Сега, като се замислеше, в него нямаше нито един младеж. Нямаше брат, не беше близка с никой от братовчедите си. Бе учила в девическо училище и бе изпуснала шанса да има приятел, докато растеше. Деймън се появи покъсно, когато тя завършваше колежа. Всъщност никога не бе познавала младите момчета. Никога не бе мислила за тях. Сега ѝ се струаха екзотични, почти като създания от един друг живот.

През нощта Ребека както обикновено лежеше будна. В понеделник забеляза, че Деймън така и не се бе прибрал вкъщи. Почувства прилив на гняв срещу него, въпреки че след толкова години

не можеше и да се скара както трябва. И все пак, как можеше той да я приема като нещо толкова сигурно и гарантирано?

Докато лежеше в тихото легло се усети, че се връща в младостта. През онези дни тя вярваше, че може да има каквото поиска, да бъде каквото поиска. Често се носеше по потока на мечтите си, без през ум да ѝ мине да се упреква за необузданите си фантазии. Разочарованието още не бе замъглило блясъка им.

Като младо момиче нощем затваряше очи пред образа на мъжки ръце, които я прегръщат силно, мъжки устни, които се притискат към нейните, и всички завивки се превръщаха в този мъж от сънищата. В тези дни фантазиите ѝ бяха малко като на Пепеляшка, още повече, че пробуждането ѝ винаги бе като удрянето на полунощ, което оповестяваше края на приключението.

Дори дните бяха обагрени в цветовете на нейното тържество. Когато ставаше да отиде на училище или тръгваше на урок по езда в събота, всичко изглеждаше ново и свежо. Блестящото в прозореца слънце, дантеленото перде, развяващо се от утринния бриз — всичко бе ярко и изпълнено с обещания. Светът още не бе затаил дъх, не бе замрял и всичко можеше да се случи, съвсем всичко.

Във вторник Деймън се върна вкъщи рано. Сигурно бе почувствал реакцията ѝ от отсъствието му в неделя вечерта. Легна си с нея преди дванадесет. Ребека усети как ръката му се плъзга по рамото ѝ почти подканящо. Не отвори очи.

В сряда той я покани на обед в „Трескалини“. Щеше да я вмести между сутрешните си задължения във фирмата и следобедните срещи в общината.

Тя знаеше защо я кани. Бе липсвал вечер повече от обичайното. И, което бе по-важно, приближаваше ежегодната му почивка с неговата любовница. Деймън малко се интересуваше от чувствата на жена си, но бе достатъчно схватлив, за да разбере кога е прекалил с безразличието си. Такива обеда бяха един от неговите не толкова изкусни начини да замаже нещата, да продължи да я държи под контрол.

Отидоха в хубав малък ресторант с италианска кухня, ала Ребека никога нямаше апетит на обед, още повече в ресторант. Нещо в

копринените костюми и загара на бизнесмените напълно убиваше апетита ѝ.

— Ти си щастливка, знаеш ли? — каза Деймън. — Заради теб отложих срещата си със самия кмет, Лезър.

— Така ли? — Ребека се усмихна. — Значи съм привилегирована.

— Трябва да внимавам, когато съм край него. Той има обноси на въглищар и инстинкт на плъх от водопроводната инсталация. Но не е глупав. Знае колко е близък Бил Крийг с губернатора и ни наблюдава всички като акула. Използва ни по същия начин, по който ние използваме него — въздъхна: — От години не съм се чувствал толкова напрегнат. Нощем почти не мога да спя.

Тя потисна многозначителната си усмивка. Речта на Деймън, явна молба за съчувствие, се бе превърнала в неволно самопризнание за вина, преди да бе успял да се спре. Това бе типично за толкова много разговори между него и жена му, че те обикновено заобикаляха конкретните подробности от живота.

Ребека никога не се бе разправяла с Деймън заради неговите изневери. Тя по начало се владееше добре, а когато стана по-възрастна, едно определено самоуважение я караше да стои над тези неща. Не можеше да направи нищо с неговото флиртуване, нито с унизителната фигура, в която се бе превърнала като съпруга. Ала можеше да владее собственото си поведение.

Може би възпитанието все пак си казваше думата след толкова години. Майка ѝ, макар и егоистична и импулсивна жена, винаги бе уважавала себе си. А баща ѝ преди смъртта си бе човек с впечатляващо достойнство. И двамата бяха от стари бостънски фамилии, от семейства, които приемаха себе си на сериозно. По ирония на съдбата Ребека бе наследила католицизма от баща си, въпреки че именно той изостави нея и майка ѝ.

Наистина, донякъде тъкмо чувството ѝ за лично достойнство на времето привлече Деймън към нея. Докато я ухажваше, той я хвалеше за него, наричайки я „истинска жена“, за разлика от вятърничавите момичета, които познаваше. Дали още тогава се бе замислял каква жена би подходдала за съпруга на юрист? На този въпрос нямаше отговор.

В два и половина Деймън погледна часовника си.

— Трябва да бягам — съобщи той. — Искаш ли Джеймс да те откара?

— Не, благодаря. Имам да пазарувам.

Джеймс бе шофьорът на фирмената кола. Той караше Деймън до гарата, освен в дните, когато движението бе много натоварено и пътуването от офиса на фирмата до гарата бе такъв кошмар, че бе по-лесно да се кара чак до вкъщи по магистралата на Лонг Айленд. Понякога още един или двама от съдружниците пътуваха с него.

През последните десетина години за Деймън ставаше все по-трудно да пътува в почивни дни. Апартаментът в града първоначално бе купен с идеята да разреши този проблем. Но откак изневерите на Деймън се превърнаха в неразривна част от семейния им живот, той започна да остава все по-често в града. Апартаментът се поддържаше педантично чист, ала това не пречеше на Ребека да забелязва в него следи от срещите на Деймън с любовницата му. Може би по тази причина тя самата никога не оставаше да спи там, освен ако някое светско задължение не я задържеше в града прекалено до късно като за дългото пътуване до дома.

Изчака Деймън да влезе в колата, която се вмъкна в бавно движещия се поток, като изделие, попаднало в гнездото си на конвейерната линия. После тръгна по Петдесет и осма улица.

Само след няколко крачки я спря глас, който не ѝ бе съвсем познат:

— Каква приятна среща!

Бе младият Тони Делафийлд, много красив в тъмния си костюм с раирана вратовръзка. Той вече ѝ подаваше ръка.

— О! — възкликна Ребека и пребледня. — Стресна ме. Не очаквах да...

— Идвам на интервю за работа — обясни Тони. — Чиновник в една правна фирма. Сигурно ще ми кажат да си гледам работата, но баща ми твърди, че е споменал, където трябва за мен.

Тя не можеше да не му се възхити. Изисканият костюм изненадващо контрастираше с банските гащета, с които го видя за пръв път, и с панталоните и спортната риза, която бе облякъл за обед на острова. Плажът внезапно изплува в очите му, които ѝ се усмихваха, после изчезна като сън и Ребека едва се ориентира къде е. За момент се изненада от начина, по който хората могат да се прехвърлят през

времето и пространството и да се появяват, съвсем различни на вид, толкова далеч от мястото, от което са тръгнали.

Осъзна, че все още държи ръката му, леко се изчерви и я пусна.

— О, глупости — възрази тя. — Щом те видят, ще разберат, че си перспективен младеж. А и с този хубав костюм ще бъдеш най-красивият в залата.

— Много сте мила — каза той. — Кажете ми, какво правите в тази част на града?

— Току-що бях на обед с моя съпруг — в думите ѝ се промъкна печална нотка, преди да бе успяла да я овладее, ала момчето изглежда не забеляза.

— Предполагам, че би трябвало да съжалявам, задето се разминах с него — отбеляза Тони, — но не съжалявам. Доколкото разбрах от Дъсти, едва ли много ще ме хареса.

— О, защо? — възрази Ребека неубедително. — Ще те хареса, сигурна съм — ако Деймън харесаше Тони, това щеше да е първият случай.

— Слушайте — предложи той, — ако в момента нямате работа, защо да не изпием по едно кафе? Може би ще ми дадете още малко кураж за това интервю.

Тя погледна часовника си. Макар че имаше други планове, идеята звучеше интригуващо. Това би ѝ дало възможност да опознае малко по-добре приятеля на Дъсти.

— Ами... — подзе Ребека, изненадана от собствената си свенливост.

— Моля ви... — изглеждаше невинен като малко кученце. — Тук се чувствам самотен. Никога не съм обичал града.

— Аз също. Добре.

Заведе я в едно кафене наблизо. Бе почти празно, ала автоматът свиреше прекалено силно някакъв рок, в който мелодията бе напълно удавена под бумтенето на баса.

— Прочетох книгата на Пол Боулз, която носехте на плажа онзи ден — съобщи Тони.

— Вече? Боже мой, колко си бърз! — тя отново чу в гласа си онези леко шеговити, почти майчински нотки, които толкова малко съответстваха на истинските ѝ чувства.

— О, не много. Просто обичам хубави книги — отвърна той, като въртеше в ръцете си чашата с вода. — Докато растях, у нас никога не е имало хубави книги. Когато отидох в колежа, се чувствах като братовчеда от село.

— Не четат ли твоите родители?

Тони се засмя:

— Баща ми е известен с това, че прелиства „Ню Йорк Таймс“, а майка ми много внимателно изучава „Пийпъл“. Но не четат.

— А сестра ти? — струваше й се, че бе чувала от Дъсти за сестра.

— Искате да кажете, сестри. Имам три.

— Три! Как се казват?

— Бети е най-голямата — на двадесет и шест. После идва Джуди, една година по-малка от мен. Накрая Ейми, на шестнадесет.

— Как се чувстваш с толкова много момичета въщи? — попита Ребека.

Той сви рамене:

— Не е много приятно. Понякога ми се иска да имах брат.

— Сестрите не могат да удрят толкова силно — подчерта тя.

— Бети удряше много добре, когато бяхме малки — Тони се усмихна. — Ала когато бях във втори курс, я надминах по ръст. Тя всъщност не е толкова лоша — добави той. — Ама другите две са гаднярки.

Настъпи мълчание. Ребека се чудеше дали момичетата са хубави и дали приличат на него. Помисли да го попита дали няма снимка. Сетне реши, че после ще пита Дъсти.

— За Пол Боулз... — обади се Тони. — Прочетох първия разказ, „Далечен епизод“. Много е странен. Имам предвид, човекът просто загуби всичко. Превърна се в животно, в роб.

Ребека се мъчеше да си спомни.

— Това за... За професора ли беше?

— Да, за професора.

— Е, ако този разказ ти е харесал, сигурна съм, че ще ти хареса и „Закътано небе“. Вместо за мъж, тази книга е за жена, която пропада. Четох я, когато бях на твоята възраст, но и досега не мога да я забравя.

Книгата бе силен, разтърсващ роман за една изискана американка, която е пленена в пустинята от някакви скитащи араби и

става робиня в харема на един от тях. Ребека бе потресена, а след това очарована как жената доброволно жертва западния си начин на живот, как се принизява до положението на сексуална робиня, която е заключена в една стая и цял ден няма какво да прави, освен да чака следващото посещение на своя арабски любовник.

— Вие много четете — забеляза Тони.

— Не чак толкова. Нямам претенции да съм образована литературно. Ала чета почти всичко, за което се заговори.

Той я гледаше втренчено. Внезапно ѝ се прииска да спомене за Дъсти, но нещо я спря. Тони бе насочил разговора към нещата, които бяха общи между него и Ребека, и на нея не можеше да не ѝ бъде приятно.

— Какво друго харесвате? — попита той.

Тя сви рамене:

— Хубави филми. Понякога художествени галерии... Не много често, както ми се струва. Имам няколко записа на Моцарт, ала не съм особено музикална.

— Телевизия?

— От време на време.

— Държавна телевизия ли?

Ребека поклати глава:

— Прекалено английска е като за мен.

Почувства, че се изчервява. Бе гледала много телевизия през самотните си вечери без Деймън. Гледаше най-вече телевизионни дискусии. Въпреки какофоничната си абсурдност, крещенето на мнения върху спорната тема, което не приближаваше и на сантиметър никого до истината, я караше да се чувства свързана с човешката раса. Понякога си пускаше някой стар филм, който особено обичаше, но откриваше, че ѝ бе все по-трудно да се съсредоточи върху такива неща. Сякаш все повече живееше свой вътрешен живот, почти без да обръща внимание на това, което ставаше около нея.

— А ти? — попита тя.

Тони поклати усмихнато глава:

— Не искам да говорим за мен.

Ребека сведе поглед към дългите му пръсти, обхванали чашката с кафе, която момичето преди малко донесе.

— Странно. Аз пък мислех, че мъжете обичат да говорят за себе си.

Той отново я погледна с онзи странен и настойчив поглед.

— Не и аз — отвърна. — Макар че Дъсти може да ви каже и друго. Въпросът е, че досега не ми се е случило нищо кой знае колко интересно. Училище, колеж, много шумни приятели... Често мисля за всичко това и ми се струва, че не е нищо. Мисля, че животът още не ме е докоснал истински.

Такова признание от един млад човек можеше и да не изненада Ребека, ако нямаше нещо, или по-скоро някой, когото той бе пропуснал. Ала не можеше да заговори за това, без да го накара да се почувства нетактичен.

— Много си строг към себе си — забеляза тя.

— По-скоро честен — поправи я Тони. — Понякога имам чувството, че съм направил много малко с живота си.

— Истината е, че целият ти живот е пред теб.

Настъпи мълчание.

— Извинявай, че го казах. Сигурно е доста тежко бреме — добави Ребека. — Целият ти живот да е пред теб... Сигурно старите хора като мен изобщо не се замислят, когато завиждат на младите. Животът не е забава.

Той се наведе напред.

— Много хубаво казвате нещата. И сте права — усмихна се тъжно. — Бих искал всички възрастни да виждаха нещата като вас.

Тя се засмя:

— Такава ли съм аз? Възрастна... Да, боя се, че е така.

— Вярно, не звучи като комплимент — съгласи се Тони. — Но наистина исках да ви направя комплимент.

— Много си мил — Ребека погледна часовника си. — Е, вече трябва да вървя. Много ми беше приятно, че се срещнахме. Колко е малък светът. Ето те тук, наред Манхатън. Винаги ме е изненадвала способността на хората да бъдат на две места едновременно. За мен ти все още си на онзи плаж и тичаш към мен заедно с Дъсти. Поне допреди половин час беше там.

Бе отместил стола ѝ да стане и бяха стигнали почти до вратата. От автомата се лееше нова песен, бавна, и този път басът не скриваше

напълно думите: „Любов моя, толкова имам нужда от теб...“. Тя кратко се усмихна на вечните чувства на младостта.

Когато погледна към Тони, стори й се разтревожен.

— Не е изненадващо — промълви той. — Аз знаех, че днес ще бъдете тук.

Ребека вдигна вежди:

— Така ли? Откъде?

— Дъсти ми каза. Тя каза, че днес ще обядвате със съпруга си. Аз се обадох на вашата икономка да разбере в кой ресторант.

Излязоха от кафенето и шумът на уличното движение замести музиката. Ребека чу скърцането на спирачки и свиренето на клаксон.

— Защо тогава... Ами интервюто? — вече знаеше колко безсмислен бе въпросът.

Тони поклати глава:

— Няма никакво интервю. Искан да ви видя.

— Мен? Защо, за Бога?

Той се усмихна:

— Не трябваше да питате.

Тя побледня.

— Не можеш да говориш сериозно.

Тони се приближи към нея. Бе толкова висок, че лицето й стигаше до гърдите му.

— Глупав въпрос. Никога през живота си не съм бил по-сериозен.

— Но...

На устните й изникна името на дъщеря й, и с него русата коса на Дъсти, доверчивото й лице. После бялата жена в романа, очакваща в своята клетка идването на красивия арабин, който я бе пленил... Ръцете й затрепериха.

— Няма да ви притеснявам — продължи той. — Опитайте се да не мислите лоши неща за мен. Ала трябваше да ви го кажа сега. Иначе щях да се пръсна.

Ребека вдигна поглед към лицето му и се изненада от болката, която видя там. Тони наистина говореше сериозно.

— Много съм поласкана — промълви тя, като се мъчеше да говори със спокойния безгрижен тон, с който бе говорила досега. — Но е по-добре да си отидеш вкъщи и да забравиш за това.

Той се засмя:

— Няма надежда.

Ребека отстъпи крачка назад, ала от това той ѝ се стори само по-близо. Пешеходците ги заобикаляха като риба в потока.

— А вие? — попита той. — Ще забравите ли?

— За твое добро ще забравя. Не разбираш ли какво говориш? Какво рискуваш? Трябва да мислиш и за другите, не само за себе си.

— Вече съм мислил за това. Много. Но не помогна.

Тя се намръщи. Тони изглежда бе минал през етапи, за които Ребека не знаеше нищо, и отдавна бе взел своето решение. Сега искаше от нея да прескочи всички междинни стъпки и да го настигне в страстта му. Времето се завъртя. Тя се почувства притисната в ъгъла.

— Трябва да вървя — каза. — Не говори повече за това.

Почувства нещо в ръката си. Бе неговата китка. Бе я хванала, без да усети. Припряно я пусна. Уличното движение сега ѝ се струваше много по-шумно.

— Ще направя всичко, което поискате — отвърна той. — Ала трябва да знаете. Затова трябваше да ви видя. Само като знам, че знаете... Това ще ми помогне.

Ребека трепереше. Ръката ѝ, която се бе обвила около китката му, сякаш бе изгорена. Погледна към нея, избягвайки очите му.

— Да ви спра ли такси? — попита Тони.

Тя поклати глава, по-скоро объркано, отколкото като отказ. Погледна го за последен път и видя пред очите си Дъсти.

След това се обърна и си тръгна. На ъгъла на Пето авеню я спря светофарът, а не ѝ стигна самообладание да завие наляво и да изчезне от погледа му. Чакаше, заобиколена от пешеходци. Гласовете им кухо кънтяха в ушите ѝ.

Не могат да спечелят играта, за да си спасят живота.

И без това всички са на кокаин.

Тежко простена автобус. Изскърцаха спирачки на камион и Ребека трепна стреснато. Най-после бе станало зелено.

Тя стъпи на улицата и почувства как върхът на обувката ѝ се мокри в невидима локва. Забърза се, но по средата спря и погледна назад. Той не бе помръднал. Стоеше на тротоара и я гледаше. Чу нетърпеливото мърморене на пешеходците. Погледна напред и пресече улицата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

До приема оставаха само две седмици. Ребека бе заета с хиляди задачи. Тръгна да си търси нова рокля. Реши, че ѝ трябват нови салфетки и обиколи пет-шест места, докато намери нещо подходящо в един магазин на Пето авеню, наречен „Матис“. Забеляза, че мебелите и килимът в хола изглеждаха замърсени и спешно повика една фирма от града да ги почисти. После пробва салфетките върху масата и покривката ѝ се стори износена. Купи нова покривка и веднага откри, че сега пък столовете изглеждаха потъмнели. Отново повика фирмата да изчистят и тях.

Тревожеше се как ще изглежда самата тя. Разбираше, че този нов ангажимент с кмета Лезър бе много важен за Деймън. Отиде при Сали да се накъдри. Купи си нов грим. Мъчеше се да се пребори с чувството, че нейната старомодност ще навреди на политическите връзки на Деймън. Струваше ѝ се, че отчаяно се опитва за две седмици да се прекрои, след като се бе запуснала от двадесет години.

Рядко се сещаше за Тони Делафийлд. В такива моменти почервяваше и поклащаше глава. Увлечението му бе абсурдно само по себе си и обидно за Дъсти. Ребека бе прекалено засегната заради дъщеря си, за да се почувства лично поласкана.

Цялата случка ѝ се струваше нереална, като си спомнеше за нея. Въпреки очевидната си страст, Тони приличаше на актьор в пиеса, от което поведението му ставаше още по-жалко.

Трябваше да накара Дъсти да скъса с него. Тази мисъл, като заключение на нейните разсъждения, се изправяше пред нея с цялата си яснота. Очевидно не можеше да позволи на дъщеря си при това положение да си губи времето с това момче, какво остава да се омъжи за него. Ситуацията бе възмутителна.

Но трябваше да се действа внимателно. Дъсти явно бе привързана към Тони. Цялото ѝ поведение предполагаше, че го приема като сериозна перспектива за брак. Нещата бяха отишли далеч. Може би вече прекалено далеч.

От друга страна, Дъсти имаше доверие на майка си. Това означаваше, че едно много тънко, много разумно неодобрение, изразено от нейна страна към Тони, можеше да има някаква тежест. Достатъчна ли, за да разруши тяхната връзка? Вероятно не. Ала достатъчна, за да посее семената на съмнението. А след време, когато Дъсти пораснеше и неизбежно срещнеше и други момчета, може би щеше да насочи избора си другаде.

Да, по този начин щеше да се получи. Защо тогава точно тази идея толкова дълбоко тревожеше Ребека? Сякаш самият факт на отделянето на дъщеря ѝ от този младеж трябваше да потвърди скритата, неизказана истина за него. Всичко това влудяваше Ребека.

През цялото време след съдбоносната си среща с Тони тя бе сама. Деймън ходеше на все повече и повече срещи, обаждаше се да отмени обед, после вечерята, после плановете за вечерта. Дъсти за последен път се бе обадила в деня, в който Тони дойде на обед, за да попита майка си какво мисли за него. За съжаление, тогава Ребека се изказа ласкаво за него, като заяви, че според нея той е един много симпатичен младеж. По това време бе под впечатлението на приятелския интерес, който бе проявил към нея и на абсурдното си желание да има син. Не можеше да знае какво ще се случи.

Когато свърши всичко, което имаше да прави, тя започна да се мятта из къщата като звяр в клетка, сякаш чакаше нещо. Четеше списания, гледаше дискусии по телевизията, но установи, че можеше да се съсредоточи върху тях само дотолкова, колкото да забележи колко празен бе животът на хората, които споделяха тайните си пред публиката. Колко малко самоуважение имаше в света на жените! Колко зависими бяха те от мъжете почти за всяко впечатление, за всяко чувство.

Накрая изключи телевизора. Той бе дори още по-обиден образ на самата нея, отколкото огледалото в спалнята.

Веднъж, когато седеше мълчаливо в спалнята си, телефонът иззвъня. Тя вдигна слушалката.

— Ало?

Никой не отговори. Мълчанието от другата страна на жицата се проточи достатъчно, за да издаде нечие намерение отсреща. Ребека тъкмо щеше отново да каже ало, ала изведнъж се спря, сепната от

лудата мисъл, че може би това бе той. Поддържа слушалката до ухото си, заслушана в загадъчното мълчание. После затвори.

Сбъркали са номера, реши тя. Или някой крадец проверяваше дали в къщата има хора. Маниак, който очакваше да чуе страха в гласа ѝ, за да се нахвърли върху нея, чакаше треперенето, в което би намерил своето удоволствие.

При тази мисъл ръката ѝ започна да се тресе. Стана, надзърна в банята, после обходи цялата къща. Тя сякаш се затвори около нея като найлоновите опаковки на стоките в магазина. Ребека не можеше да диша.

Продължаваше да мисли, че неин дълг като майка бе да откъсне Дъсти от Тони. Колко щеше да бъде скандално, ако те се оженеха, а тя, майката, знаеше неговата ужасна тайна! Тази мисъл не ѝ даваше мира.

Може би заради нея безсънието я мъчеше повече от всякога. Още щом легнеше, започваше да се мята. Един тих, повтарящ се ритъм, почти като биенето на собственото ѝ сърце, караше мозъка ѝ да работи, когато би трябвало да спи. Тревогите за Дъсти бяха истинско проклятие. Не можеше да престане да мисли за това.

Умората започваше да оцветява нещата със странна, свръхестествена светлина. Нищо не изглеждаше съвсем реално. Познатите неща бяха отчетливи, но далечни, като през очила с неподходящ диоптър. Когато протегнеше ръка към ключа за осветлението или към някоя дрънкулка, струваше ѝ се, че ръката ѝ е дълга цял километър.

Един ден, отчаяна от умора, взе хапче за сън и си легна на обед с надеждата да поспи до три. Един час се мята и въртя, докато лекарството успее да се пребори с разстроените ѝ сетива. После неспокойно се унесе в зловещи сънища, като сомнамбул, спускащ се със залитане по стръмни стълби.

В съня си отново бе във вилата на родителите си на езерото Анджела. Бе плувала до шамандурата с Дейвид Пламър, момчето, което живееше по-надолу край брега на езерото. В истинския живот Дейвид никога не бе забелязвал нейното съществуване, ала в съня той съблече банския си, легна гол на шамандурата и ръката му се плъзна нагоре по ребрата ѝ, докато намери гърдите ѝ.

Шамандурата се клатеше бясно и движението отекваше в нея — едно, две, едно, две — докато звънът на телефона я събуди. Без да

мисли, грабна слушалката, но ѝ мина през ума, че това бе отново непознатият, който не се обади, и едва успя задъхано да прошепне едно „ало“, което отекна в тишината по линията.

— Майко? Ти ли си?

Бе Дъсти.

— О! Здравей, скъпа — заекна Ребека.

— Добре ли си? В неподходящ момент ли се обаждам?

— Не. Не, миличка. Просто бях навън, току-що влизам. Как си ти?

— Чудесно — това бе дума, която Дъсти рядко използваше, затова Ребека бе впечатлена. — Майко, може ли да доведе Тони на вечеря в петък?

— Петък ли? — Ребека се опитваше да си спомни какво имаше за петък. — Чакай да отида в кухнята да проверя календара...

— Вече говорих с татко. Той много се зарадва. Каза, че все едно ще си е вкъщи — Дъсти звучеше развълнувано.

— Наистина ли? — Ребека се почеса по челото. — Е, значи всичко е наред. Непременно доведи Тони. Но да не решите, че трябва да се обличате официално. Ние сме...

— Знам. Обикновени хора. Не се безпокой. Какво ще кажеш за шест часа?

— Когато дойдете, тогава ще започнем празненството — Ребека с мъка говореше с обичайния си шеговит тон.

— Страхотно. Обичам те, майко.

След като затвори, Ребека си легна и обмисли положението. Действието на приспивателното бе преминало и тя откри, че мислите ѝ бяха изненадващо ясни. Бе доволна, че Деймън ще се запознае с Тони. Като начало, това щеше да напомни на младежа, че Дъсти има силен баща, който се грижи за нея. Че Ребека има съпруг, когото обича и който я обича, мъж, с когото шега не бива. Е, можеше дори да демонстрира малко по-силни чувства към Деймън, просто заради момчето. А Деймън, разбира се, по навик обсипваше Ребека с усмивки, ласки и прегръдки. Това щеше да направи добро впечатление.

Ала не бе само това. Имаше вероятност Деймън да не остане във възторг от Тони. В края на краищата, досега не бе харесвал никой от приятелите на Дъсти. А Тони не бе достатъчно целеустремен и амбициозен като за него. Деймън щеше да се обяви срещу Тони.

Разбира се, винаги съществуваше опасността неодобрението му да накара Дъсти да се заинати, но Ребека предпочиташе в момента да не мисли за това.

Тя се надяваше, че ще прекарат една неприятна вечер, една вечер, в която семейството ще изглежда обединено от собствената си структура, оставяйки Тони навън. Защото семейството, в края на краищата, наистина имаше структура. Може и да не бяха най-здравото или най-сплотено семейство на света, ала дори слабостта му придаваше някаква интимност. Тя щеше да накара Тони да се чувства като външен, като натрапник.

Не стана така. Тони се появи, облечен в красиво спортно сако и вратовръзка и, трябваше да се признае, изглеждаше доста мъжествен. Деймън го покани в кабинета си да изпият по едно питие и двамата разговаряха тихо, докато жените бяха заети в кухнята.

Докато дойде време да се сервира вечерята, Ребека лесно можеше да отгатне, че Деймън бе харесал Тони. Най-неочаквано, точно момчешката мекота на Тони изглежда го трогна по някакъв начин. За разлика от предишните ухажори на Дъсти, които прекалено очевидно бяха скроени по същия мъжки модел като Деймън, Тони бе по-малко оформен, по-невинен. И Деймън явно намираще това за симпатично.

— Ще кажа една добра дума за този младеж пред някои мои приятели — заяви той гордо. — Трябва му само един начален тласък.

Въпреки раздразнението си, Ребека не можеше да не почувства трепета на една забранена гордост, сякаш самата тя бе довела младия мъж у дома за одобрението на съпруга си.

Наистина, забеляза признаци на напрежение у Деймън, когато видя Тони и Дъсти в нежна поза. Но той изглежда преодоля собствените си чувства, извиквайки на помощ бащинския си ентузиазъм, който на Ребека се стори съвсем нехарактерен за него.

Вечерта премина в относителна топлота и безметежност, като само Ребека бе малко сдържана. Дъсти бе видимо във възторг, че баща ѝ бе харесал Тони.

— Не са ли страхотни заедно? — попита тя майка си в кухнята. — Така си отдохнах. Знаеш го какъв е татко.

Деймън от своя страна улови за момент Ребека насаме и ѝ прошепна:

— Голямо подобрене в сравнение с обичайния ѝ тип, нали? Харесва ми.

След вечеря Ребека се качи горе и тъкмо излизаше от спалнята си, когато се сблъска с Тони.

— Извинявайте — каза той. — Дъсти ми каза, че тоалетната е някъде тук. Хич не ме бива в ориентацията.

— О, това е една шантава стара къща — Ребека се усмихна и светна лампата в коридора. — Тоалетната е зад ъгъла, точно където никой не може да я намери. Не си първият, който се обърква, повярвай ми.

Тръгна да се размине с него, почти очаквайки това, което щеше да се случи. Той докосна бедрото ѝ и я спря.

— Това ме убива — прошепна.

И я целуна с плаха нежност по устните. Целувката бе невинна, ала младият му аромат я обля цялата.

Ребека замръзна. Тони се отдръпна. Тя чу как вратата на банята се затваря и слезе по стълбите с треперещи крака.

Значи всичко бе лъжа. Тази прекрасна вечер, това взаимно възхищение, това щастливо приемане с отворени обятия на приятеля на дъщерята.

Всичко бе лъжа. А ужасната истина, истината, с която се бе борила цяла седмица, в същия момент бе върху устните ѝ.

Когато слезе долу, Дъсти и Деймън ѝ се усмихваха съзаклятнически. Семейството изразяваше благоприятното си впечатление от вечерта. Ребека не можа да го изтърпи и миг повече и бързо влезе в кухнята. Чака там, докато Тони се върна от горния етаж.

След това вечерта продължи с цялата грациозност на един театър. Дъсти показа на Тони старите семейни албуми. Деймън изпуши една цигара и разказа на Тони за детството на Дъсти. Тони разказа за своето семейство, за сестрите си. По молба на Деймън показа снимка. Когато снимката стигна до Ребека, тя се вгледа с неவிждащи очи в лицата и усети погледа на Тони върху себе си.

След това децата казаха лека нощ и си тръгнаха.

И точно тази вечер Деймън пожела да правят любов.

Бяха в спалнята. Той обви ръце около нея. Дланите му се плъзнаха по гърба ѝ към кръста, после я привлече по-близо.

— Отдавна не се е случвало — каза тихо. — Прекалено отдавна.

Ръцете я познаваха добре, въпреки че след толкова време ѝ се струваха непознати. Деймън бързо ѝ помогна да се съблече и изгаси лампата.

След това дойде при нея, опитен в ласките, но предсказуем. Докосваше същите места, които винаги бе докосвал, при всеки контакт се забавяше точно колкото винаги се бе забавял. И въпреки това изглеждаше някак по-възбуден. Дишането му бе учестено и почти веднага се озова в нея.

Ребека не чувстваше нищо. Съвсем нищо. Той можеше да е и шум в съседната стая, толкова малко ѝ действаше докосването му. Докато накрая погали устните ѝ със своите — един непривичен жест на близост по средата на засилващия се ритъм.

Изведнъж от нея се изтръгна спазъм, почти болезнен, който разтърси цялото ѝ тяло ѝ се материализира в лекото докосване на тези устни, въпреки че всичко друго оставаше отдалечено на милиони километри.

И вечерта свърши за Ребека.

ПЕТА ГЛАВА

Най-горещите дни бяха изчакали края на лятото и сега се носеха по небето като дълги, бавни пламъци. Градът изнемогваше от жегата. Задръстванията в движението бяха истински кошмар в пламтящата горещина. Във всичките пет предградия и на Лонг Айленд дърветата бяха пожълтели.

Ребека си стоеше в къщи и държеше климатичната инсталация включена. През последните години бе започнало да ѝ се струва, че климатичната инсталация е неприятно студена. Но сега започваше да ѝ харесва.

Искаше да ѝ е студено. Избухващата отвън горещина бе като силен шум в мислите ѝ. Тя копнееше за покой, тишина, неподвижност. Прерови библиотеката си, търсейки най-студената книга, която можеше да се намери. Едва не взе „Мадам Бовари“, но накрая избра „Изкушението на Свети Антоний“ от Флобер. Бе я чела в колежа и оттогава не я бе отваряла. Жълтите корици бяха посивели от времето и книгата приличаше на музеен експонат. Ребека бе сигурна, че тя по никакъв начин нямаше да я развълнува.

Седна в кабинета, като съзнателно подмина солариума, който ѝ се струваше прекалено близо до жегата, и зачете. С мъка си припомняше френския, а мъглявият стил на Флобер с богатия си речник ѝ бе особено труден. Ала това усилие ѝ бе приятно, защото сякаш освобождаваше съзнанието ѝ от всичко друго.

Във вторник Дъсти се обади по телефона с щастливи новини:

— През октомври Тони ще ме вземе с неговите родители в Аспен — съобщи тя. — Те ходят там всяка година. Ще трябва да изпусна само един петък от училище. Мога ли да отида, майко? Моля те!

— Ще трябва да питам баща ти — отвърна Ребека. — Но съм сигурна, че ще можеш да отидеш, скъпа. Само да не си изпочупиш костите.

Дъсти бе развълнувана не само заради това. Скоро щеше да започне учебната година. Това бе последната ѝ година и всичките ѝ курсове без един щяха да бъдат по основната ѝ специалност,

журналистиката. Доколкото Ребека знаеше, Дъсти имаше намерение да кандидатства за аспирантура. Ала откак се запозна с Тони, подозрително мълчеше по този въпрос. Ребека не можеше да не заподозре, че плановете ѝ за аспирантура можеха да се окажат осуетени от една евентуална женитба.

Дъсти се бе запознала с родителите на Тони, които според нея бяха малко скучни, но иначе прилични, и я бяха харесали. Тя вече бе решила, че и майка ѝ, и баща ѝ харесват Тони. А самата тя изглежда си бе изяснила чувствата към него.

Всичко това съсипваше Ребека. Тя вече бе твърдо решена да използва влиянието си, за да повлияе на Дъсти да се раздели с Тони. Ала от онази съдбоносна вечеря, по време на която Деймън толкова бързо хареса момчето, почувства, че се развива един неумолим процес, който не можеше да спре сама. Сега, когато знаеше, че баща ѝ харесва нейния приятел, Дъсти се чувстваше още по-обвързана с него. Тя просто сияеше от радост.

Ребека бе единствената, която знаеше греховната тайна на Тони. Като майка тя не можеше да допусне дъщеря и да се омъжи за такъв човек. Ала всички други се възхищаваха от младата двойка. Би било нетактично да ги залее с леден душ. А ако Дъсти се омъжеше за него...

От самата мисъл Ребека потреперваше. Представяше си семейни посещения, празници, дори внучета... И винаги многозначителния поглед в очите на зет си, може би някоя открадната дума, от време на време забранена ласка, колкото да ѝ напомни за ужасната истина. И, най-лошото от всичко, същата тази истина щеше да кипи в съзнанието ѝ, докато тя се опитваше да играе невинната роля на горда майка.

Затова Ребека се криеше от горещината и от собствените си мисли. Четеше Флобер и докато мъчително се справяше с думите, които някога бе търсила в речника, чувстваше как в нея бавно се пробуждаше момичето от колежа. Това момиче бе много различно от Дъсти, разсъждаваше тя, момиче, никога не познавало неподправената радост, която изпитваше сега Дъсти, и въпреки това, в известен смисъл, не толкова различно.

Ставаше все по-горещо и по-горещо, тридесет и шест градуса през последната седмица на август. Целият град изнемогваше. На Ребека и ставаше все по-студено.

Към Деня на труда, първия понеделник на септември, жегата започна да намалява. Температурата падна до тридесет и два градуса и имаше прогнози, че предстои истинско захлаждане.

Ребека не бе виждала Дъсти от повече от седмица. Във всеки друг момент самотата би ѝ тежала, но сега ѝ се искаше да бъде сама, да вижда целия свят през очите си.

Във вторник тя реши да отиде на плажа с книгата на Флобер и с едно одеяло. През последните седмици толкова малко бе виждала слънце, че малкото загар, който имаше, почти бе изчезнал. Искаше да добави малко цвят върху лицето си преди приема.

Деймън днес щеше да се върне за вечеря. Тя приготвяше любимото му печено. Месото стоеше от снощи в маринатата. Ребека с нетърпение очакваше неговата компания. Новините, които щеше да ѝ разкаже за проекта Хайтауър, щяха да я разсеят.

Вече бе тръгнала към поляната, когато телефонът иззвъня. Затича се и успя да го вдигне при последното иззвъняване. Беше Деймън.

— Ребека, тази вечер ще трябва да остана в града. Лезър в последния момент ни покани на вечеря.

— О... — промълви тя. — Е, сигурно това ще е полезно.

— Страшно ми е неприятно, че ще изпусна печеното. Сигурно много си се постарала.

Ребека знаеше, че той лъже. Такава загриженост не бе характерна за него. Сигурно тази вечер щеше да бъде с любовницата си.

— Мога да го замразя — предложи тя.

— Малко си задъхана.

— Бях тръгнала към плажа. Трябваше да се затичам, за да се обадя.

— Знаеш ли какво, защо да не се срещнем в града утре вечер? Може да отидем на вечеря, след като свърша с Лезър. Така ще има какво да очаквам.

Сега вече Ребека със сигурност знаеше, че Деймън лъже. Усмихна се на ласкателството му:

— Добре — каза тя.

— Значи ще се видим утре — вече звучеше далечен, зает, с каквато и работа да имаше там.

Ребека затвори телефона, извади печеното от хладилника и го хвърли в кофата за боклук. После отиде на плажа.

Бризът бе достатъчно прохладен, ала слънцето прежурияше. Бе един от онези дни, в които лъчите му сякаш се впиват в кожата през студения въздух. Тя помисли дали да не се откаже, но накрая реши все пак да седне на пясъка. Почете малко и затвори очи. През последните няколко седмици се беше борила с прекалено много мисли, и всички те водеха до задънена улица.

Накрая легна и отпусна ръце край себе си. Бе лежала точно така, заспала, в деня, когато Дъсти доведе Тони на обед...

Заляха я сънища, пълни с пясък и горещина. Видя Свети Антоний на библейското небе, борещ се със своята вяра срещу хилядите демони, които го терзаеха, измъчван от собствените си угризения, като си повтаряше безспир: „Дори съпротивата против изкушението не е нищо друго, освен предрешена гордост!“ Видя мароканската пустиня и автобуса, отвеждащ героинята на Пол Боулз все по-дълбоко и по-дълбоко в арабския свят, където тя щеше да отхвърли гордостта си и да заживее смирено като робиня в клетка, очакваща господаря да я посети, за да прави секс с нея.

Сънищата се завъртаха бързо като образи, след това се отпечатваха върху повърхността на съзнанието ѝ като доводи. Човек трябва сам да се пребори с демоните си, защото така е възпитан. А възпитанието е като крайгълен камък, забит в земята. От друга страна, земята е само пясък, по-точно подвижен пясък, който се изплъзва изпод краката ти. И самата опора, в която човек се влива, вече се е разрушила от вятъра и е твърда само колкото пясък...

Ребека започна да потъва все по-дълбоко в съня. Изпита облекчение. Нека слънцето нагори кожата ѝ. Не я интересуваше. Искеше само да спи. А тази нощ щеше да спи сама.

Чу едва доловим шум в пясъка и усети сянка между себе си и слънцето. После докосването на нежни устни върху нейните. Докосване, което познаваше.

Рязко отвори очи. Младият мъж бе коленичил до нея — много внимателно, така че я докосваше само с устни. Слънцето се бе скрило зад лицето му, което бе само силует, невероятно близо, но без черти.

— Знаех, че ще дойдеш.

Той отново я целуна и после нежно плъзна устни по бузата ѝ, по веждата, по шията.

Внезапен порив на вятъра отгърна корицата на книгата. Целувката му погали ключицата ѝ, после извивката на гърдите. Тя помисли, че всичко се бе наредило така, та да я доведе до този момент — дългото му мълчание, надеждите на дъщеря ѝ, нейните собствени увъртания, дори високопарният френски в книгата, която ѝ бе принадлежала, когато бе на възрастта на Дъсти. А сега горещото слънце и соленият бриз настояваха за нейното отстъпление. Ребека чувстваше неговите устни, които искаха да я познаят така, както никога не бе познавала сама себе си.

„Дори съпротивата ти е само гордост.“

Втори порив на вятъра, още по-силен, отново затвори книгата.

— Ела — прошепна той. — Да влезем вътре.

— Рута...

— Няма я. Къщата е празна. Ела, Ребека — за пръв път произнасяше името ѝ. Тя отвори очи и видя лицето му. Бе по-красиво от преди, невинно в страстта си.

Тялото ѝ също се чувстваше невинно. По-невинно, отколкото в който и да било друг момент от живота ѝ. То вече се надигаше, приемайки подадената за помощ ръка. А Ребека го последва, както и грехът в съзнанието ѝ, който започна да нараства, освободен от невинността на плътта, свободен да расте вечно.

Тя се остави Тони да я заведе в къщата.

ШЕСТА ГЛАВА

В сряда през нощта, след една дълга вечер в прегръдките на Алисън Шор, Деймън Лоуъл се прибра в своя апартамент на Парк Авеню. Там щеше да го чака Ребека.

Бе уморен. Почти цели шест седмици бе прекарал в съвещания с адвокатите и сътрудниците на кмета, опитвайки се да изработи един реален финансов план за проекта Хайтауър. Ала хората на кмета бяха подлизурковци и блюдолизци, толкова задължени на политическите си господари, че всичките им предложения неизменно водеха до отлагане, задържане и финансово орязване на проекта.

Губернаторът стоеше зад Хайтауър поради свои собствени съображения и бе предоставил някои от най-добрите си хора, повечето от които Деймън познаваше. Но кметът мразеше губернатора повече от всеки друг и имаше намерение да използва проекта като основа за своята кампания срещу губернатора догодина. Той никога нямаше да бъде доволен от каквото и да било решение, ако то бе не просто добро за града, а и във вреда на губернатора. В случая с Хайтауър обаче не бе възможно да се постигнат едновременно тези две цели.

Затова работата бе деликатна и му играеше по нервите. Деймън трябваше да се опита да внуши на кмета по-разумна позиция, без да казва в очите на неговата армия от придворни какви са глупаци. Това бе политика. Деймън не бе новак в нея. През годините много пъти си бе имал работа с нечие крехко самолюбие — и във фирмата, и между важните клиенти. Образованието на един юрист включва и подход към хората. Ала никога досега не му се бе налагало да се справя с такъв въпиещ идиотизъм. Това го изнервяше и уморяваше.

Разбира се, беше му приятно да е център на вниманието. Снимката му се появяваше във вестниците поне веднъж седмично, придружена от разкази за неговия опит като „посредник“ и „специалист по разрешаване на заплетени проблеми“. Покрай Хайтауър му се налагаше да общува с облечени във власт хора и в Конгреса, и в Белия дом. Ако проектът успееше, той щеше да има

много добри шансове за висока длъжност, вероятно на федерално ниво.

Въпреки това трябваше да плати данък за цялата тази история. Към края на деня нервите му бяха пред скъсване и нямаше да може да преживее вечерта, ако не се видеше с Алисън. Срещнаха се в нейния апартамент на „Ривърсайд Драйв“ и се отдадоха на удоволствието от една спокойна вечеря, после бренди и секс. Тези срещи бяха не толкова заради вълнението, колкото за снемане на напрежението. Алисън го знаеше и изпълняваше ролята си много добре.

Деймън се чувстваше виновен, задето прекарва толкова много време извън дома. Дъсти имаше нужда от него, особено сега, когато в живота ѝ се бе появил сериозен приятел. И Ребека. Напоследък забелязваше в нея една отчужденост. Тя изглеждаше разтревожена, сдържана. Затова бе правил любов с нея миналата седмица. Ако успееше да удържи нещата, докато започне учебната година на Дъсти, щеше да е свободен и с чиста съвест да замине на почивка с Алисън. Тогава щеше да успее истински да се отпусне.

Тази вечер очакваше с нетърпение срещата с Ребека. Имаше намерение отново да прави любов с нея. С това може би щеше да я настрои добре към себе си, което бе важно преди приема. Още повече, че нещо миналата седмица го бе заинтригувало. Тя бе правила любов по-различно, въпреки че той не можеше точно да каже къде бе разликата. Бе някак по-сдържана и в същото време по-чувствена. Искаше му се да види дали отново щеше да се случи.

Ала когато излезе от работа, не можа да се сдържи да не се отбие при Алисън. Тя го посрещна по домашен халат и правиха любов. След това бе толкова уморен, че заспа. Когато след един час се събуди, Алисън му даде да пийне. Деймън позвъни на Ребека да ѝ каже, че закъснява, но никой не се обади. Сигурно бе в банята, реши той.

— Как вървят нещата с Лезър? — попита Алисън, отпивайки от брендито.

— По-налудничаво от всякога. Много години съм се разправял с темпераментни клиенти, ала никога досега логиката не е била толкова напълно разрушавана от себелюбието. Никога — докосна лениво бедрото на любовницата си. — Странното е, че Лезър ме харесва. Не мога да разбера защо. Разказва ми мръсни вицове. Само дето не ме

моли да играя голф с него всяка неделя. А е най-лошият играч, когото познавам.

— Има нужда от приятел с чисти навици — пошегува се Алисън. — Би трябвало да си щастлив, че е избрал теб. Обзалагам се, че си първият харвардски възпитаник, на когото се е доверил.

Кметът Лезър бе груб, избухлив човек, но притежаваше огромна жизненост. Той сякаш не се впечатляваше от студената любезност на Деймън и по своеобразен начин се мъчеше да спечели одобрението му. Знаеше, че Деймън и губернаторът са от един и същи кръг — и двамата завършили Харвард и членове на клубове, в които кметът дори сега не смееше да кандидатства — и му се искаше да чувства, че Деймън е на негова страна заради Хайтауър.

Понякога го викаше настрани, за да му разкаже някоя особено цинична история от сексуалното си минало. Опитваше се да създаде впечатлението, че през последните двадесет години лично е прекарал през леглото си всяка жена от градската администрация. Деймън се насилваше да се усмихва любезно. Тези истории го изнервяха, защото връзката му с Алисън бе широко известна и вероятно това окуражаваше Лезър да говори с него „като мъж с мъж“.

— Понякога тръпки ме побиват само като съм в една стая с него — сподели той.

— И по-рано си го казвал — забеляза Алисън. — Той е като природна стихия. По този начин е стигнал дотук. Дори хората, които най-много го мразят, не могат да му устоят.

От тази забележка Деймън се почувства малко притеснен, въпреки че не знаеше защо. Обърна се да прегърне Алисън. Обичаше да чувства тялото ѝ. Тя вече бе поостаряла, изглеждаше почти на четиридесет, ала това бе част от нейния чар. Към сексапила, който отначало го бе привлякъл към нея, се бе добавило нещо женствено и майчинско. Напоследък Деймън бе започнал по-сериозно да се замисля да се разведе с Ребека, за да бъде с Алисън. Имаше нужда да бъде с жена, която го разбира.

А ако по-късно Алисън се окажеше малко прекалено възрастна, за да му даде всичко, от което се нуждаеше физически, за това имаше по-млади жени. През последните две години забелязваше, че видът на младите момичета събуждаше едно болезнено напрежение в слабините му, не само от сладострастие, но и от възхищение от свежестта им.

Понякога се чувстваше неудобно дори когато бе с Дъсти, макар че заради приликата ѝ с Ребека никога не я бе намирал за привлекателна.

Е, да се ожени за Алисън не бе проблем. Проблемът беше Ребека. Това, разбира се, щеше ужасно да я нарани. Сега, когато Дъсти вече бе пораснала, не ставаше въпрос за грижи. Обаче той искрено не искаше да наранява Ребека. А трябваше да се съобразява и с политическите си амбиции. Разводът трябваше да се проведе много деликатно. Трябваше много внимателно да се подбере подходящия момент.

До известна степен щеше да се наложи да разчита и на помощта на Ребека. Може би дори на съветите ѝ. В миналото често му се бе налагало да зависи от нейната тактичност. Сега отново щеше да има нужда от нея. Но тя едва ли щеше да му я откаже. Ребека бе една най-вече благородна жена. Той ѝ бе дал двадесет и три хубави години. Бе се грижил за нея. А тя, честно казано, не бе толкова добра партия. Беше му задължена.

Тази мисъл се въртеше в главата му, когато се върна в апартамента. Портиерът, Уилям, вдигна леко шапка за поздрав.

— Добър вечер, господине.

— Здравей, Уилям. Виждаш ли си тази вечер госпожа Лоуъл?

— Не, господине. Но аз дойдох в шест. Тя може да е пристигнала по-рано.

— Най-вероятно.

Деймън се качи на асансьора и влезе в апартамента.

— Ребека? Извинявай, че се задържах. Къде си?

Вътре бе тъмно. Той обходи бързо стаите, като по пътя светваше лампите. От Ребека нямаше и следа. Деймън спря и се замисли. Къде ли, за Бога, бе тя?

Не можеше да не се бяха разбрали за плановете за тази вечер. Вчера по телефона Ребека бе съвсем ясна.

Влезе в кухнята и погледна тефтерчето до телефона. Нямаше никаква бележка. Той се намръщи. Ако не мислеше, че Ребека го чака, щеше да остане още при Алисън.

Вдигна стенния телефон в кухнята и набра номера на къщата в Лонг Айлънд. Зачака. Чуваше как далечният звън се повтаря два, три, четири пъти. После се включи телефонният секретар с гласа на жена му:

„Ало, в момента никой не може да ви се обади, но ако оставите името и телефона си, ще ви позвъним възможно най-бързо.“

Прозвуча сигналът. Деймън се прокашля:

— Ало, аз съм — каза той. — В града съм. Мислех, че ще си тук. Там ли си?

Мълчание. Никой не вдигна телефона.

— Ребека, там ли си? — позволи си в гласа му да прозвучи гневна нотка. Отново никой не се обади — Ребека, това е... — машината изключи и го прекъсна.

Какво ставаше? Да не би Айрин отново да беше болна? Каквото и да е, бе прекалено уморен, за да се занимава с него. Днес бе убийствен ден. Сега щеше да си вземе един душ, да се опита още веднъж да се свърже с Ребека и да си легне.

Ала телефонът неочаквано иззвъня и го стресна. Още не бе пуснал слушалката. Вдигна я към ухото си.

— Ало?

— Татко? — бе Дъсти.

— Дъсти! Какво има, че звъниш по това време?

— Просто исках да говоря с майка — звучеше разстроена. Никога не бе успявала да скрие чувствата си. Нещо не беше наред.

— А, така ли... Аз... — изведнъж осъзна в какво нелепо положение бе. Как можеше да каже на Дъсти, че не знае къде е Ребека? — Ами, в момента я няма, миличка. Мога ли аз да ти помогна с нещо?

— Просто се обадох вкъщи и никой не отговори — обясни Дъсти. Гласът ѝ трепереше. — Наистина исках да говоря с нея.

Деймън сви рамене и поклати глава. По дяволите, Ребека!

— Честно да ти кажа, не знам къде е. Току-що идвам и очаквах да я намеря тук, но я няма. Трябваше да отидем на вечеря — огледа се в празната кухня. — Обадох се в къщата и тя не отговори. Само телефонният секретар.

Настъпи мълчание.

— Искаш да кажеш, че не е оставила нито бележка, нито нещо такова? — обади се Дъсти.

— Нищо. Аз самият не разбирам.

— Аз... Значи не знаеш къде е?

Деймън се усмихна:

— Сигурен съм, че всичко е наред. Сигурно е решила нещо и е забравила да ми каже. Ще се обади. По-добре си легни, а аз ще ѝ кажа да ти се обади сутринта. Където и да е.

— Ами...

— Не се безпокой, Дъсти. Аз ще се погрижа за всичко. Ти просто поспи.

Дъщеря му неохотно го послуша. Деймън прекара още десет минути в тревоги за жена си, после взе един душ, глътна едно приспивателно и си легна.

Спа лошо и се събуди в седем със зачервени очи. Кой знае как си спомни домашния телефон на Рута и го набра от телефона до леглото. Рута не знаеше нищо за господарката си. Тъкмо се обличала да отиде в къщата и да започне приготовленията за приема.

Деймън още два пъти звъня в Лонг Айлънд, докато се обличаше, после отиде в службата. Чакаше го планина от работа. За обед имаше среща с Том Блекмън и другите. Денят щеше да бъде дълъг, а той бе спал малко.

Нареди на секретарката си да се свърже с жена му по телефона. Първата му среща продължи четиридесет и пет минути. После се обади по вътрешния телефон.

— Нанси, намери ли госпожа Лоуъл?

— Не, господине. В града никой не отговаря, а у вас се обади икономката ви и каза, че не е виждала госпожа Лоуъл.

В този момент Деймън за пръв път осъзна, че бе по-добре да започне да потулва нещата. Ако нещо не бе наред, нещо, което би го поставило в неудобно положение, секретарката му не трябваше да го знае.

— Добре — каза той. — Знам къде е. По-късно ще ѝ звънна.

Малко по-късно, когато остана за момент сам, се обади на Рута в къщата.

— Няма ли някаква следа от нея? — попита той. — Някаква бележка?

— Аз поне не съм намерила, господине. Тя не ви ли каза къде отива?

Отново усети благоразумния инстинкт да излъже. Въпреки безпокойството си усещаше, че трябва да действа внимателно.

— Просто сме се разминали — отвърна той. — Продължавай работата си, Рута. По-късно някой от нас ще ти се обади.

— Да, господине — в гласа на Рута се долавяше колебание.

Вбесен, Деймън прекара остатъка от сутринта в срещи, които сякаш се точеха до безкрай. Преди обед се обади на Айрин в Сарасота. В гласа на тъща му прозвуча подозрение, защото той нямаше обичая да ѝ звъни. Осведоми се за здравето ѝ и я попита дали скоро е чувала Ребека.

— За последен път миналата седмица — отвърна Айрин.

— Разстроена ли ти се стори?

— Не бих казала. Тя добре се справя, нали знаеш — при този намек Деймън се намръщи.

— Е, добре, всичко хубаво. Сигурен съм, че ще ти се обади още тази седмица.

— Дочуване, Деймън — гласът на Айрин не бе топъл. Тя всъщност никога не го бе харесвала и, разбира се, знаеше за Алисън.

След обед се обади на Мими Паркър и я попита дали е чувала Ребека. Не, отговори тя, от онзи ден не я е чувала. Той ѝ каза, че с нетърпение очаква да се срещнат на приема и затвори.

Позвъни на Алисън и ѝ съобщи, че довечера ще е зает до късно.

След работа отиде веднага в Лонг Айленд, за да се успокои. В къщата бе тихо. Рута бе приключила работата си и си бе отишла. Цялата кухня бе затрупана с чинии и с други неща за приема.

От Ребека нямаше и следа.

Деймън надзърна в гардероба. Не можа да разбере дали нещо липсва. Тя имаше много дрехи, както повечето жени, а той от години не им бе обръщал внимание. Същото се отнасяше и за куфарите ѝ. Не можеше точно да си спомни дори как изглеждат.

Стоеше в спалнята и в съзнанието му се бореха тревога и нарастващ гняв. Телефонът иззвъня. За пръв път не изчака да чуе гласа на този, който се обажда. Веднага вдигна слушалката.

— Ало?

— О, татко, ти ли си? — бе Дъсти. Звучеше още по-разстроена, отколкото снощи. — Намери ли я вече?

— Не, миличка, боя се, че не... — бе прекалено ядосан, за да скрие истината от дъщеря си. Взе безжичния телефон в банята. Козметиката на Ребека бе на шкафчето, както обикновено. Ако нещо липсваше, той не можеше да разбере.

После погледна към собствените си неща и забеляза, че нещо бе по-различно. Сребърната кутия за лекарства, която Ребека му бе подарила преди няколко години, не бе на етажерката, както обикновено.

Деймън отвори шкафчето за лекарства. Кутията бе на лавицата. Под нея имаше бележка. В този момент му мина през ума, че Ребека я бе оставила там, защото знаеше, че Рута никога не отваряше шкафчето.

Докато отваряше бележката, Дъсти каза нещо, ала той не я чу.

— Само един момент, миличка.

Стисна телефона с рамо и разгъна листчето.

„Скъпи Деймън,

Аз си отивам. Съжалявам за болката, която ти причинявам.

Р.“

Той се вторачи в бележката. Устата му увисна отворена от учудване. Едва сега проумя значението на сребърната кутия, скрита в шкафчето.

Гласът на Дъсти прозвуча по-нетърпеливо, почти истерично.

— Извинявай, миличка — повтори Деймън, като държеше бележката. — Какво каза?

— Татко, Тони го няма. Изчезнал е.

СЕДМА ГЛАВА

За Деймън следващите три дни бяха истинско мъчение.

Най-ужасното бе, че той единствен знаеше какво се бе случило и не можеше да го сподели с никого. Всъщност най-важното бе да пази истината в тайна. Това бе най-лошият възможен момент в кариерата му дори за намек за семейни проблеми, да не говорим да бъде изоставен от съпругата си. Ако се чуеше и една дума, връзките му с кмета и дори с фирмата щяха да бъдат изложени на риск.

Трябваше да мисли и за Дъсти. Чудеше се колко може да отлага, преди да ѝ каже.

Засега изостави този въпрос. В момента не можеше да мисли за него. Трябваше да се съсредоточи върху съчиняването на някоя правдоподобна лъжа.

— Нанси — каза той на секретарката си, — би ли се обадила от мое име на съдружниците, един по един? Кажете им, че майката на Ребека е много зле и тя е заминала за Флорида, за да се грижи за нея.

— Съжалявам, господине.

— Благодаря.

Деймън си пое дъх малко по-спокойно. Това бе идеалното извинение, защото всички във фирмата знаеха за болестта на Айрин.

Следващата му грижа бяха кметът и хората от Хайтауър. Той поне десет пъти посегна към телефона, за да нареди на секретарката си да отмени приема. Ала накрая победи инстинктът му на адвокат. Реши все пак да направи този прием, но да съобщи на всички, че Ребека се надява да дойде. А после, когато тя не се появи, отсъствието ѝ щеше да събуди съчувствие към него. Всъщност можеше да използва това в своя полза.

Деймън познаваше една детективска агенция, на която можеше да се довери, защото фирмата я ползваше от години — „Хемлин Асошиътс“. Той се обади на Дик Хемлин, президента на агенцията, и му обясни положението.

— Ребека си е отишла — заяви Деймън. — Няма вероятност това да е шега. Тя... Оставила е бележка. Обаче аз трябва да знам къде е.

— Беше ли те предупредила? — попита Дик.

— Не. Беше малко мрачна, но това за нея е съвсем нормално.

— Беше ли сърдита за нещо? Бяхте ли се скарали?

— Не. От години не сме се карали — отговори Деймън с нотка на гордост от спокойния си брак. — Точно затова се тревожа.

Дик изпрати един детектив да огледа къщата и апартамента. Човекът бе много старателен и дискретен. Той намери доказателства, че Ребека е взела някои дрехи и козметика. Изглежда бе събирала багажа си набързо.

Бе взела също така десет хиляди долара от общите им спестявания, които се пазеха в сейф, някои бижута и платимите осигуровки на нейно име.

Деймън поръча на Дик Хемлин да намери Ребека и да му съобщи къде е, ала да не прави опит да я връща. Той самият щеше да се заеме с това.

Сега вече нямаше избор. Трябваше да съобщи на Дъсти истината. Обади ѝ се още същата вечер, след като си тръгна детективът.

— Не знам защо, миличка, но тя си е отишла — подзе Деймън. — Взела е малко пари и някои дрехи. Аз лично не бих се тревожил особено. Подозирам, че просто има някои неща, които е искала да обмисли и е имала нужда да бъде сама. Сигурен съм, че скоро ще се обади. Ще ти кажа веднага, щом науча нещо.

Дъсти изглеждаше потресена, почти загубила самообладание. Тя нямаше новини от приятеля си. Той още липсваше. Деймън не приемаше това много сериозно.

— Говори ли с родителите му? — попита той.

— Вчера. Не знаят нищо. Майка му се е побъркала. Нищо не разбирам.

— Когато има нещо ново, обади ми се. Ще се радвам, ако мога с нещо да помогна.

— Добре, татко.

Деймън не отдаваше особено значение на съвпадението между изчезването на жена му и на младия Тони Делафийлд. Той виждаше в това един допълнителен смущаващ фактор, от който непрекъснато трябваше да се отърсва, за да освободи съзнанието си за по-

непосредствените предизвикателства, свързани с отсъствието на Ребека.

Вече започваше да разбира последствията от нейното заминаване. Нещата в неговия брак не бяха както трябва, съвсем не бяха както трябва. Като съпруг Деймън бе небрежен. През последните няколко години все повече приемаше Ребека като нещо сигурно. Дори почти не си правеше труда да скрива връзката си с Алисън. Животът на Ребека бе тежък и ставаше все по-тежък. Бе загубила баща си още като малка, а сега майка ѝ, към която бе много привързана, беше тежко болна. Тя самата остаряваше. Зрелостта никога не бе лесно време за една жена. Ребека не се оплакваше, когато Дъсти замина да учи в колежа, ала Деймън забелязваше, че отсъствието на дъщеря ѝ сякаш бе отнело нещо от нея. Тя изглеждаше самотна.

Тези размишления го успокоиха, защото обясняваха едно събитие, което отначало му се бе сторило ненормално, неразбираемо. Сега адвокатският му ум можеше да проумее душевното състояние на Ребека, можеше да си го обясни и да се справи с него.

И колкото повече имаше чувството, че го разбира, толкова по-сигурен беше, че рано или късно тя ще се върне.

— Просто не е такава жена, която би напуснала семейство и дъщеря, без да се обърне назад — каза си той на глас, крачейки из апартамента. — Това не е Ребека.

Някаква дълбока вътрешна болка трябва да я бе накарала да се махне. Но нейната потребност от любов, от семейство щеше да я върне. Деймън бе сигурен.

— Това е само въпрос на време — повтори на себе си. — Въпрос на време.

Междувременно трябваше да преживее нещо, което никога не си бе представял, че някога ще преживее — първите си дни като изоставен съпруг. Ребека остави в живота му празнота. Първо, приемът. Дори и сега имаше телефонни обаждания, на които би трябвало да отговаря тя. Обаждания от поканените, от доставчиците, от цветаря. Трябваше да остави Рута и Нанси да се оправят с тях. Изобщо не се заблуждаваше, че ще се справят толкова добре, колкото Ребека.

После идваше физическият факт на нейното отсъствие. Къщата бе пуста, апартаментът също. Леглото му бе празно. Звукът от гласа на

жена му, успокояващият фон на неговите напрегнати и изтощителни дни, го нямаше. Липсваше му бледото ѝ, малко разтревожено лице, което го посрещаше вечер.

Нямаше го кафето, което тя правеше сутрин. Ребека бе тази, която регулираше отоплението, Ребека плащаше сметките, трупаци се сега в коридора. Ребека гасеше лампата вечер, Ребека готвеше вечерята, когато Рута я нямаше, Ребека избираше вратовръзката му сутрин, носеше му вестника. Ребека му разтриваше гърба вечер... Е, когато той си бе вечер вкъщи.

Сега Деймън трябваше всичко да прави сам. И всеки ден изникваха все нови и нови неща. Всяко ново откритие го караше наново да измерва своята загуба. Той осъзнаваше колко дълбоко е била вкоренена Ребека във всяка част от неговия ежедневен живот, защото изведнъж всички тези корени бяха изтръгнати.

— По дяволите — мърмореше си Деймън всеки път, когато неплатената сметка или празният бюфет му напомняха за неговата дилема. — По дяволите!

Под фасадата на търпението му започваше да се надига един тлеещ гняв. Никой момент не е подходящ за внезапна загуба, ала Ребека бе избрала възможно най-лошото време. Първо, приближаваше приемът, а тя го оставяше да се оправя сам. Второ, Дъсти, която се бе побъркала заради своя младеж и която сигурно щеше да се обажда на майка си по пет пъти на ден, ако майка ѝ бе тук. Да не говорим за цялата тази работа с Хайтауър и напрежението, което се бе струпало на главата му.

— Страхотен момент — измърмори той и поклати глава, борейки се с малката кафеварка, в която Ребека винаги му правеше кафето. — Просто страхотен.

Макар и да се опитваше да не си признава, че е ядосан, Деймън се усещаше, че се заканва един ден Ребека да му плати за това. Колкото и да бе страдала в миналото, не можеше да се сравни с онова, което я чакаше в бъдещето, когато се върнеше.

Помисли си дали да не помоли Алисън да дойде да живее при него, но се отказа. Първо, това можеше да предизвика приказки, особено като се имаше предвид историята, която бе съчинил за болната майка на Ребека. Второ, Алисън не можеше да му помогне по този начин. Тя имаше свой собствен живот, тя бе професионалистка с много

задължения и с малко свободно време. Нещо повече, Алисън не бе жена, която би се нагърбила с практически задължения. Тя имаше помощничка, която се грижеше за по-голямата част от домакинската ѝ работа, както и за нейната кореспонденция, резервациите за пътуванията ѝ и така нататък. Алисън имаше хубав апартамент, много удобен за срещите ѝ с Деймън, ала не бе домакиня. И не искаше да бъде.

Девет дни след заминаването на Ребека приемът се състоя, както бе предвидено. Всички съдружници дойдоха. Съпругите им се надпреварваха да съчувстват на Деймън за Айрин.

— Деймън, толкова съжалявам! — подзе Дорийн Блекмън и го целуна по бузата. Обля го ароматът на нейното мартини.

— Какъв ужас! — възкликна Джъстин Гейт. — И то точно когато си толкова зает. — Джъстин би могла да получи награда за нетактичност. Тя бе способна да се скара на Айрин, задето бе легнала на смъртен одър в толкова неудобен за Деймън момент.

— Много ми е мъчно за Ребека — сподели Мими Паркър. — През всичките тези години това ѝ виси над главата. Как го приема?

— Добре — увери я Деймън. — Много добре се справя, като се имат предвид обстоятелствата.

Това бе една мъчителна вечер. Деймън не само трябваше да се преструва, че Ребека е във Флорида, но трябваше и да изглежда съкрушен и да дава вид, че е разстроен от състоянието на Айрин. Истината бе, че двамата с Айрин никога не се бяха обичали и той не можеше да разбере как Ребека можеше да е толкова привързана към такова егоистично и повърхностно създание като майка си.

Съдружниците бяха по-сдържани в съболезнованията си, а хората на кмета, безсърдечни както винаги, почти не споменаваха за това. Ала Деймън виждаше, че инстинктът не го бе излъгал. Измислената му история работеше в негова полза. Той създаваше впечатлението за един храбър мъж, чиято жена бе трябвало да поеме задълженията си в трагичен момент.

Въпреки това, когато приемът свърши, Деймън бе емоционално изтощен. Той остави Рута и доставчиците да разчистят и отиде право при Алисън. Тя го прие с отворени обятия.

— Ела тук, любов моя.

Бе облечена с тъмния си копринен домашен халат и изглеждаше в него по-възбуждаща, отколкото друг път. Деймън цяла вечер се бе въздържал да пие и отлежалото уиски сега се разля като гореща вълна, стопляща тялото му. Той смъкна халата и събори Алисън на леглото. Тя бе развеселена от неговия плам и в един момент и двамата се разсмяха, почти дивашки, без никаква определена причина. Деймън погледна тъмнокафявите зърна на гърдите на своята любовница и си помисли за млечнобялото тяло на Ребека, погледна смеещите се немирни очи на Алисън и си представи огорчените сдържани очи на Ребека.

— Имал си тежка вечер — усмихна се Алисън. — Сигурен ли си, че ти е до това?

— Ти ще кажеш — отвърна той.

Прави любов яростно, сякаш чрез удоволствието си отмъщаваше на жена си. Алисън изглеждаше по-млада, по-сексапилна, отколкото бе изглеждала от години. Деймън дълго остана в нея, докато нетърпението ѝ премина в екстаз. Когато усети, че тя приближава върха, се втурна почти жестоко и изпита удоволствието едновременно с нея.

След това потъна в дълбок сън, облегал глава на гърдите ѝ. Умората се сливаше с пулсирането на сетивата му толкова сладко, та почти му се струваше, че в края на краищата не бе сам.

ОСМА ГЛАВА

Остров Грейс имаше едно измамно, неясно качество. Сякаш сам не можеше да реши какво място е. Или, още по-лошо, изобщо не можеше да мисли, за да реши каквото и да било.

По това време на годината мъглите започваха да падат в най-странни моменти на денонощието. Те се спускаха от планините и се трупаха като захарен памук по ъглите на улиците, по плажовете и парковете. Понякога някое валмо правеше любов с върха на дървото или го скриваше толкова плътно, че стъблото сякаш изчезваше в небето като в старата детска приказка за Джек и бобеното зърно. Децата обичаха да изчезват в бялата маса, като се изкатерят по пързалката, а после да се стрелкат с весел смях от мъглата, докато другите викат отдолу.

Върховете на сградите обикновено бяха забулени, но понякога можеше ясно да се видят прозорците на тринадесетия етаж, обагрени в златисто от обедното слънце, докато основата на постройката бе напълно скрита.

Повечето от туристите вече си бяха заминали, защото бе Денят на труда, първата неделя на септември. Цените на хотелите главоломно падаха и стаите, които допреди две седмици се наемаха за по сто долара на ден, скоро щяха да се напълнят с командировани, дошли тук на съвещания, заети хора, които щяха да виждат само мъгла, ако си направеха труда да дръпнат завесите на своите стаи. Всъщност част от стаите, по-скоро повечето, щяха да останат празни чак до следващия юни.

В икономическо отношение градът бе раздвоен. Хотелите и апартаментите в курорта, които се простираха покрай десетте километра плажна ивица на запад, в разгара на сезона бяха владение на богати туристи от цяла Канада и все повече и от Съединените Щати. От друга страна, центърът на града бе процъфтяващо средище на бизнеса, със стоманени небостъргачи, натоварено движение, известно замърсяване, уловено в мъглата — твърде голямо, според местното население — и жители, известни с бледия си тен, поддържан от

липсата на слънце, освен през юли и август. По-голямата част от това население живееше в жилищни квартали на четиридесет и пет минути път по магистралата от вече скъпите плажове. На изток от центъра имаше бедняшки квартали. Някои от тях бяха само на пет минути пеша от най-големия хотел. Извън сезона безработицата бе сериозен проблем.

Говореше се, че ще се узакони хазарта, та казината да привличат посетители в града през цялата година. Ала общинските съветници бяха консервативни, наследници на поколения католически заселници, тъй че нищо не бе направено.

Местните хора се оплакваха, че не могат да си позволят да живеят в собствения си град през лятото и не могат да плащат на роднините си да идват тук през някой друг сезон — заради мъглата. Нищо чудно, че в този град алкохолизмът се увеличаваше. Самоубийствата също.

„Роял Грейс“ не бе нито най-хубавият, нито най-лошият от хотелите край океана. Имаше тенис кортове, два плувни басейна, здравен център и фоайе, които преди около петнадесет години бяха направили впечатление, но след построяването на по-хубави хотели бяха забравени. Имаше към двеста стаи, повечето от които сега бяха празни.

В стая номер шестстотин и седемнадесет Ребека Лоуъл лежеше под едно тънко одеяло, прегърнала Тони Делафийлд.

В момента в главата ѝ нямаше почти нищо. Чувстваше собственото си дишане и дишането на спящия си любовник. Чувстваше чаршафите, увити около бедрата ѝ, прекалено меката възглавница под главата ѝ. Завесите бяха спуснати, ала тя знаеше, че ако ги отвори, зад прозореца няма да има нищо, освен мъгла. Една белота, която не само скриваше нещата, но и изсмукваше силите им, така че вече не можеше да се разбере кое бе горе и кое — долу. Мъглата сякаш се просмукваше през кожата на човека и отнемаше желанието му да знае такива неща.

Ребека се наслаждаваше на липсата на мисли. Умът ѝ винаги бе зает, пълен с грижи, решения, планове. Сега в него нямаше нищо, освен едно реещо се, замаяно внимание, което не си намираще обект. Никога не си бе представяла, че бе възможно такова състояние на ума.

Чувстваше, че то може да ѝ навлече беда, ала дори лошите ѝ предчувствия бяха станали част от опията, който я парализираше.

Внезапното пробуждане на сетивата ѝ, разбира се, имаше нещо общо с тези чувства. За пръв път през нейния живот независимото, красиво съществуване на тялото ѝ бе достигнало до нея. Първоначално стресната от това, сега тя се бе научила да му се отдава и да се оставя да бъде носена от неговите ритми.

Усещаше момчето в прегръдките си и виждаше разрешената му коса близо до лицето си. Колко свежо и младо ухаеше и изглеждаше той! Като нещо току-що създадено специално за този момент.

Спомняше си онзи ден в Манхатън, когато му каза, че изглежда сякаш е едновременно на две места. Сега това бе вярно и за нея. Носеше стария си живот вътре в себе си, точен до последните подробности. Обаче същевременно се бе променила, като въртящ се калейдоскоп, и всички стари уверености се бяха разбъркали и изгубили старото си значение. Ребека изпитваше удоволствие от този процес, който я разцепваше на две изотвътре и пускаше света да нахлуе в нея по нов начин.

Знаеше, че някой ден ще трябва да плати за това, никой не може да разкъса тъканта на собственото си съществуване и да се надява, че няма да падне през дупката. Но тя почти не изпитваше страх. Учесе се да обръща гръб на благоразумните, предвидливи мисли. Беше направила своя скок. Сега щеше да се осмели да падне.

Тони се събуди. Като дете се притисна по-близо до нея, преди напълно да се бе разбудил. Дългите му ръце я обгърнаха. Зарови лице в кожата ѝ.

— Ти си още тук — прошепна той. Това я накара да се усмихне. Тони имаше навика да се страхува, че Ребека е само сън, че всеки път, когато се събуди, няма да я има.

Тя го целуна по челото, после по уханната черна коса.

— Колко е часът? — попита той.

Заедно погледнаха към малкия часовник на тоалетната масичка. Показваше пет и петнадесет. Светлината бе толкова неясна, че можеше да е утро или вечер.

— Време е да се събудим и да се размърдаме — обади се Ребека.
— Не може вечно така да стоим.

Развеселена си помисли, че бяха прекарали целия следобед в леглото. Всъщност целия ден, освен когато слязоха долу за закуска.

— Ала можем да си пожелаем да можехме — възрази Тони.

— Да.

Коляното му се плъзна между бедрата ѝ, а ръката му погали извивката на талията ѝ. Всичко бе топло, гладко и сънено. Телата им бяха гладни и скоро щяха съвсем да изгладнеят, но в този момент бяха прекалено вцепенени от удоволствие, за да се помръднат.

— Тази вечер ще отидем на ресторант — каза той. Върховете на пръстите му си играеха с косите ѝ. — Стига сме живели като в пещера. Знаем едно хубаво място. Сутринта портиерът ми каза за него.

— Добре.

Тони се надигна и се опря на лакът.

— Искам да се облечеш хубаво. Искам да се изфукам с теб.

Тя се изчерви. Вече бе усещала върху себе си погледите на персонала и на шепата гости на хотела, когато бе с него. Той бе на половината на възрастта ѝ, достатъчно млад, като да ѝ бъде син, ала не се и опитваше да скрие физическата им близост. Докосваше я, прегръщаше я, хващаше я за ръка. И, разбира се, двамата живееха в една стая, стая само с едно легло.

Ребека се опитваше да не се срамува от това, което прави, да го хвърли в лицето на другите. Но не ѝ идваше отвътре. Затова бе избягвала очите им, бе оставила Тони да се справя с тях. И той бе на висота. Държеше се като глава на семейство, като човек, който ръководи. Водеше всички разговори — доста спокойно впрочем — и уреждаше всичко.

— Ти също се облечи хубаво — вметна тя.

— Защо не? Нали празнуваме.

Това бе още една от неговите шеги. Независимо колко дребен бе поводът, Тони винаги казваше, че ще го отбележат по най-добрия начин, защото празнуват. Какво празнуват? Освобождението си от света.

Изглеждаше красив с дрехи. Тъмни костюми, копринени вратовръзки, джинси и пуловери — всичко му стоеше добре. И без дрехи — тъничък като жребче, когато изскачаше от банята по шорти и

ги смъкваше малко срамежливо, докато се приближаваше към нея. Бе толкова млад, толкова крехък и незавършен.

Сега стана и тръгна към банята. Ребека отново легна и се изпъна, гледайки как вратата се затваря зад него. Отново се опита да се замисли дали бе доволна от съдбата и се отказа.

В банята Тони се погледна в огледалото.

Очите му, според него обикновено толкова скучни, блестяха. Плъттa му носеше следите от съня и правенето на любов гордо, като почетен знак.

Видя познатото тяло, малката бенка под лявото рамо, която някога искаше да отстрани, бицепсите, за които бе мислил, че не са достатъчно големи, гръдните мускули, които се бе мъчил да увеличи с вдигане на тежести. Всичко си бе същото, ала го гледаше с нови очи. За пръв път през живота си той се чувстваше красив.

Всичко бе заради Ребека. Въображението му не го бе подготвило за нейната дълбочина, за нейната мистерия. Бе я пожелал физически, разбира се — от самото начало това желание го бе обсебило. Обаче това, което изпитваше сега, бе повече от физическо. Сякаш тя го бе накарала отново да се роди.

Още откак от момче се превърна в юноша, бе усещал, че нещо му липсва или нещо липсва в него. Обикновените приключения — момичета, закачки, пиене — го караха да се чувства не на място, не в крак.

Години наред бе мислил, че нещо в него не е както трябва. Дори се чудеше дали не е хомосексуалист. Физическите му опити с другия пол го оставяха студен. Когато в редки случаи срещите стигаха до естествения си завършек, спазъмът, който чувстваше, бе празен, засилващ копнежа, вместо да го задоволи.

Дъсти бе последната от дълга редица хубави, невинни, дружелюбни момичета. Бе си казал, че тя е по-различна. Този път бе помислил, че и той е по-различен. Мислеше, че ще се ожени за нея.

Тогава Дъсти го запозна с Ребека. Той нищо не подозираше, когато в онзи ден излезе от морето. Отдалеч Ребека приличаше на жена на средна възраст, заспала на пясъка, оставила книгата до себе си. Но щом се събуди, щом заговори, го омагьоса. Хареса му. Копнееше да

докосне ръката ѝ, дори само колкото да ѝ помогне да стане от кърпата. Да каже нещо, каквото и да е, за да чуе отговора ѝ.

И после, през първите пет минути, това се превърна в нещо повече. Искаше му се да потъне в тази нейна гладка, меланхолична дълбочина. Да се загуби в нейната тъга, в нейната загадъчност.

В края на този първи обед знаеше, че трябва да се опита да я спечели. Собственият му порив отначало го ужаси, ала след това започна да му се струва все по-естествен.

Тя с всички сили се бореше срещу него и за момент Тони си помисли, че бе ненормално да я преследва. Но нещо в нейния протест онзи ден в Манхатън, в онова невзрачно малко кафене му даде надежда. Почувства как Ребека омеква, въпреки че се опитваше да го отблъсне.

Бе заложил всичко на онзи втори следобед на плажа, когато знаеше, че къщата ще бъде празна. Съвсем не бе сигурен в успеха си. Когато я видя да лежи на пясъка със затворени очи, едва не загуби кураж и не избяга. Ала тогава нещо в него се надигна и го накара да рискува. И тя се предаде.

Оттогава той живееше, сякаш летеше над земята. Наслаждаваше се на всеки миг, прекаран с нея. Спомняше си колко бедни бяха мечтите му и премерваше като пиян доколко Ребека ги бе надхвърлила.

Погледна за последен път към себе си в огледалото и изгаси лампата. Когато се върна в спалнята, тя все още лежеше там и го гледаше с лека усмивка.

— Закъсняваме — каза. — По-добре да тръгваме.

От звука на гласа ѝ сетивата му пламнаха. Тони смутено почувства как замръзна при вида ѝ. Знаеше, че бе видяла. Усмивката ѝ стана по-мека.

Думите трептяха на устните му, но той не ги произнесе. Легна гол върху нея и я целуна по устните.

— Глупаво момче — прошепна Ребека. — Ненаситно момче...

Чаршафът между тях се размърда. Тони се надигна малко и го издърпа. Кожата ѝ блестеше в светлината на мъглата. Той се спусна към нея.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Деймън Лоуъл се учеше да прави сам все повече неща.

Сега той си носеше вестника и си вареше кафето. Даваше дрехите за пране. Отваряше пощата и плащаше сметките.

Отначало бе много по-безпомощен, защото знаеше точно как иска да бъдат нещата. През годините на техния брак Ребека бе тази, която изпълняваше указанията му — колко силно да е кафето, колко да са колосани ризите му, какъв портокалов сок да се пие и колко твърдо да са сварени яйцата. С времето вкусовете му се бяха променили — никакъв счукан чесън в салатата „Цезар“, малко повече сос „Уустър“ в задушните миди — и тя се бе научила да ги следва. Ала самият той и представа нямаше как се прави кафе, как се дават указания на пералнята или как се изстискват портокали.

Накрая обаче започна да разбира. И откри, че това бе изненадващо естествен процес. Просто трябваше да реорганизира изпълнителските си способности, като насочи усилията си към своя дом. Остави чистачката да си върши работата както обикновено и забеляза, че някои неща не се свършват. Разбра, че с тях се е занимавала Ребека, каза на жената да ги поеме и ѝ увеличи заплащането.

Съветваше се с Рута за готвенето. Караше я да купува хранителните продукти и забелязваше какво бе забравила да вземе. Понякога дори, когато бе в службата, си пишеше списък за магазина и го държеше в портфейла си. Правеше си сметката, когато влизаше в бакалията, но започна да забелязва и цените от рекламите във вестниците. Бе изненадан колко скъпи бяха станали кафето и алкохолът. Месото бе направо недостъпно. Никога не му бе минавало през ума, че плаща толкова много за вечеря с агнешки котлет.

Седна с бележника на Ребека и се обади на мебелиста, на човека, който се грижеше за ливадата, и на работниците, които по план трябваше тази есен да поправят покрива. Косачът изглежда се изненада, когато чу гласа на Деймън, ала прие нарежданията му.

Оказа се достатъчно лесно да прегледа всички бележки на Ребека и да види как и кога бе вършила различните си задължения. Две съботи и недели му бяха достатъчни, за да овладее работата ѝ. Не можеше да не си помисли, че жена му в края на краищата бе живяла много леко. Ако тези сравнително прости задачи бяха всичко, с което се бе занимавала, трябва да бе имала доста свободно време. При тази последна мисъл усмивката му угасна, макар той да не разбра защо.

Деймън чувстваше, че се справя добре. От друга страна, не можеше да се отрече, че внезапната загуба на съпругата разклаща емоционално мъжа. Понякога се поглеждаше в огледалото, когато си завързваше вратовръзката и усещаше внезапна тъга, която изкривяваше чертите му и замъгляваше очите му. Вратовръзката винаги бе задължение на Ребека.

Често се събуждаше, викайки името ѝ. Сутрин, докато приготвяше закуската си, както тя я бе приготвяла, изпитваше лека паника, като ученик, чиято майка е в болницата и не може да му направи обед. Когато се прибираше от работа, се чувстваше самотен. Когато се връщаше посред нощ от дома на Алисън, бе по-лошо. Винаги на върха на езика му бе да започне разговор, докато се сетеше, че няма с кого. Понякога дори се улавяше, че лежи буден в самотното си легло, мъничко уплашен от тъмнината наоколо, стряскан от поскърцването на мебелите или от улягането на стените — защото нямаше съпруга, която да сподели неговия свят.

В такива моменти много зависеше от Алисън. Срещаше се с нея в града за обед винаги когато можеше и оставаше нощем при нея колкото често се осмеляваше. Когато бе с нея, се опитваше да забрави тишината в своя апартамент и още по-страшната пустота в къщата в Лонг Айлънд.

Алисън се отнасяше с топло разбиране. Изглеждаше загрижена и за Дъсти и попита дали може да помогне с нещо. Той изпита лудото желание да я помоли да се срещне с Дъсти, да поговори с нея. Но разбираше абсурдността на тази идея. Мъжете не използват любовниците си като заместнички на майките на дъщерите си. Поне в неговите кръгове.

Когато Алисън попита Деймън как се справя с положението, той изрази недоумението си:

— Това просто не е тя. Мислиш си, че познаваш един човек... Познавах Ребека, както познавам себе си. Тя не би направила такова нещо.

Настъпи мълчание. Алисън гледаше право напред през прозореца към крайбрежния булевард. Деймън не можеше да види погледа в очите ѝ. Погледът бе далечен, замислен.

— Е — каза тя, — понякога се случват такива неща.

— Уверен съм, че ще се върне — продължи той. — Ако не заради мен, то заради Дъсти. Не може да постъпи така с дъщеря си. В това съм сигурен.

Сега Алисън леко се намръщи. Красивите ѝ вежди, за които толкова старателно се грижеше и които бяха едно от най-хубавите и неща, се раздвижиха върху гладката ѝ мургава кожа. При споменаването на дъщерята на Деймън потокът на мислите ѝ се отклони.

Самата Алисън почти бе минала възрастта, в която можеше да има деца. Тя никога не бе изпитвала истински майчински инстинкт, или поне не си спомняше.

Бе виждала Дъсти Лоуъл само веднъж. Сочно, русо младо създание, жизнерадостно и усмихнато, ала очевидно уязвимо, дори гледано отдалеч. Като познавач на женската психология Алисън мислеше, че разбира, че нещо в живота на Дъсти не бе било съвсем сигурно, още от самото начало. Тя носеше мантията си на златно момиче доста зле. Това бе просто една догадка от разстояние, но разказите на Деймън за Дъсти изглежда я потвърждаваха. Макар че, интересно, самият Деймън сякаш не го разбираше. За него животът на дъщеря му бе лесен и без трудности, в сравнение с главоболията на собственото му съществуване.

При тази мисъл Алисън се улови, че измерва наум куража или отчаянието, което бе позволило на Ребека да остави зад себе си такъв властен мъж като Деймън. Още по-необяснима бе силата, която я бе принудила да изостави дъщеря като Дъсти.

От друга страна, поне за Ребека, Деймън може би не бе толкова властен. Двадесет години брак могат да замъглят блясъка на всеки мъж в очите на жена му. И може би Дъсти, колкото и да бе важна, не успяваше да уравни онова, невидимото, което ставаше в Ребека. Как можеше една жена да разбере сърцето на друга жена?

— А твоите детективи? — попита тя. — Откриха ли нещо?

— Още не — отговори той. — Ала Дик Хамлин ме уверява, че няма да отнеме много време.

Дъсти бе най-сериозният проблем. Измислената история на Деймън за Айрин, която минаваше толкова лесно пред всеки друг, не можеше да се разкаже на дъщеря му, защото тя бе доста близка с Айрин и вече няколко пъти бе говорила с нея за изчезването на майка си. Нея той не можеше да излъже.

Повечето от разговорите си досега бяха провеждали по телефона. Лекциите на Дъсти бяха започнали, а тя имаше и много извънучебни задължения. Още повече, и бащата, и дъщерята изпитваха взаимно нежелание да бъдат физически близо. Причините за това не бяха ясни за Деймън.

Във вторник обаче все пак отидоха заедно на вечеря. Избраха един малък ресторант на име „Крендъл“, близо до студентския град, в който сервитьорките бяха студентки. За щастие той се оказа тихо място, където човек можеше да говори, без гласът му да кънти из цялото заведение.

На пръв поглед Дъсти си изглеждаше същата. После, когато Деймън се замисли, реши, че бе станала по-хубава. Бе отслабнала. Изглеждаше объркана.

Понечи да попита за Тони, но се отказа.

— Страхувам се, че нямам какво ново да ти съобщя — каза вместо това. — Засега не знаем къде е отишла Ребека. Дик е малко озадачен. Не може да разбере защо на кредитната ѝ карта няма записани никакви билети или резервации.

Последва мълчание. Дъсти гледеше настрани.

— О, той ще я намери, сигурен съм — увери я Деймън. — Това е само въпрос на време. Детективите си имат начини... — видя, че този ход на мисли не я успокоява, затова отпи от мартинито си и се овладя.

— Миличка, не искам да се тревожиш за това. Истината е, че аз не бях най-добрият съпруг на света. Работата ми отнема много време и ме ангажира дори когато не съм в службата си. А с тази работа по Хайтауър стана още по-зле.

Пред очите му изплува образът на Алисън. Зачуди се дали Дъсти може да чете мислите му. Във всеки случай, не можеше да се насили да спомене за това. Затова се зае да обвинява себе си, че не е бил достатъчно грижовен като съпруг и задочно да оправдава Ребека като жена, на която ѝ е дошло до гуша и за малко се е махнала, за да остане на спокойствие.

— Едва ли бих могъл да ѝ се сърдя — продължаваше той. — Много ѝ се събра. Но искам да знаеш, миличка, че тя никога не би те изоставила, освен ако не е имала друг изход. Обича те от цялото си сърце.

— Защо тогава не ми е писала? — попита Дъсти. Това бяха първите ѝ думи, откак Деймън подхвана болезнената тема.

Той нямаше отговор на този въпрос.

— Сигурно си е имала причини — отвърна. — Не ѝ се сърди.

— И къде все пак е отишла? — Дъсти изглежда се ядоса.

— Не знам — призна Деймън. — Опитвам се да разбера.

— И какво ще направиш, когато я намериш? — попита тя студено. — Ще се разведеш ли с нея?

Деймън почервеня.

— Разбира се, че не! — отсече той. — Как можеш да си помислиш такова нещо! Аз обичам майка ти. Не бих и сънувал да се разведа с нея.

— Особено сега.

— Какво искаш да кажеш? — попита Деймън.

Дъсти не отговори. Той знаеше, че тя имаше предвид политиката. Бе по-умна, отколкото бе предполагал.

А може би завоалирано намекваше и за бъдещите му планове с Алисън. Студените, многозначителни думи звучаха странно от устните на дъщеря му, чиято чистосърдечност и невинност винаги бяха най-забележителното ѝ качество.

— Сигурно ще падна на колене и ще я помоля да се върне — продължи Деймън с престорено смирение. — Може и да съм се държал лошо, ала не съм глупак. Разбирам, когато не съм бил прав.

— Ами ако тя не иска да се върне?

Думите бяха явно предизвикателство. Той разтревожено се вгледа в очите на дъщеря си. Едва я позна. В нея имаше нещо студено и цинично, което по-рано не бе забелязвал.

— Е, да приемем, че ще се върне — предложи Деймън примирително. — А и да не се върне, тя пак ще бъде твоята майка. Толкова много те обича.

Дъсти погледна настрани. Сервитьорката се приближаваше и настъпи принудително мълчание.

„Защо не ми е писала? Защо е заминала?“

Жестоките въпроси преследваха Деймън. За пръв път почувства неизлечимата вина на родителя, чийто брак се е провалил под краката на детето, което той обича. Едва в този момент истински осъзна, че това, което се бе случило, можеше завинаги да осакати Дъсти... Или че дългогодишните му изневери можеше вече да са я осакатили.

За щастие, след като сервитьорката си отиде, Дъсти се оживи. Заговори за лекциите, за приятелите си. Последната година бе вълнуваща. Тя посещаваше най-важните си курсове по журналистика, които с нетърпение бе чакала от две години. През есента щеше да кандидатства за работа и разпределение. Най-после бе пред прага на своето бъдеще.

Деймън се обнадежди, като я слушаше да говори по този начин за живота си. В думите ѝ имаше поне някакво подобие на нормалност, ала след това се сети за Тони.

— Какво си чула от семейство Делафийлд? — осмели се той да попита.

Лицето ѝ помръкна.

— Нищо не знаят. Снощи говорих с госпожа Делафийлд. Много е разтревожена. Изглежда мисли, че това по някакъв начин е свързано с тяхното семейство. С нещо, което не ми казва.

Последва пауза.

— Аз вчера следобед говорих с господин Делафийлд — съобщи Деймън.

През лицето на Дъсти набързо прелетяха смущение, гняв и благодарност.

— Какво ти каза? — попита тя.

— Ще си остане между нас, нали? — Дъсти кимна и той продължи: — Чувства се виновен. Струва му се, че не е разбирал много добре Тони, а и не се е старал достатъчно да го разбере. Тони винаги е бил по-близък с майка си. През това време трите момичета са започнали да поглъщат цялото внимание на родителите си и госпожа

Делафийлд непрекъснато се е борела или с една, или с друга от тях. В този смисъл Тони някак е оставал незабелязан. Но и той е имал своите чувства. Господин Делафийлд ми каза, че Тони всъщност никога не е искал да учи право. Записал се само защото мислел, че баща му го иска. Не знам дали е вярно... — погледна към Дъсти. — Той казвал ли ти го е?

Тя за момент се замисли.

— Да.

— Е — заключи Деймън, — може би това е причината за всичко. Тони е на кръстопът. Може би е искал да стъпи на краката си, да напусне юридическия факултет, а поради някакви емоционални причини това е бил единственият начин да го направи — Деймън изпитваше потребността да успокои Дъсти, че Тони не я е изоставил. — Предполагам, че още тези дни ще се свърже с теб — добави той доверително. — Всъщност, не бих се изненадал, ако те повика при себе си.

Погледна какъв ефект предизвикват думите му. Дъсти не каза нищо, ала очите ѝ се смекчиха.

— Правил ли ти е предложение? — попита Деймън.

Тя бавно кимна:

— Да.

— И въпреки това е заминал.

Тя погледна настрани.

— Не е задължително двете неща да си противоречат — обясни Деймън. — Всъщност, като юрист би трябвало да приема, че не си противоречат — вдигна очи към тавана, сякаш преценяваше някаква трудна точка от закона. — Вероятно е чувствал, че няма избор. Вероятно нещата са се натрупали и той просто не е можел да понесе началото на учебната година. Няма да е първият младеж, който просто бяга, когато е докаран до край. Помня, че аз самият се чувствах по този начин на неговата възраст — това бе лъжа, но тя много лесно излезе от устните му. — Може би — продължи той — просто чака подходящия момент да те помоли да тръгнеш с него. Може би иска ти първо да завършиш. Може би всъщност се колебае дали да поиска от теб такава жертва. Достатъчно силни ли са чувствата ти към него, за да захвърлиш всичко?

Видя в очите ѝ тайна гордост. Ласкателството действаше.

— Би ли тръгнала? — попита лукаво.

— Ох, татко...

— Не, сериозно. Би ли го направила? — опитваше се да събуди чувството ѝ за романтика.

Тя сякаш се замисли.

— Аз имам свой собствен живот — отговори накрая. — Има неща, които искам да направя. Той знае това.

Деймън обичаше да говори по този начин. Така приличаше повече на безличен адвокат, отколкото на разтревожен баща. На някой, който можеше да говори с нея като с голяма жена, а не като с дете. Бе сигурен, че така ѝ става по-симпатичен. Освен това я караше да се чувства по-близо до Тони, да ѝ се струва немислимо изчезването му да не е част от един по-далечен план да се ожени за нея, да бъде с нея.

— В края на краищата, любовта е и жертва — продължаваше той. — Може би има чувството, че не може да се ожени за теб, преди да е направил своя професионален избор. Може би мисли, че това би било нечестно към теб. В края на краищата, отначало се е запознал с теб като бъдещ адвокат. Може би му се струва, че те е заблуждавал. Може би не смее да се яви пред теб със своето решение за бъдещето. Може би дори се съмнява дали ти още го искаш.

Дъсти мълчеше и го слушаше напрегнато.

— Знаеш ли — поде Деймън, — ако аз бях мислил по този начин преди двадесет и пет години, нещата може би никога нямаше да стигнат дотук. Трябваше да помисля за тези неща по-сериозно, по-задълбочено. Аз също не изгарях от желание да стана адвокат. Правех го само защото мислех, че това се очаква от мен да направя. Това беше моята... Как да го кажа... Настройка. Ала бях страстно влюбен в майка ти. Обичах я повече от всичко на света. Обаче сега, като погледна назад, се чудя дали тя изобщо е знаела какви са истинските ми желания. Може би ако бях спрял да се замисля за малко, щях да имам още отначало по-добро отношение към брака.

Дъщеря му продължаваше да мълчи.

— Ребека е необикновена жена — каза той. — Смяя да кажа, че нейното заминаване само го доказва. Но ме е страх, че по време на нашия семеен живот аз я оставих да се чувства обикновена. Оставих я да чувства, че аз я мисля за обикновена. Работата отнема прекалено много от мъжа... Отнема прекалено много от мен. За Ребека не

оставаше достатъчно. Страх ме е, че за теб също — Деймън въздъхна. — Може би всичко това е най-доброто, което можеше да се случи. Може би Тони е видял, че го чака същото, което се случи с мен. Може би, за разлика от мен, той се е измъкнал, докато все още има време. Може би в съзнанието му ти също си част от това.

Почти всичко, което говореше Деймън, бе лъжа. Четвърт век опит като адвокат оформяше думите му, придаваше им тежест и правдоподобност. Доводите му бяха толкова убедителни, че той самият се увлече. Протегна се да докосне ръката на Дъсти. От години не се бе чувствал толкова близо до нея. За пръв път му се струваше, че наистина говори с нея, наистина общува.

— Татко... — Дъсти гледеше сплетените им ръце.

— Да, миличка?

— Тони с майка ми ли е избягал?

ДЕСЕТА ГЛАВА

„Мила моя,

Не можеш да си представиш колко близо си до сърцето ми в този момент. Въпреки че трябваше да те оставя — и повярвай ми, ако имах избор, какъвто и да е избор, никога нямаше да те оставя по този начин, без да си взема довиждане, без да обясня — въпреки това се чувствам близо до теб. Свързана с теб чрез нещо постоянно, нещо извън самото време.

Но нали разбираш, скъпа моя, точно времето е причината за тази неочаквана и ужасна промяна, тази необходима промяна. Грешката ми бе, че толкова години живях, преструвайки се, че я няма тази празнота някъде вътре в мен. Само заради моето лицемерие нещата се развиха по този начин, в мълчание, докато накрая избухнаха. Сега плащам цената за него. Цена, която с радост бих платила сама. Ала съзнанието, че моето решение ти е навредило, че е разрушило семейството, което ти е дало дом — това ми къса сърцето.

Толкова ужасно трудно ми е да ти пиша, когато съм по средата на промяната, която ме отдалечава от моето старо аз и ме запознава с нещо ново. Трудно ми е да бъда правдива, когато самата правда още не се е показала ясно пред мен. Но трябва да ми повярваш, че колкото и далеч да се чувствам от моята стара личност, аз не се чувствам далеч от теб. Съвсем не. Ти си с мен всяка секунда... И каквото и да се случи, моля те, знай, че не си ме загубила и никога няма да ме загубиш. За теб аз винаги ще бъда майка, каквото и да стане.“

Ребека спря, стиснала в ръка химикалката. Седеше на леглото, облегната на възглавниците. Бе подложила под листа хотелския

указател, който взе от бюрото. Хартията не бе от папката на хотела. Тони бе излязъл да купи бели листи.

Бе само по комбинезон. Още усещаше своя любовник с върховете на пръстите си. Химикалката от време на време трепваше и от това почеркът ѝ изглеждаше различен.

Вдигна поглед. Тони седеше пред бюрото и също пишеше писмо. Беше само по шорти. Дългите му крака бяха протегнати под бюрото. На гърба му, точно под лявата лопатка, имаше петно от рождение, което я накара да се усмихне. Бе го целувала десетки пъти и когато той се оплакваше от белега си, го уверяваше, че е съвършен.

Широките му рамене, стройният гръб, рошовата коса... При вида на любовника ѝ я обля топла вълна. Ала химикалката още трепереше в ръката ѝ. А когато погледна към думите, които бе написала на дъщеря си, я обзе чувство за провал и примирение. Как можеше да пише на Дъсти? Какви успокоителни слова биха могли да облекчат агонията, която сигурно разяждаше точно в този момент сърцето на дъщеря ѝ?

„Ти не си ме загубила и никога няма да ме загубиш...“

Прочете отново собствените си фрази. Колко слаби бяха те, колко безпомощни пред лицето на настоящето. Забеляза, че не бе споменала за Тони. Нямахше и намерение. Не би понесла да говори направо за най-болезнената част от своя позор. Намерението ѝ бе да изпрати на Дъсти своята любов и своите извинения. Това бе всичко. Тя не даваше обещания да се върне обратно, нито да възстанови стария живот, който бяха приемали като нещо сигурно и разбиращо се от само себе си. Просто изразяваше своята продължаваща, неумираща любов.

Но дали това бе достатъчно? Бе ли достатъчна любовта пред лицето на предателството и изоставянето?

Бащата на Ребека бе изоставил нея и майка ѝ, когато бе още ученичка. Тя никога не успя да го преживее. Айрин се омъжи още веднъж, след като загуби Франк, и се държеше така, сякаш той е бил само нещо като бележка под линия в нейния живот. Ребека нямахше този късмет. Макар че рядко говореше за баща си с Деймън или с

който и да е друг, празнотата, която той бе оставил зад себе си, бе сложила върху нея отпечатък по начини, за които не смееше да мисли.

Погледна към Тони. Без да иска, се тревожеше за него. Бъркотията, която бе разбила нейния живот, бе същата и за него. А той бе много по-млад от нея, много по-неопитен. Дори ако не беше тяхната връзка, сега щеше да преживява неизбежната криза на личността, характерна за неговата възраст. Светът очакваше от него да бъде едновременно двама души — момчето, което бе бил досега, и мъжът, който щеше да бъде занапред.

Така бе и с Дъсти. Дъсти бе все още момиче, ала скоро щеше да поеме отговорностите на жена. А сега, благодарение на майка си, тя бе поела най-голямото женско бреме и най-голямата женска болка.

„Между две вечности“, бе написал Паскал. Ребека бе учила тази фраза в училище и тя винаги ѝ бе изглеждала бледа и безинтересна. Сега започваше да чувства по-тъмните ѝ значения, многобройни и опасни, значения, които човек не можеше да схване изведнъж, а трябваше да научи болезнено, малко по малко, и то когато не искаше да ги научава.

Изведнъж ѝ мина през ума, че когато гледаше голия гръб на Тони, седнал до бюрото прилежно като ученик, изпращащ благодарствено писмо, изпитваше чувства, изненадващо близки до онези, които изпитваше към Дъсти. Искаше ѝ се да го защити, да го закриля. Ала срещу някои неща нямаше закрила.

С тази мисъл погледна към писмото в ръцете си. „Не се чувствам далеч от теб...“ Какви лъжи! В тази сива стая, с мъглата, притиснатата срещу прозореца като дъх на любовник, Ребека се чувстваше толкова далеч от дъщеря си, колкото и от звездите. Как можеше да изпраща на Дъсти писма с предпазливи, извинителни глупости, когато самата тя бе избягала от нея?

От устните ѝ се изтръгна въздишка и Тони я чу. Той избута назад стола си, остави собственото си писмо на бюрото и дойде при нея.

— Какво има? — попита.

Ребека отпусна писмото да падне до нея и въздъхна:

— Не мога да го направя. Невъзможно е.

Тони седна до нея и притисна главата ѝ към гърдите си.

— Знам — каза той. — Няма нищо по-трудно — бавно я целуна, първо по веждите, после по бузите, сякаш за пръв път я откриваше.

Никога досега не бе целувана така, никога не бе прегръщана по-сладко. Във всеки случай, не и от Деймън. А сега виждаше, че това се превръща в обичайна част от тяхната физическа близост. Всъщност нов навик. Както хиляди дребни неща се превръщат в тъканта на една връзка, на едно семейство. Времето ги привързваше все по-силно един към друг.

Ала времето, освен това протриваше връзките, които я свързваха с нейното минало, с нейната дъщеря.

При тази мисъл от очите ѝ отново избликнаха сълзи.

— Хайде сега — смъмри я Тони и, странно, прозвуча като баща. — Твоето добро сърце е виновно за всичко. Не се безпокой.

— Да не се безпокоя ли? — простена тя.

— Ти ще постъпиш правилно. Не е в характера ти да постъпваш неправилно. Защо мислиш, че те обичам толкова много?

Настъпи мълчание.

— Защо тогава направих това? — попита Ребека. — Защо ние...

— Защото и моят, и твоят живот бяха погрешни един без друг. По начина, по който живеехме, не можехме да сме цялостни. Нали разбираш, това не беше добро. И за да го поправим, трябваше да извършим друго зло. Но ние и него ще поправим. Винаги има начин, когато хората се обичат — прегърна я по-силно. — Не се отчайвай. Ще видиш, че съм прав. Накрая всичко ще се оправи.

Колко приятно ѝ бе да я успокоява така. В думите му имаше неистина, ала имаше и истина. В поправянето на огромната лъжа на целия си живот тя бе направила първата стъпка. Със сигурност по този път имаше повече надежда за спасение, отколкото по пътеката, по която бе вървяла досега. Защото любовта, разбира се, е по-добър път за спасение, отколкото духовната смърт на човека.

Това бяха доводите на Тони. Като истински йезуит Ребека размишляваше върху тях, търсеше навсякъде зрънцето доброта. Защото добре бе научила уроците си в църквата — истината без милосърдие не е истина.

Погледна писмото върху завивките. Бе малко смачкано — без да усети, бе легнала върху него.

— Всичко това са лъжи — въздъхна тя. — Не можах да кажа истината. Не съм достатъчно силна.

— Ще го препишеш — успокои я той. — Ти умееш да обичаш, Ребека. Това ще сложиш в писмото си. Това ще изпратиш.

Ребека погледна в очите му.

— Боже мой — прошепна тя и го придърпа върху себе си.

Страстта им бе внезапна, по-нетърпелива от всеки друг път, откакто го познаваше. Ала този път в нея нямаше нищо еротично, поне отначало. Ребека се притискаше трескаво към него, сякаш го молеше да изтрие всичко, което бе извън тях. И Тони бе толкова силен, че го направи заради нея. Тя се изпълни с неговата невинност. Това бе достатъчно или почти достатъчно, за да накара всичко друго да замълчи.

Писмото бе измачкано и затоплено от телата им и накрая бе избутано под завивките от движенията на тяхната страст. По-късно Ребека наистина го преписа, макар и почти със същите думи. А той довърши своето писмо, също до Дъсти. Днес бе началото. Утре, вдругиден, щяха да напишат на другите — Тони на Делафийлдови, Ребека на Деймън, после на майка си. Но днес направиха първата крачка, за пръв път се осмелиха да погледнат назад.

Един час преди вечеря Тони отиде да остави писмата. Служителят на рецепцията извика след него:

— Днес вече взеха пощата, господине. Това ще замине чак утре.

— Няма значение — усмихна се Тони. — Утре няма да е късно. Благодаря ви.

Служителят се зае с някакви документи на бюрото си. После, когато Тони изчезна в асансьора, хвърли един поглед към мъжа, седнал на фотьойла в другия край на фойето. Мъжът кимна кратко и погледна на другата страна.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кметът Лезър седеше зад бюрото си и местеше поглед от Деймън Лоуъл към другите трима мъже в неговия кабинет.

— Трябва да разберете — подзе той, — не ме интересува колко са тези хора. Ние трябва да се оправим с тях. Това е всичко. Трябва да се оправим с тях.

Най-високият от тримата мъже, специален съветник на губернатора, се наведе напред на стола си.

— Господин кмете, ако искате да знаете искреното ми мнение, аз не мисля, че те ще настояват.

Кметът, едър мъж, се облегна на въртящия се стол, който изстена, сякаш извика от изненада. Преди месеци при този звук Деймън неволно се усмихваше.

— Вие не мислите — повтори кметът.

— Губернаторът не мисли така — поясни съветникът. — А те всички са от неговата партия. Той всеки божи ден говори с тях по телефона. Аз искрено се съмнявам, че всички те биха решили да ни се противопоставят по този въпрос, без той предварително да е уведомен.

Кметът се завъртя леко на стола, загледан в съветника. Нямахше доверие на никой от хората на губернатора. Още откак го избраха, губернаторът набъркваше политиката във финансовите проблеми на града, като заявяваше повече или по-малко ясно, че истински способните да управляват са в Олбъни, а градската управа е както винаги корумпирана и на нея не може да се разчита сама да се озапти.

По проекта Хайтауър обаче щатът и градът работеха заедно. Без помощта на губернатора проектът нямаше да получи финансиране — неговата партия бе на власт. Това означаваше дълги, мъчителни и изпълнени с взаимни подозрения отношения с кмета и с хората, които мразеше повече от когото и да било друг, с изключение може би на президента.

— Един момент — каза кметът и вдигна вътрешния телефон: — Фийби, свържи ме с губернатора.

Последваха няколко минути мълчание. Кметът местеше поглед от едно лице към друго, докато чакаше да се обади губернаторът. Чакането малко се проточи и по лицето му ясно можеше да се прочете нетърпението му.

— Рон! — възкликна най-после и обикновено намръщените му черти се изкривиха в усмивка. — Радвам се да те чуя. Тук при мен в кабинета са Деймън, Лео и другите, и говорим за твоите съпартийци.

Докато останалите чакаха, кметът продължи да приказва с губернатора в същия дух. Това очевидно бе прицелено към Лио Койл, който бе един от най-близките хора на губернатора и бе специално изпратен тук като негов посланик. Разговорът трябваше също да покаже на присъстващите, че кметът може да се чуе с губернатора, когато си поиска.

Това бе една от слабостите на Лезър — да демонстрира своята сила и власт пред хора, които не се интересуваха от тях. Имаше вродената потребност да се перчи пред нисшестоящите. Тя идваше от сравнително по-лошото му образование, да не говорим за раздразнителния му характер. С хората, работещи по проекта Хайтауър, нещата бяха още по-тежки, защото престижните им дипломи го правеха нервен.

За съжаление ефектът бе точно противоположен на онова, което той търсеше. Просташкото му тупане в гърдите го правеше да изглежда ограничен и неуверен. Колкото по-фамилиарно се опитваше да се държи, толкова по-глупаво изглеждаше. Деймън се бе научил да скрива чувствата си по време на такива случки, защото знаеше, че кметът бе ужасно чувствителен към пренебрежението.

Бе изненадващо, че един толкова неубедителен човек така се харесваше на публиката. Позьор и негодник по природа, в момента, в който видеше фотоапарат, кметът се превръщаше в герой. Той имаше двама помощници, почти като бодигардове, които бяха от двете му страни, където и да ходеше, и бяха нащрек за журналисти. В резултат на това никой фотограф не бе успял да улови интимната му страна и той оставаше популярна пред обществото фигура, въпреки многото си провали като администратор. Именно поради тази причина губернаторът бе принуден да работи заедно с него по Хайтауър. Когато бъдеше завършен, проектът щеше да е добър за имиджа на щатската

администрация. А той никога нямаше да бъде завършен без кмета и неговите приятелчета.

Деймън наблюдаваше всичко това с чувство за хумор, но и с интереса на психолог. Лезър по някакъв начин изпитваше истинско страхопочитание към хората, с които работеше, въпреки че нито за миг не се съмняваше в способността си да ги манипулира. Той често се обаждаше на Деймън късно вечер със странно хленчещ глас, за да получи от него успокоение за шансовете на проекта и да провери как би реагирал той на някоя нова идея. В такива моменти Деймън чувстваше в него една почти детинска емоционална зависимост, която изглеждаше съвсем неприсъща за такъв брутален политик.

Лезър бе човек с дебелашка енергичност, с неприятно за гледане червендалесто лице и дебело тяло, особено след една потна сутрин и половин дузина пури. И въпреки това много жени го смятаха за неустоим. Той бе загадка. Имаше прекалено много качества като за един човек. Може би, мислеше Деймън, това бе задължителна предпоставка за всички преуспяващи политически фигури.

Събранието завърши с празни уверения от всички страни, а кметът след разговора с губернатора не бе по-доволен, отколкото преди. Хората на губернатора си тръгнаха първи, след това кметът освободи помощниците си и помоли Деймън да остане за малко.

— Деймън, чух за проблемите ти — подзе той. — Просто искам да знаеш колко съжалявам.

Деймън се изправи и се усмихна:

— Благодаря, господин кмете. Много мило от ваша страна.

— Как го понася Ребека? — кметът се наведе напред с изражение на фалшива загриженост на топчестото си лице.

— О, Ребека е много силна жена.

— Това е добре. Когато се чуеш с нея, предай ѝ моите най-добри пожелания.

— Непременно. Благодаря ви.

— Какво казват лекарите?

Деймън поклати глава:

— Новините не са добри. Ала ние, разбира се, от доста време знаем какво е положението.

В този момент за Деймън бе двойно по-трудно да изиграе историята с болестта на Айрин, защото в куфарчето му бе факсът от

Дик Хемлин. Той бе открил къде е Ребека. И с кого. Деймън бе ужасен. Още не можеше да го преглътне.

Лезър стоеше с протегнатата ръка и се опитваше да привлече вниманието му. Бе сбърчил вежди в размисъл. Без съмнение подготвяше речта си, помисли Деймън, няколко остроумни фрази специално за случая.

— Болестта и смъртта — започна кметът — са двете неща в този живот, над които нямаме власт. Можем обаче да имаме власт върху начина, по който ги приемаме, когато дойдат. Можем да имаме власт над нашите собствени действия. Тогава истинските мъже и жени... Показват от какво са направени.

Настъпи неловко мълчание. Деймън бе разстроен не само от ораторстването на кмета, но и от лъжливите предположения, върху които бе изградено то.

— А Ребека е направена от стомана — заключи кметът. — Сигурен съм, че си й признателен за това.

— Признателност е слаба дума — възрази Деймън. — Благодаря ви.

— Ако мога с нещо да бъда полезен... Обади ми се по всяко време.

Деймън си тръгна и бързо се запъти към колата си. Трябваше да отиде в кантората на Дик Хемлин и да научи нещо повече, преди да се върне във фирмата на събрание със съдружниците. Никога през целия си живот не се бе чувствал толкова бесен. Само ако можеше да убие Ребека! И заедно с нея кмета, хората на кмета и хората на губернатора...

Миг след като Деймън излезе, помощникът на кмета се върна в кабинета и застана мълчаливо пред огромното орехово бюро.

Кметът гледаше през прозореца, потънал в размисъл. Обърна се.

— Какво мислиш?

— Доста добре — отговори помощникът. — Като за адвокат.

Кметът кимна:

— Знаеш ли, срещал съм се два-три пъти с Ребека. Доста смачкано маце. Изглеждаше така, сякаш и на мравката път прави. Какъв номер! Да напусне мъж като Деймън...

— Да, господине.

— Мислиш ли, че това има някаква връзка с Алисън? — кметът, разбира се, бе на ти с Алисън, с която се познаваха от години. Той, както и всеки друг в градската управа, знаеше за дългата ѝ връзка с Деймън.

— Не знаем — отвърна помощникът. — Не изглежда вероятно, след толкова години. Ала може да е капнала капката, която е преляла.

— Разберете каквото можете — нареди кметът. — И го дръжте под око. Такова нещо може да извади човек от релси. Дори човек като Деймън. Под всичкото си лустро сигурно е малко зашеметен. Не искам неговите проблеми да се набъркат в работата по Хайтауър.

— Да, господине — помощникът седна. Този следобед имаше още много работа.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

С цената на много фокуси Деймън успя да си освободи време, за да замине за два дни с Алисън в Кот д'Азюр, балнеолечебен курорт и хотел, който се рекламираше като оздравителен център, ала бе също и популярно място за романтично прекарване. Бе открит наскоро и нямаше вероятност да срещнат някой познат на Деймън. Не че имаше кой знае какво значение — вече всички знаеха за Алисън.

Бе помолил Алисън да размести графика си, за да може да дойде с него. Откак чу ужасните новини от Дик Хемлин, не бе говорил с нито една жива душа за онова, което бе научил. Не само че трябваше да се пази да не му навреди, а и не бе очаквал емоционалната рана да е толкова болезнена.

Още не бе измислил как да съобщи новините на Дъсти. Разговорите им напоследък бяха мъчителни. Дъсти изглеждаше студена и сърдита. От време на време се опитваше да се прави на весела, но тези плахи опити само се подчертаваха от значителни периоди на мъртвешка тишина, когато лицето ѝ застиваше в тежко обвинително изражение. Не бе приятно човек да е около нея. Неведнъж се улавяше, че използва задълженията си към кмета като извинение, за да не се срещне с нея.

При така сложилите се обстоятелства Деймън бе принуден да бъде основната опора на Дъсти, както и основният ѝ източник на информация. Тази роля не бе естествена за него, защото с дъщеря си не бе толкова близък, колкото би трябвало. Винаги бе оставял на Ребека задължението да „разбира“ Дъсти. Сега нямаше избор. Трябваше да се справя с нея. Знаеше, че ужасните новини за Тони щяха да направят нещата още по-лоши, може би дори непоносими.

Двамата с Алисън нямаше да прекарат цялото време заедно. Срещнаха се в девет часа вечерта в петък, след като всеки от тях трябваше да присъства на по един задължителен коктейл — Алисън на прием за няколко щатски сенатори, даван от нейната текстилна фирма, а Деймън в Грейси Менсън. Щяха да имат петък вечерта, цялата събота

и неделя вечерта, като в неделя през деня щяха да се разделят, за да отидат на различни официални обеда.

Алисън вече знаеше за Ребека и Тони. Деймън се бе обадил от службата да ѝ каже. По това време бе в шок. Седмици наред се бе опитвал да свикне с мисълта, че Ребека си бе отишла. Сега трябваше да се изправи пред немислимото — че бе избягала с мъж. С приятеля на дъщеря ѝ! Това бе толкова ненормално, толкова невероятно, че и досега не успяваше да скалъпи никаква разумна мисъл.

— Още не мога да повярвам — призна той на Алисън, след като правиха любов. — Просто не е за вярване.

Алисън се обърна настрани да го погледне. Изражението ѝ бе неразгадаемо.

Тя мислеше колко променен изглежда Деймън. Нещо бе изчезнало от него. Чувството за равновесие, за сигурност. Въпреки че още бе загорял и силен, вече не приличаше на мъжа, който бе преди да започне всичко това.

Бе забелязала нещо различно и в начина, по който бе правил любов. В докосването му имаше нещо странно грубо и отчаяно. Значи нищо чудно, че сега искаше да говорят за Ребека.

— Знам, че се повтарям — продължи той. — Но просто е толкова невероятно.

— Е, случват се и невероятни неща — забеляза Алисън и отпи от брандита си.

Гневът на Деймън към Ребека се възпламени.

— Мога да разбера да ме изостави за малко, просто за да ми даде урок. Или дори завинаги. Ала да постъпи така с Дъсти! И с приятеля на Дъсти... Просто е... Невероятно.

Алисън не каза нищо.

— И да ме остави в такова положение! — възкликна той. — Бяга с момчето на Дъсти, а аз... Точно аз трябва да съм човекът, на когото Дъсти ще плаче на рамото. Ако е искала да причини и на двама ни колкото е възможно повече болка, не можеше да го измисли по-добре.

Алисън премълча. Тя мислеше, че без да го осъзнава, Деймън бе налучкал нещо важно за Ребека.

— А най-невероятното от всичко — продължаваше той, — е, че изобщо е могла да привлече това момче. В края на краищата, тя едва ли е фатална жена.

Сви устни. Пръстите му играеха разсеяно с гърдите на Алисън. Мислеше за Айрин. Когато за пръв път ѝ каза, че Ребека е избягала и я помоли да поддържа историята за своята болест, тя не му се стори шокирана, а по-скоро неволно впечатлена от смелостта на дъщеря си.

„Никога не бих си помислила, че е способна на такова нещо“, бе казала Айрин, студено и преценяващо и не без осезаема омраза към Деймън. В края на краищата, Айрин бе минала през двама съпрузи и изневярата не ѝ беше чужда. Но тя бе приемала, че Ребека е друг тип жена. Бе изненадана и — Деймън бе сигурен — развеселена от това развитие на нещата.

Изхвърли от съзнанието си противната мисъл за Айрин.

— Господи — изсумтя той подигравателно, — та тя може да му бъде майка!

Алисън остави чашата с брендито на нощното шкафче с жест на леко нетърпение, който Деймън не забележа.

— Може би точно това го привлича — предположи тя. Гласът ѝ не прозвуча много топло.

Деймън поклати глава:

— Невероятно — повтори той. — Просто невероятно.

Алисън въздъхна.

— Е, не може да е чак толкова невероятно, след като се е случило.

Деймън я погледна. Разбираше, че с нещо я бе подразнил. Но не осъзнаваше, че дни наред говореше само колко „невероятно“ бе всичко това. Бе прекалено зает със себе си, за да го забележи.

Нещо в нейната съдържаност го ядоса. Смяташе, че в тази криза тя трябваше да го подкрепи.

— И въпреки това ти казвам, че не мога да повярвам, че тя е могла да направи това — заяви той, чувствайки предизвикателството в гласа си.

— Е, Ди, може би в нея има нещо повече, отколкото си предполагал.

— Какво казваш? — Деймън се надигна да я погледне.

Алисън се замисли, преди да отговори. Запаля си цигара и силно дръпна.

— Казвам — започна тя, — че ако жена ти е избягала, когато ти си мислел, че е невъзможно да избяга, това говори нещо за нея. Нещо,

което ти не си знаел. Тя те е изненадала. Това едва ли може да бъде случайно.

Настъпи мълчание. Той се опитваше да измисли какво да отговори.

— И — продължи Алисън, — ако тя е откраднала приятеля на собствената си дъщеря — нещо, за което ти си сигурен, че не е способна да направи, значи това говори нещо и за нея. За онова, което знаеш, и за онова, което не знаеш.

Деймън почервения, раздразнен от поучителния й тон.

— Да не искаш да кажеш, че е трябвало да знам повече, отколкото знам? — попита той. — Трябвало ли е да съм наясно, че жена ми е способна на такова изпълнение? Защо? За да мога да взема мерки? Господи, Алисън, ако знаех, че тя е такава, отдавна щях да съм се развел. Никога нямаше да се ожения за нея.

— Може би тогава не е била такава — забеляза Алисън и изтръска цигарата си в пепелника.

— Какво става? — настоя той. — Да не вземаш нейна страна?

— Ни най-малко — отвърна тя. — Просто съобщавам очевидното. Ребека не е била такава жена, за каквата си я мислил. Това говори нещо за брака, който си имал. Това е бил брак, в който е било възможно ти да не знаеш нещо доста важно за жена си. Сега тя прави нещо необичайно. Може би това би трябвало малко да ти отвори очите.

Деймън я гледаше втренчено.

— Не разбирам — каза той.

Тя сви рамене.

— Познавам те от години, Ди. Ти винаги си бил честен с мен. Никога не си се преструвал, че в семейството ти е имало близост, нито че си се интересувал особено от съкровенията чувства на Ребека. Поразмърдай си мозъка. Просто ти сега жънеш това, което си посял. Ти и Ребека, бих казала.

Деймън се опита да преглътне това. В думите й имаше истина, разбира се. В определен смисъл. Ала не виждаше как може да не е невинен в цялата тази история. В края на краищата, Ребека бе тази, която го напусна. Още по-малко приемаше идеята, че у Ребека е имало дълбочини, които той така и не е разбрал. Всичко, което не е знаел, не може да е било важно.

— Затова никога не се ожених — заключи Алисън. — Това е една прекалено ограничаваща връзка. Мислиш си, че познаваш другия, но колкото по-дълго си женен, толкова по-малко знаеш за него. Използвате се един друг за сигурност, за тялото, което да те топли. А използването след време започва да изключва познаването — изглеждаше самодоволна като котка. Пушекът се виеше край главата ѝ.

Деймън за част от секундата прецени думите, които бяха на върха на езика му, и ги изрече:

— Какво знаеш ти за това? — гласът му бе гневен. Алисън усети удара.

— Тук сигурно си прав — съгласи се тя и смачка цигарата. — Аз никога не съм била женена. Това донякъде е късмет, донякъде напротив, не мислиш ли?

Стана от леглото и го погледна. В позата ѝ имаше нещо високомерно и самонадеяно, ала той забеляза, че гърдите ѝ бяха започнали да увисват, както и кожата на бедрата, за които полагаше толкова усилия да ги поддържа стегнати.

— От една страна — продължи Алисън — нямам кой да ме целува, когато вечер се връщам. Но, от друга страна, мога да остана сама винаги, когато поискам. И не трябва да бъда нечия опора. Отговарям само за себе си.

Тя изчезна в банята. Деймън легна отново на леглото. Чувстваше какво ще стане, ала не направи нищо, за да го предотврати. Алисън го бе вбесила с добрите си думи за Ребека и дребнавата си критика към него. Това бе класическият случай, когато една жена на средна възраст взема страната на друга жена на средна възраст срещу един мъж. Днешните жени бяха прекалено склонни да се съюзяват срещу мъжете и да ги винят за собствените си проблеми.

Вярно е, че Алисън бе умна — обаче се мислеше за още по-умна, отколкото беше. И определено външният ѝ вид вече не съответстваше на претенциите ѝ. Бе надживяла собствения си чар.

Когато излезе от банята, бе облечена и държеше в ръка пътната си чанта.

— Алисън, почакай — извика я той, мислейки за почивните дни, които трябваше да прекара сам. Днес бе правил любов за пръв път от почти една седмица. Това само бе възбудило апетита му. — Не действай необмислено — ала гласът му не прозвуча убедително.

Тя отметна кичур коса от очите си с дългия си пръст. Остаряваше, наистина, но имаше стил. В този момент, както очите ѝ блестяха подигравателно, бе направо блестяща.

— На времето действиях необмислено. Ала вече не. Едно нещо е вярно за възрастните жени, Деймън. Ние винаги знаем точно какво правим.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Искам преди всичко да знаеш, че последното, което някога съм искал, е да ти причиня болка.

В живота нещата просто се случват. Това, което се случи с мен, може да изглежда неочаквано, но то се е подготвяло от много време. Може би ако разбереш това, ще разбереш защо, когато се случи, не можех да направя нищо, за да го спра. Беше прекалено късно.

Може би само още повече ще те заболи да го чуеш, ала истината е, че аз все още те обичам. Винаги ще те обичам. Ти си един прекрасен човек, неповторим човек и аз ще те нося в сърцето си, където и да отида.

По някакъв странен, объркан начин чувствам, че това, което съм направил, е друг начин да те обичам. Може и да ме мразиш за това, но все пак аз го чувствам.

Прости ми, Дъсти, ако можеш. Живей своя живот и бъди щастлива. И се опитай да забравиш всичко това.“

Дъсти държеше писмото в скута си. Колкото и странно да бе, ръцете ѝ не трепереха. Бе го чела много пъти. Всеки път ѝ се струваше, че бе мъничко по-безстрастна, мъничко повече се владееше, когато гледаше думите.

На вратата застана съквартирантката ѝ.

— Какво става?

Дъсти сгъна писмото.

— Нищо. Просто едно писмо. А ти как си?

Брит се облегна на гардероба. Тя бе малко пълничка, ала с хубаво лице и весел характер. Имаше много приятели и, както подозираше Дъсти, активен сексуален живот. Често се връщаше в апартамента много късно, а понякога изобщо не се връщаше.

— Слушай, ние със Сузи и Джейн отиваме на купон у онзи приятел на Джейн. Защо не дойдеш и ти? От толкова време си се

затворила тук.

Дъсти потупа с листа по бюрото. Откак пристигнаха писмата от Тони и от майка ѝ, не бе излизала от апартамента, освен за лекции или на вечеря с баща си — вече почти две седмици. Изведнъж реши да отиде.

— Добре — кимна тя. — Кога тръгвате?

— След вечеря. Има време. Джейн ще се обади около осем.

— Добре.

— Искаш ли да ми помогнеш да стотвя? Правя картофи по лионски — Брит бе отлична готвачка като за момиче на нейната възраст, особено когато правеше някое от любимите си ястия.

— Ще си помисля. Може и да пропусна вечерята.

Брит погледна към писмото в ръката ѝ.

— Да не е за Тони?

— Не — поклати глава Дъсти. — От роднини.

Бе казала на Брит за изчезването на Тони. Брит бе единствената ѝ приятелка, с която можеше да сподели това. Знаеше, че може да разчита на нейната дискретност. Брит също имаше своите тайни, много тайни, и умееше да запази тайна, особено на толкова близка приятелка като Дъсти.

Обаче и дума не можеше да става да каже на Брит или на когото и да било друг ужасната тайна, която вече бе научила. Доколкото Брит знаеше, Дъсти просто бе зарязана от гаджето си... С добавката, че той бе изчезнал от очите ѝ.

Дъсти разбираше какви жестоки ограничения налагаше върху нея положението ѝ. Сега трябваше да бъде по-потайна. Не можеше да се доверява на приятелките си както преди. Мисълта, че те можеха да научат тайната ѝ, да я коментират зад гърба ѝ, бе непоносима.

Изхвърли тази мисъл от главата си и прибра писмото от Тони в чекмеджето.

— Забравих да ти кажа — обади се Брит. — Баща ти те търси. Поръча да му позвъниш. Нещо във връзка с вечеря в града. Утре.

— Добре.

— Е, ще се видим по-късно.

— Добре.

Брит тихо затвори вратата зад себе си. Ако от изражението на Дъсти разбираше колко важно бе това писмо, то тихото затваряне на

вратата бе може би единственият начин, по който го проявяваше. Дъсти никога не умееше да скрива чувствата си. Хората казваха, че каквото ѝ е на сърцето, това ѝ е на лицето.

Тя отвори чекмеджето и извади писмото от майка си. Отвори го само един сантиметър, като дете, което надзърта тайно в стаята.

„Ти си с мен всяка секунда... И каквото и да се случи, моля те, знай, че не си ме загубила и никога няма да ме загубиш.“

Дъсти отвори писмото по-широко и прочете още малко. После потрепери леко, извади писмото от Тони и сложи двете едно до друго. Сравни фаталистичните извинителни нотки, несръчните обяснения в любов. На места езикът бе почти един и същ. Езикът на предателството винаги е един и същ, помисли Дъсти.

Листите бяха с еднакъв размер. Обикновени бели листи. Писмата бяха дошли едновременно. Пощенските клейма бяха еднакви. И въпреки това никой от тях не споменаваше името на другия. Колко инфантилни бяха опитите им да я заблудят! А може би това бе просто тактично премълчаване или срам? Те не можеха да отрекат ужасната истина, затова бяха изпълнили своите съобщения с празни извинения и я бяха оставили сама да си направи заключение.

Тя бавно сложи писмата едно върху друго, така че почеркът на майка ѝ изчезна зад по-големите букви на Тони. После ги сгъна, така че да приличат на едно-единствено писмо с две страници.

Отиде в банята и коленичи пред тоалетната чиния. Потопи с две ръце съединените писма във водата, която се оказа изненадващо студена. Постепенно евтината хартия се просмука. Дъсти замислено нахъса листите.

„да ти причиня болка...“

„винаги ще те обичам...“

„прости...“

Сега малките думи се носеха върху разпадащите се парченца хартия. Когато извади ръце от водата, някои от тях се бяха полепили по кожата ѝ. Тръсна пръстите си, за да се отърси от тях. Пусна водата и гледаше как изчезват в дупката.

Обади се на баща си и прие поканата му за вечеря утре вечер. Той бе на събрание, затова остави съобщението на секретарката му. После се върна в стаята си.

Реши да помогне на Брит да приготви вечерята. Двете се шегуваха заедно както обикновено, но на Брит ѝ се стори, че ако не друго, Дъсти бе малко по-весела, отколкото през последните две седмици. Ала загубата на Тони все още ѝ личеше. Изглеждаше така, сякаш някой бе умрял. Брит знаеше, че Дъсти и Тони бяха много близки. Дъсти дори ѝ бе казала, че се надява следващата пролет да се оженят. Бяха добри приятелки, но Брит никога не бе виждала Дъсти толкова съсипана от нещо.

Преди да дойде време да тръгват, Дъсти учи един час. После облече любимата си блуза от мъхест памук с апликация с арабски мотив. Беше ѝ подарък от Ребека за последния рожден ден.

Срещнаха се със Сузи и Джейн и отидоха на събирането, което бе в дома на завършващ студент по театър, приятел на Джейн.

Имаше много хора, които никое от момичетата не познаваше — дипломанти, асистенти, преподаватели и двама професори, чиито посивели коси и сериозно поведение ги отличаваха от по-младите хора.

Имаше вино и музика, а в една от спалните отзад се пушеше марихуана. Събирането бе шумно, ала не бе приятно. Гостите не можеха да се отпуснат. Дъсти усещаше, че това бяха хора, които в миналото бяха имали луди прекарвания и тази вечер се опитваха безуспешно да ги пресъздадат.

Запозна се с няколко момичета от театралния факултет, които ѝ се сториха приятни, но малко прекалено агресивни. Запозна се и с три или четири момчета. Всички те проявиха интерес към нея, а после се разпръснаха и отидоха при приятелите си.

Към единадесет я запознаха с един мъж на около тридесет години, преподавател в друг университет, който бе в града при колеги. Той я попита дали иска да пуши, ала тя отговори, че не, не обича махмурлука, а утре има изпит.

Бе доста висок мъж, оплешивяващ на върха на главата, с червеникава коса и дълги пръсти с мръсни нокти. Поговориха малко за изкуство, после за политика. Той бе член на нещо си, както каза, и мразеше всичко, което имаше нещо общо с щатската администрация.

Каза, че промяната никога не може да се осъществи от хора, чиято политика се ражда на това ниво. Дъсти за момент се сети за баща си, който бе доста близък с щатската управа, но не отговори. Вместо това допи чашата си с вино и поиска още.

Мъжът попита Дъсти дали иска да си тръгне с него и тя се съгласи. Вървяха по улиците, изпълнени с приятния аромат на есен, смесен с миризмата на бензин и ресторантска храна. Ръката му бе върху, рамото ѝ. Никой от тях не казваше нищо.

Квартирата, в която той живееше, бе в една къща от кафеникав камък. Влязоха през предния вход. В стаята на първия етаж се чуваше звукът на телевизора, ала те се качиха направо по стълбите. Горен имаше спални, гледащи към улицата и към задния двор. Мъжът я заведе в една от задните.

Дъсти помисли, че той ще ѝ предложи още по едно питие и реши, че с удоволствие би приела. Мъжът обаче не ѝ предложи. Стоеше зад нея и мачкаше гърдите и през блузата. После вдигна полата ѝ и проникна в нея. Позата ѝ се стори неудобна и трудна, защото нямаше на какво да се опре, но на него изглежда му харесваше. Известно време се бяхти в нея, като ръцете му дърпаха бедрата ѝ, после свърши със серия от силни шумни тласъци.

Тя отиде в банята. Когато излезе, той лежеше на леглото и държеше книга. Попита я дали иска да дойде при него. Дъсти легна. Мислеше, че ще го направят отново, ала мъжът започна да чете и след няколко минути загаси лампата.

Тя заспа за малко. Когато се събуди, часовникът показваше четири без двадесет. Професорът хъркаше. Дъсти се облече и излезе от къщата, която сега бе празна. Не знаеше този квартал, но скоро попадна на познати улици и в четири и петнадесет вече си беше в леглото. Не се изкъпа.

Единственото нещо в съзнанието ѝ бе дупката в дъното на тоалетната чиния и как късчетата хартия се смесваха, преди да изтекат през нея. Бе изпитала чувството, че може да усети вкуса на водата, само като я гледа.

Заспа. За пръв път от две седмици спа дълбоко. В единадесет Брит трябваше да я събуди и да я подсети за изпита ѝ.

ВТОРА ЧАСТ

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какви грехове имаш за изповядване?

Мълчание. В далечината се чуваше шумът от правоверните пред олтара, шепотът на набожни гласове, тракането на броениците.

— Какви грехове имаш за изповядване?

— Не мога да го кажа, отче.

Отново мълчание. Отецът бе чул разкаянието в гласа ѝ, но в мълчанието ѝ долавяше непреклонно желание да премълчи, почти бунтарство.

— Чадо, трябва да се изповядаш.

— Знам, отче.

Ала не продължи. Той чувстваше как в нея се разразява битка между разкаянието и нещо друго, нещо, което не трябваше прибързано да нарича гордост.

— Бог не отказва опрощение на никой грешник, който се разкайва за греховете си.

— Да, отче.

— Към кого си съгрешила?

Мълчание.

— Към всички — и след малко: — Към всичко.

— Никой грях не е толкова ужасен, че да не може да бъде признат — помогна ѝ той. — Господ е милостив. Помисли за успокоението, което те чака, когато се изповядаш.

Тя не каза нищо.

— Страданията ти ще стават все по-големи с всеки изминат ден, докато не се изповядаш — продължи свещеникът. — Ако откажеш изповед, ти затваряш пред себе си дверите небесни. Още не е късно. Кажи какво ти е на сърцето.

Тя все още не отстъпваше. Познавач на мълчанието, свещеникът чувстваше, че нейното идва от желанието ѝ да се накаже със самота, със заточение.

Чу шумоленето на дрехите ѝ, когато тя се наведе по-близо. После:

— Прости ми, отче.
И жената си отиде.

Грейс Айлънд бе потънал в обичайната си утринна мъгла. Тя бе прилепнала към сградите, пилоните за знамена, дори уличните лампи.

Тони почти чувстваше, че мъглата бе вътре в съзнанието му, замъгляваше зрението му, размиваше всичко. Мислите му бяха странни като непознат град.

Без Ребека да знае, за тази сутрин си бе уговорил среща с един служител от известна юридическа фирма в Грейс. На нея бе казал, че има да свърши някои дреболии и ѝ бе предложил да отиде на пазар.

Искаше да започне да действа. Имаше нуждата да покаже на Ребека, че може да се грижи за нея, че тяхната връзка е не бягство от реалния свят, а навлизане в него. Това означаваше той да си намери работа, да започне кариера.

Интервюто не мина добре. Въпреки отличните резултати от тестовете и оценките от първи курс, човекът, с когото разговаря, не му даде особена надежда.

— Не забравяйте, че това е Канада — поясни му той. — Ние се интересуваме само от стажанти, които учат право в канадски университети. Същото се отнася и за служителите. Трябва да сте завършили тук. Вашите американски документи са впечатляващи, но не вършат работа.

— Какво бихте ме посъветвали? — попита Тони.

— Е, мисля, че би трябвало да се върнете къщи и да довършите онова, което сте започнали там — отговори мъжът. — Не оставяйте първата година да отиде напразно. Ако въпреки всичко искате да работите в Канада... — тук едно леко вдигане на веждите показа, че човекът се чуди защо един американец с добри оценки би искал да направи такова нещо. — След това бихте могли да вземете нужните изпити и да започнете.

Тони благодари и си отиде. Докато вървеше към хотела, улиците на Грейс изглеждаха особено тайнствени. Понякога мъглата покриваше сградите като одеяло и на десет метра напред не можеше да се види нищо. Друг път той изненадано се обръщаше да погледне как някое

младо момиче, свалило самото си заради топлината, се припича на пейката в парка в тунел от слънчева светлина.

Това бе един отделен свят, чиито обитатели познаваха неговото движение, неговите възможности. Там Тони сякаш бе чужд. Ала сега той искаше това да е негов дом, място, където да изгради своя живот. И първият опит да се впише в този свят бе завършил с провал.

И нещо повече от обикновен провал. Господин Блаунт, човекът от юридическата фирма, неволно бе сложил пръст в раната — мощната мрежа от връзки и влияние, която Тони с идването си тук бе отхвърлил. Баща му бе добре познат на всеки професор в Колумбия. Той дори нямаше нужда да пише препоръки за сина си или да помоли за това някой от своите колеги юристи. Името му бе толкова известно, че приемането на Тони в университета се разбираше от само себе си.

Професорите, които бяха толкова благоразположени към него и така го насърчаваха, до един бяха приятели на баща му. Двама от тях и в момента участваха в съдебни дела с неговата фирма. Трети му беше съдружник.

Пътят на Тони към бляскава юридическа кариера щеше от самото начало да върви по вода заради славата и влиянието на баща му. Ала това влияние действаше само в определен свят от юристи. Като избяга от този свят, като се отрече от него, Тони се изтръгна от него из корен. Сега този свят не можеше да направи нищо, за да му помогне.

И ето го сега, изгнанник в чужбина — един достатъчно умен млад човек без никакви перспективи. Докато у дома щеше да бъде един достатъчно умен млад човек с всички перспективи на света.

Е, просто трябваше да измисли нещо друго, реши той. Нямаше да се откаже от Ребека. Бе направил своя избор.

Забърза се. Имаше смущаващото чувство, че е дете, загубило се на непознатото място, отчаяно копнеещо да стигне до дома си, където ще да бъде обичано и успокоявано. Трябваше да види Ребека.

Когато влезе в стаята, нея я нямаше. Погледна часовника — единадесет и половина. Бяха си уговорили среща за обед. Тя ужасно му липсваше.

Две минути седя и гледа часовника, после стана и закрачи из стаята. Опитваше се да следва пътя на мислите си и от сутрешното объркване да ги насочи в друга посока. Но не можеше да се съсредоточи.

Съблече самото си и го закачи при другите. В дъното на гардероба видя своя куфар, който сега събираше прах и му напомняше откъде бе дошъл и какво бе оставил зад себе си. Свали си вратовръзката и я окачи на закачалката.

После си събу обувките и ги прибра в гардероба.

Дойде му наум напълно да се съблече и когато Ребека се върне, да го завари гол. Тази мисъл го възбуди. Докато разкопчаваше ризата си, пръстите му леко трепереха. След това свали ципа и смъкна панталоните. Представи си как дрехите на Ребека падат една по една, когато тя се върне, представи си бялата ѝ кадифена кожа, усмивката ѝ, когато го притиска към гърдите си.

Свърши със събличането и се пъкна в леглото. Чакането изглеждаше безкрайно. Той гледеше как стрелката на часовника се придвижва от единадесет и четиридесет към единадесет и петдесет и пет. Тя закъсняваше. Къде можеше да бъде?

Започваше да огладнява. Бе преживял една уморителна сутрин и не бе закусвал. Различните желания на тялото му започнаха да се борят едно с друго, както и мислите му се бореха в главата му. Надигна се да се облече, после се отказа и отново легна.

Най-после ключът се превъртя в ключалката и Ребека влезе.

Като видя, че е гол, очите ѝ се разшириха. Ала не се усмихна. Изглеждаше разстроена.

— Закъсня — каза Тони нежно. — Къде беше?

— О... Просто по магазините — насили се да се усмихне. Беше бледа. — Как прекара сутринта?

— Не беше лошо, не беше лошо — желанието му към нея, ако не друго, се бе засилило от елегантната ѝ рокля и разтревожения ѝ вид. Почти от час чакаше с нетърпение да бъде гол с нея, да се потопи в нейната топлина. — А ти?

— О, чудесно.

— Ела тогава при мен — протегна ръце към нея. Тя остави чантата си и го погледна. Изглеждаше неспокойна. Предпазливо събу обувките си, приближи се и приседна на ръба на леглото. Очите ѝ бяха червени.

— Плакала си — продължи той. — Защо? — привлече я към лицето си. Ребека нервно го погали с две ръце по бузите и го целуна по веждата.

— Нещо те е разстроило. Каж ми. Моля те, Ребека — в гласа му звучеше онзи успокояващ бащински тон, с който често ѝ говореше, когато искаше да ѝ достави удоволствие, да я направи щастлива.

Тя се усмихна слабо:

— Обичам да слушам как произнасяш името ми.

Тони хвана двете ѝ ръце.

— Каж ми.

Ребека въздъхна.

— Бях в църквата — отвърна. — Ходих на изповед.

Той бе потресен. За момент продължи да държи ръцете ѝ, после ги пусна.

— Изповед — повтори смаян, сякаш опитваше думата.

Тя кимна.

— Защо ти е трябвало?

Ребека поклати глава:

— Трудно е да се обясни.

— Откога не си го правила?

Тя се засмя.

— От много време. От години.

— Но сега отиде — Тони я наблюдаваше по-внимателно.

— Да. Сега отидох.

Желанието му бе изчезнало или по-скоро се бе превърнало в нещо друго. Почувства се неловко и някак глупаво в своята голота. Тази новина поставяше всичко в една по-различна светлина.

Ребека усети, че го бе натъжила и го целуна по устните.

— Не бива да се притесняваш за това.

Ала той наистина се притесняваше. Седна, вдигна ръце зад главата си и я загледа.

— Може би трябваше да ми кажеш, че мислиш за такова нещо.

— Аз... Да, може би трябваше. Но не ми се искаше. Не знам защо. Не ми се струваше правилно.

— Това е нещо лично — каза той укорително.

— Да, лично е. Сигурно затова. Нали разбираш, не исках да ти стане неприятно.

— Да ми стане неприятно? Нищо, което ти е на сърцето, не може някога да ми бъде неприятно.

— Благословен да си за това — тя отново го целуна. Ала Тони усещаше, че няма да правят любов. Между тях бе застанало нещо.

— От друга страна, може пък наистина да ми е неприятно.

— О, миличък, не би трябвало — сега Ребека се опитваше да го омаловажи, да го принизи до нищо незначещ ритуал. Но бе твърде късно. Вече бе признала, че ѝ бе за пръв път от много години.

— И какво изповяда? — поинтересува се той.

Тя отвърна поглед. За миг си помисли да му признае, че изобщо не бе успяла да се застави да се изповяда. Ала кой знае защо, не можа да го направи.

— За нас, нали? — Тони продължаваше да държи ръцете си зад главата.

Ребека не отговори. Очите ѝ отново се замъглиха.

— И какво имаше чувството, че трябва да изповядаш за нас? — в бащинския му тон се бе прокрадвала инквизиторска нотка.

— О, Тони, не трябва да го разбираш погрешно. Аз никога не бих могла да се чувствам виновна заради нас. Нямам за какво да се извинявам, да съжалявам... Но това... Това е нещо друго. Нещо, което трябваше да направя.

— Защо?

Тя въздъхна.

— Моля те, любов моя, не ме разпитвай. Опитай се да разбереш.

Ала той не разбираше.

Опитваше се да осмисли собствените си чувства. От една страна бе оскърбен, че Ребека бе скрила от него мислите си, своите толкова сериозни мисли. Би трябвало да ги сподели. От друга страна бе ужасен, че ги бе изповядала пред един непознат, пред свещеника, вместо пред него. А най-лошата от всички бе мисълта, че бе говорила пред този трети човек, пред този чужд човек за него, за тяхната любов, за техния съвместен живот.

— Какво да разбира? Че това си е твоя работа? — Тони се поизправи и сви колене. Те сякаш издигнаха една малка стена между него и нея.

— Е, не съвсем — тя се усмихваше. — Всичко, свързано с мен, е твоя работа. Затова ти казах. Но това е нещо по-особено. Ако беше възпитаван като мен, щеше да разбереш.

— Какво да разбира?

Ребека смръщи вежди, мъчейки се да намери подходящите думи, подходящите обяснения. До този момент и самата тя не се бе замисляла върху този въпрос. Чувстваше се хваната натясно.

— Че да се изповядам за нашата връзка не значи да се отрека от нея, дори напротив. Аз исках да я направя...

— Официална? — усмихна се той.

Ребека се засмя.

— Да, официална. В определен смисъл — ала не го бе направила. В решителния момент бе замълчала. Сега бе прекалено късно да го признае. Тони се замисли.

— И все пак — подзе той, — това е било изповед. Не е било щастливо съобщение. Нали?

Тя въздъхна:

— Беше признание, че съм човек. И че не съжалявам за това.

Тони погледна настрани. Зад прозореца бе същата гъста мъгла, кипяща безшумно в студения въздух. Бяха започнали да оставят пердетата отворени, дори когато правеха любов, защото мъглата бе като плътна бяла завеса, от която никой не можеше да види нищо вътре. Като един облак, който ги скриваше и защитаваше.

Но сега усамотението им сякаш бе нарушено.

— И какво ти каза свещеникът? Твоят „отец“?

Ребека леко побледня.

— Тони, не може ли просто да забравим за това?

— Искаш да кажеш, че това е нещо между теб и него?

Тя въздъхна:

— Ами да. Трябва да разбереш, че католиците имат запазено едно специално място в сърцето си за свещеника. Това не означава, че сърцето ми не принадлежи на теб. То просто означава, че като човек, като личност аз съм решила да споделям усещането за моите действия с Бог.

— И какво ти каза Бог?

Жегната от сарказма му, Ребека помисли за секунда и отговори:

— Нищо.

Тони гледаше към прозореца.

— Според мен това не подхожда като за Бог. Каза ли ти той, че си грешница?

— Ох, Тони...

— Ами аз? Трябва да ти е казал, че и аз съм грешник.

Тя опря ръце на гърдите му.

— Мили мой, как можеш ти да бъдеш грешник? Ти си толкова млад, че не може да си имал лоши мисли.

Това изглежда не го удовлетвори.

— И все пак, ти си се изповядала пред Бог за онова, което си направила с мен. Какво означава това за мен?

Ребека заговори нервно и доста непохватно за решението си да се изповяда. Опитваше се да накара Тони да разбере, че нейната изповед бе клетвена декларация за тяхната любов. Ала колкото повече говореше, толкова повече чувстваше как той се затваря в себе си. Почти разчиташе мислите му. Тони се обвиняваше, че я бе въвлякъл в тази духовна криза. Освен това я ревнуваше от нейната вяра, ревнуваше я от свещеника, пред когото бе говорила за него, от Бог, който, като строг баща, сигурно знаеше най-съкровените й мисли, преди Тони, нейният мъж, да може да ги узнае.

Но тя не се бе изповядала. Самата постъпка, за която спореха, не бе извършена. Това й се струваше най-ужасната тайна. Непростимо бе, че продължи да мълчи, когато свещеникът я призоваваше да говори.

Тони изглежда бе убеден, въпреки възраженията й, че дълбоко в себе си тя се бе отрекла от него. Ребека се раздвояваше. Мислеше, че той не се опитва истински да я разбере, а в същото време виждаше, че по някакъв начин е прав.

— Мили мой, не мога да издържам това — простена тя най-накрая. — Недей повече да ме отхвърляш. Моля те. Не издържам.

Тони държеше двете й ръце. Пусна ги и плъзна длани нагоре към голите й рамене. После бавно обхвана гърдите й. Започна да разкопчава блузата.

Ребека погледна в очите му. Той я наблюдаваше внимателно, премервайки значението на чувствата й. Сега блузата бе разкопчана, след нея и сутиенът. Тони се надигна към гърдите й, целуна ги, после нежно засмука зърното.

Тя знаеше какво прави той. Искаше от нея да го избере по нов начин. Да пожертва нещо, което не бе жертвала досега. Ако му го откажеше, той щеше да разбере, че не му принадлежи така, както бе мислил.

Хвана с две ръце главата му и я прегърна. Сега Тони измъкваше блузата ѝ от полата. Когато се надигна към гърдите ѝ, краката му бяха леко свити, като на дете.

Легна с него и останалите ѝ дрехи паднаха в безпорядък в чаршафите като изоставени решения. Шумоленето на плата им ѝ напомни за тихия шепот на одеждите на свещеника зад прозорчето на изповедалнята. Скоро Тони правеше любов с нея и тръпката, която бе започнала да се надига в гърдите ѝ, обхвана цялото ѝ тяло, а въздишката, която той чу, бе дълго стенание, което я разтърси.

Ребека потрепери и се предаде. Никога не го бе приемала толкова цялостно, дори в онзи първи ден, когато бе дошъл при нея на плажа в Сендс Пойнт. Ала дори на билото на страстта не бе сигурна дали Тони знаеше това, дали можеше да го почувства. Сякаш се опитваше да влезе в едно ъгълче, което не му принадлежеше, което бе затворено за него. В душата му нямаше покой. В нейната също.

Тони изтръгваше пламенни стонове от нея. Но тя разбираше, че този плам, това нетърпение да се отдаде не идваха естествено, не както досега. Ужасната жарава вътре в нея бе нещо ново, нещо твърдо и непреклонно, което я отделяше от него, дори когато я съединяваше. Сега Ребека знаеше, че тяхното скарване бе променило нещо, бе превърнало нещо в илюзия или бе разкрило, че нещо е било илюзия. Не трябваше да му признава. Ако си бе държала устата затворена, тишината щеше да си остане пълна, завесата чиста и неопетнена.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Деймън не се бе срещал с Алисън след скандала им в Кот д'Азюр.

Отначало мислеше, че защото бе прекалено зает. Битките с кмета и неговите хора запълваха дните му, терзанията заради Ребека и Дъсти поглъщаха нощите му.

Ала скоро бе принуден да признае, че това, което ги разделяше с Алисън, бе гордостта. Дните минаваха, а тя не се обаждаше. С всеки следващ ден нейното мълчание го караше още по-упорито да отказва той да направи първата крачка.

Не можеше да прости на Алисън, че по време на караницата им взе страната на Ребека. Тя бе говорила като жена, бе се записала в дружеството на онеправданите жени. Това влудяваше Деймън, още повече, че той, а не Ребека, бе онеправданият. Самият той — и Дъсти — бяха изоставените.

Затова не можеше да прости на Алисън. А знаеше, че от своя страна тя също бе горда. Познаваше я от много години. В нея имаше някаква острота, някаква яростна решимост да стане нейното, да накара света да я уважава. Тази нейна вътрешна твърдост бе се оказала решителна за доста успешната ѝ кариера. Същата твърдост проявяваше и в начина, по който правеше любов. Алисън не се отдаваше на удоволствието, тя го търсеше и си го вземаше. Това винаги му бе харесвало в нея.

Сега, след като се бяха счепкали, Деймън се чудеше как бе изкарал толкова време с нея, без да я накара да прояви лошите си страни. Алисън бе жена, която искаше много, саркастична, когато реши, чувствителна и към най-незначителните дреболии. А самият Деймън не бе най-лекият характер, нито най-внимателният мъж. Изобщо, той бе центърът на собствения си свят. В края на краищата, на това се дължеше и провалът му с Ребека. Не можеше да се начуди как Алисън го бе изтърпяла през всичките тези години.

Във всеки случай, сега си бе отишла и нямаше особен смисъл да се тормози заради нея. Тя никога нямаше да се извини, нямаше да му

се обади, преди Деймън да я потърси. А той не бе в настроение да се опитва да залепи счупеното. Чувстваше, че Алисън се бе нахвърлила върху него, когато бе бил зле. Тя трябваше да смири гордостта си и да се върне при него.

Така стояха нещата, докато Деймън осъзна, че наранената му гордост сама по себе си не можеше да го крепи. Алисън остави празнота в живота му, и сексуална, и емоционална. Бе свикнал след изтощителния ден да идва при нея като изгладняло дете. Никога не бе имал по-голяма потребност от физическо удовлетворение.

А сега от седмици бе сам. Трябваше му друга жена.

Намери я съвсем наблизо.

Тя се казваше Ашли и бе административен секретар в кабинета на окръжния съдия. Бе се срещал с нея няколко пъти, когато отиваше на заседания на градския съвет и веднъж бе мярнал името ѝ на табелката на бюрото ѝ. Сега лицето ѝ изплува пред него и той хвана телефона, почти без да се замисля.

Позвъни в кабинета на съдията и я потърси по име. Веднага го свързаха.

— Ало?

— Обажда се Деймън Лоуъл. Познавате ли ме?

След кратко мълчание тя отговори:

— Разбира се.

— Виждал съм ви няколко пъти, но никога не са ни запознавали както трябва. Вие сте много хубаво момиче.

— О... Благодаря.

— Бихте ли вечеряли с мен днес?

Този път мълчанието бе още по-кратко.

— Разбира се. В колко часа?

Той я заведе в един италиански ресторант извън града, където водеше Алисън по-рано, когато повече се криеше.

Момичето бе само на двадесет и две години. Бе завършила колеж и имаше диплома за юридическа секретарка. Преди две години бе постъпила в една адвокатска фирма, ала бе напуснала заради ниската заплата и допълнителната работа. Деймън се пошегува с нея за това, а тя отговори, че никога повече не би работила с адвокат.

Имаше хубава фигура, с дълги бедра. Бе свежа на вид, с кестенява коса, млечнобяла кожа и луничаво носле. Очите ѝ бяха

светлосини, почти прозрачни, и точно изражението им го бе привлякло към нея. Това изражение издаваше не толкова голяма интелигентност, колкото чувствителност и готовност да се осмели да направи някои неща, помисли той.

Оказа се прав. Ашли правеше страстно любов — в апартамента, в леглото, което бе споделял с Ребека. Каквото ѝ липсваше като опит, го наваксваше със свежестта на тялото си и с немирното си въображение.

— Приятно ли ти е, когато правя така? — питаше тя, сгушена гола до него, и плъзгаше пръсти надолу по бедрата му.

— Да.

— А така? — ръцете ѝ ставаха по-смели. — Приятно ли ти е?

Обичаше да го подтиква с прошепнати думи, които отначало звучаха неловко, а по-късно, по причини, които не можеше напълно да проумее — забележително сексапилно. Деймън бе потресен от разликата между нея и Алисън, чието любене бе фино, зряло, но малко прекалено познато след всичките тези години.

Следващата вечер отново я изведе — бе си отворил време, като отмени среща с един от градските съдии — и откри, че вече имаше нужда от нея. Излезе от банята и я видя легнала гола на леглото, вдигнала едното си коляно, протегнала към него ръце с разперени тънки пръсти.

— Ела, бибчо — повика го Ашли. — Искам те.

Той зарови лице в младите ѝ гърди и изпита чувството, че пред него се бе отворила една врата, покрай която бе минавал толкова много пъти, без да си направи труда да обърне внимание на нейните тайни.

Не ѝ липсваше практичността на ума, задължителна за всяка добра секретарка. Имаше светски обноски, резултат от прекараното в града детство. Деймън за момент се зачуди с колко ли мъже бе спала, ала удоволствието от нейното тяло надделя и тази мисъл бе изоставена.

Когато свършиха, тя продължи да лежи, загледана в него.

— Казват, че си истинска акула.

— Така ли?

— Да, така. Чувала съм, че си готов да прегазиш най-добрия си приятел, за да постигнеш каквото искаш.

Това го изненада. Той се смяташе за почтен човек, който се бе издигнал до това високо положение благодарение на ума, чара и усърдието си. Човек, който предизвикваше уважение. Никога не бе чувал някой да казва за него, че е студен или безсърдечен. Естествено, докато бе адвокат, играеше твърдо. В края на краищата, такива бяха правилата на играта. Сплашването бе неотделима част от стратегията, в името на интересите на клиента.

Осъзна, че Ашли, въпреки сексуалната си игривост, изпитваше към него страхопочитание или поне бе впечатлена от него. Когато ѝ говореше, в ясните ѝ очи се появяваше някакъв странен поглед, сериозен поглед, който, както Деймън скоро разбра, се предизвикваше от осъзнаването ѝ за неговата влиятелност и сила.

Бе поласкан и когато бе с нея, си позволяваше мъничко да се похвали. Говореше за централната роля, която играеше в проекта Хайтауър и ѝ разказваше шеги от кухнята за кмета.

— Понякога имам чувството, че му се иска аз да му завържа връзката — сподели той. — Толкова е зависим.

— Мислех, че Лезър мрази образованите — обади се Ашли. — Не се ли смята за човек от народа и така нататък?

— Не съвсем. Това е образът, който сам си изгражда. Всъщност е много амбивалентен към образованите хора с произход, по-висок от средната класа.

— Амбивалентен ли? — попита Ашли. Деймън разбра, че тя не знаеше какво значи тази дума.

— От една страна се възмуцава от тях — обясни той. — От друга страна, иска му се да може да е един от тях. Говори за тях ту така, ту иначе. Кой знае защо, има високо мнение за мен. Почти всеки ден ми се обаждат. Държи се, сякаш го е страх да направи и една крачка без моето одобрение.

— Вероятно разбира, когато срещне истински интелигентен човек — направи му комплимент Ашли.

— Не знам — отвърна скромно Деймън. — Може и да не вижда нищо отвъд старото фамилно име и харвардската диплома.

— Не се подценявай. Ти можеш да блеснеш с ума си — и приключи темата, като плъзна меката си ръка между бедрата му.

През следващите седмици Деймън полагаше всички усилия да намери повече време за Ашли. Тя му предлагаше един добре дошъл

контраст с напрегнатото работно ежедневие. Той спеше по-добре, отколкото му се бе случвало от години. Когато сутрин я виждаше да отива гола към кухнята, носеща се грациозно на гладките си млади крака, изпитваше чувство на въодушевление и дори на дом, което бе двойно по-ценно заради самотата му.

Разбира се, имаше проблеми да скрива Ашли от Дъсти. Сега Дъсти идваше по-често, понякога, за да му приготви вечеря, друг път, за да излезе с него. Нямаше начин това да се избегне, а и Деймън наистина го искаше. В края на краищата, двамата с Дъсти бяха изоставени от Ребека — Дъсти без съмнение по-болезнено, отколкото той — и всеки от тях бе единственото, което другият имаше.

Дъсти никога не оставаше до късно. Най-късно до десет или десет и половина вземаше такси до студентското градче. Деймън разбираше, че тя не го чувстваше толкова близък, колкото може би ѝ се искаше, и че той не бе идеалният душеприказчик в нейната скръб и болка. И наистина, ужасната истина за Тони, за когото те вече не говореха, не им позволяваше да споделят мислите си с онази откровеност, която би ги сближила.

Затова в техните телефонни разговори, в техните вечери и посещения на театър или балет имаше нещо церемониално. Деймън изпълняваше задълженията си към Дъсти, а тя от своя страна се грижеше за своя изоставен баща.

Прекараните заедно вечери оставяха в него чувство на безсилие, а безсилието му бързо се превръщаше в желание. Често той се обаждаше на Ашли в момента, в който Дъсти си тръгваше, и ѝ казваше да се метне на едно такси и веднага да дойде. Само половин час разделяше образа на русокосата му дъщеря, махаща с ръка, докато влиза в асансьора, от чувствената му млада любовница — малко по-възрастна от Дъсти, — която с бляскащи очи влизаше в апартамента му. Често мислеше за огромната разлика между двете момичета, резултат от възпитание, пари и амбиции. Беше му буквално невъзможно да мисли за Дъсти по същия начин, както за Ашли. И въпреки това двете бяха толкова близки по възраст.

Веднъж Ашли дойде без нищо под шлифера си, просто за да го възбуди. Когато дрехата остана в ръцете му и голото ѝ тяло поздрави очите му, Деймън почувства в ръцете си спомена за палтото на Дъсти, което точно по този начин бе свалил преди няколко часа. И този път

наистина видя приликата в двете тела, твърдостта на младата плът, уверените движения. Кой знае защо, заради това Ашли му стана симпатична. Между него и Дъсти имаше толкова много неща, за които не можеше да се говори, толкова много болка, която трябваше да се изтърпи — докато Ашли се разхождаше из апартамента с цялата самоувереност и спокойствие на едно малко момиченце без никакви грижи в този свят, а нейната голота бе емблемата на щастливата ѝ невинност.

Веднъж Дъсти му се обади по телефона, когато той лежеше в леглото, прегърнал Ашли. Испита моментна паника, не толкова от ситуацията — Дъсти можеше да се обажда и долу от фойето — колкото от объркването да чуе гласа на дъщеря си, докато меките сини очи на любовницата му бяха насочени към него. В този момент двете момичета изглеждаха толкова близо и Деймън помисли, че поема друг вид риск — не практически, а всъщност психологически — като си доставя удоволствие с Ашли, докато Дъсти преживяваше толкова тежки времена.

Но той имаше нужда от своето удоволствие. Когато затвори телефона, след като обеща да се срещне на другия ден с Дъсти за вечеря, напълно забрави за нея и притисна устни към гърдите на момичето до него, сякаш то бе единственото момиче на света.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

До средата на семестъра Дъсти спа с пет различни момчета.

Те всъщност не бяха момчета — двама бяха завършили, един бе асистент, а двама бяха студенти от горните курсове.

Един от последните се казваше Дан Боудич, известен женкар. Две от приятелките на Дъсти бяха ходили преди с него. И двете се оплакваха колко настойчиво бе проявявал сексуалните си желания, а Дъсти подозираше, че и двете се бяха поддали без много бой.

Дан бе красиво момче, високо, червенокосо, с лениви очи и любезни, малко властни обноски. Той учеше икономика и бе от богато семейство. Бе интелигентен и можеше свободно да разговаря на различни теми, в зависимост от аудиторията.

Вечерта, когато ги запознаха с Дъсти, той прекара един бърз половин час в пиене на водка с нея, като светските му въпроси едва прикриваха желанието му да я вкара в леглото си.

— Е, искаш ли след това да се поразходим? — попита Дан и погледна към часовника си.

— Да — отвърна тя и видя как в очите му проблесна тържество.

Бе приличен като любовник, но когато всичко свърши, сякаш забрави за нейното съществуване. Не й предложи да я изпрати до вкъщи. Дъсти си отиде сама, свивайки се в палтото си от студения за сезона въздух.

През следващата седмица ѝ се обади друг студент на име Карл Уедъргил. Той каза, че е бивш съквартирант на Дан и че Дан се е изказал много възторжено за Дъсти като за „страхотно момиче“.

Дъсти спа с Карл същата вечер в един апартамент на улица „Хорейшо“, нает от цяла тълпа студенти. Апартаментът бе мръсен, пълен с празни кутии от бира, бутилки от алкохол и пепелници с планини от фасове. Имаше две спални, всяка с по едно двойно легло с дюшек на буци и петна по чаршафите.

Карл ѝ предложи кокаин и ѝ показа как да го смърка. Тя дълго не усещаше нищо. После, докато той събличаше дрехите ѝ, съзнанието ѝ се изпълни с някакъв свиреп блясък и всичко, което се случи след това,

бе окъпано в гореща чувствена светлина, имаше усещането, сякаш изгаря отвътре.

Карл я закара до апартамента ѝ и бързо я целуна по устните.

— Ти си върховна — каза той.

Дъсти никога повече не видя Дан Боудич, ала Карл често ѝ се обаждаше през следващите няколко седмици. Вземаше я от тях, караше я до апартамента си и там правеха любов и после гледаха телевизия или слушаха музика. Той я научи да употребява наркотици, но след онази първа вечер заяви, че не може да намира. Тя лежеше гола на леглото и го гледаше как говори по телефона с приятелите си. Една вечер Карл трябваше да учи, ала първо прави любов с нея.

Как дипломантите бяха намерили името ѝ, Дъсти не бе сигурна. Те бяха по-добри любовници от незавършилите, но не употребяваха наркотици. Асистентът бе ужасен в леглото, ала когато тя го помоли, той намери кокаин от един от своите студенти и смърка заедно с нея.

През деня залягаше здраво над учението, защото нощите ѝ бяха заети с мъже. Брит и другите ѝ приятелки забелязваха колко популярна става. Някои от момичетата ѝ завиждаха, но други подозираха какво става.

Брит се опита да говори с нея една вечер малко преди Деня на благодарността.

— Дъсти, тези мъже добре ли се държат с теб? — попита тя.

Дъсти сви рамене:

— Мъжете са си мъже.

Брит седна до нея.

— Просто не искам да те наранят — каза тя. — Вече достатъчно си наранена.

— Не се безпокой — отговори Дъсти. — Аз съм много добре.

Брит разтревожено отиде да си легне.

За Деня на благодарността Дъсти приготви за Деймън вечеря в апартамента. Обясни, че има много работа и не иска да пътува чак до Сендс Пойнт. Деймън не бе недоволен, защото заради работата си тези дни трябваше да е близо до службата.

Той ѝ предложи вино с вечерята и ѝ каза колко добре изглежда.

— Сега си истинска млада жена. Бих искал твоята... И двамата погледнаха настрани. Тя знаеше какво щеше да каже Деймън — че би искал майка ѝ да можеше да я види сега. Бяха минали почти три месеца.

Деймън откри, че естествено изпитва към Дъсти бащинско възхищение. Част от новите му отношения с нея бе водещата му роля. Той бе човекът, който поемаше отговорности, който съобщаваше новините. На неговия гръб падна да я държи информирана, по заобиколни начини, за „нещата“, а също и да се опитва да облекчи болката, да се опита да направи света да изглежда поносимо място, в което все още съществува справедливост.

Когато Дъсти бе малка, тази задача бе възложена на Ребека. Тя изслушваше безкрайните въпроси на Дъсти, вечните ѝ „защо?“ и ѝ обясняваше света. Деймън, вечно зает, никога нямаше време затова. Когато се срещаше с Дъсти, я питаше, доста формално, за училището или за приятелите ѝ и получаваше едносрични отговори. Те никога не бяха разговаряли истински.

Сега той трябваше да разговаря и го правеше. Съобщаваше ѝ своите новини, като, разбира се, омаловажаваше значението им, и се опитваше да я накара да говори за учението си. Проявяваше жив интерес към курсовата ѝ работа и плановете ѝ за кариера. Тя пращаше документи за кандидатстване в различни университети и двамата поговориха за това. Деймън я попита за живота ѝ извън учението, без да се намесва в интимните ѝ чувства. И двамата трябваше непрекъснато да заобикалят факта, че бе загубила Тони и още по-чудовищните обстоятелства на загубата.

Обсъдиха проблемите, пред които се изправяха младите хора в днешния свят — безработица, предавани по полов път болести, разводи, работещи жени. Деймън се усети, че говори с топъл, изразителен тон. Дори се изказа със съчувствие за тежестите, които са се струпали напоследък върху жените.

— В този свят е по-трудно да се живее, отколкото в света, в който аз съм израснал — забеляза той. — Понякога се чудя как вие, младите, го понасяте.

— О, татко — усмихна се Дъсти, — не е чак толкова лошо. Нещата винаги са били трудни.

— Радвам се, че си такъв оптимист — отвърна Деймън на усмивката ѝ.

Между тях бе разцъфтяла една нова нежност. Деймън чувстваше желание да се суети около нея като разтревожена майка, ала в същото време изпитваше бащинска безпомощност и неведение пред женските проблеми. Тя непрекъснато трябваше да го успокоява, че е много добре, че учи сериозно и че и сега има толкова приятели, колкото винаги е имала.

Темата за Тони бе прекалено болезнена, за да говорят направо за това, но от време на време Деймън я питаше с многозначителен тон „как се справя“, а Дъсти го уверяваше, че е съвсем добре, че „го е преживяла“ и че важното е да се продължава напред, а не да се живее с миналото.

Стана му мъчно за нея, като я гледаше колко храбро поема ужасното бреме, което самият той трябваше да носи. В края на краищата, Деймън бе по-възрастен, познаваше нещата от живота, а тя бе все още млада, все още не съвсем оформена. Той изпита необичайно за него проникновение, като сравняваше крехките ѝ, горди прояви на самостоятелност със собствените си чувства на самосъжаление. Колко странно нещо бе младостта, помисли Деймън. Упорита и в същото време приспособима. Младият живот на Дъсти завинаги щеше да носи белега, изкривяването от това, което ѝ се бе случило, ала тя щеше да продължи да живее. И някой ден от това изкривяване щеше да остане само лека извивка, може би незабележима за бъдещия ѝ съпруг и за децата ѝ. Но щеше да е там, вътре в нея...

Деймън мразеше Ребека заради това, което бе сторила и причиняваше на Дъсти. И за това, което бе сторила с него. За това, че го принуди да познае тези нови и ужасни чувства, за това, че го хвърли в този нов свят на мисли и усещания, които би искал никога да не бе познавал. Надяваше се, че ще бъде отмъстен — по някакъв начин, някой ден.

Ала когато мислеше за Дъсти и за смелостта ѝ да се приспособи към нещата, гневът му към Ребека отстъпваше пред съчувствието и надеждата. Най-много от всичко искаше Дъсти да е добре, да преодолее това нещастие. Това бе ново чувство за него — тази бащинска любов, която потушаваше всичкото негодувание и оставяше след себе си само всепоглъщаща загриженост и любов.

Постепенно той осъзна, че това изпитание го караше да израсне като мъж, караше го да се приспособи към света по нов начин. И колкото и да бе смешно, в тази мисъл имаше някаква благодарност за неочакваните придобивки, причинени от голямата загуба. Мразеше Ребека, разбира се, ала нейното бягство по някакъв начин го бе променило към по-добро. Деймън забелязваше в себе си една свежест, готовност за преживявания и чувства, каквито от много дълго време не бе изпитвал.

Дъсти изглежда приемаше тази неவிждана досега страна на баща си. Държеше се по-топло с него, говореше по-открито за нещата изобщо. Сякаш бе надживяла юношеската меланхолия и сдържаност, с които се отличаваше през последните години. Понякога говореше за някоя книга, филм или дори за политика със зрелост, която караше Деймън да се гордее. Понякога изказваше идеи с толкова добре премислени, толкова улегнали думи, че Деймън изведнъж чувстваше как очите му се навлажняват и трябваше да отвърне поглед:

От време на време тези думи носеха нещо от Ребека, която винаги бе умеела да се изразява добре. Той се опитваше да не забелязва тази прилика.

В Деня на благодарността Дъсти не остана да спи в апартамента. Каза, че има да учи за изпита по икономика. Деймън настоя личният му шофьор да я закара, въпреки че тя не искаше да безпокоят човека на празника. За довиждане я целуна на вратата, поръча ѝ да се пази и я гледаше, докато изчака асансьора.

Когато замина, той се обади на Ашли, която дойде към единадесет и остана при него цялата нощ. Когато чувстваше младото ѝ тяло в ръцете си, Деймън си мислеше за Дъсти и към възбудата му се добавяше странна мека тъга. Притискаше младата жена в прегръдките си, чувстваше се силен и топъл и безуспешно се опитваше да събере удоволствията и агониите на своето съществуване, неправдите и моментите на отплата, сложните пластове на своите чувства. Бе толкова обърквачо. Може би в този момент щеше да се чувства стар, стар и изигран от живота, ако не бе младото момиче, стенещо тихо в ръцете му и треперещо, когато той проникваше по-дълбоко. Когато я

доведе до върха, объркването бе затъмнено от гордост и Деймън спа дълбоко цялата нощ.

Когато шофьорът я докара, Дъсти се обади по телефона и отиде в апартамента на улица „Хорейшо“. Там имаше двама млади мъже от друг университет, които бяха дошли на гости на свои приятели в града. Цяла вечер те пиха, пушиха трева и поред правеха секс с Дъсти. В един момент, подлудени от наркотиците, опитаха тройка. Тя имаше чувството, че повече налитат един на друг, отколкото на нея. Тръгна си в малките часове, убедена, че още щом си отиде, двамата ще го направят заедно.

Прибра се пеша и си легна, без да вземе душ. Чувстваше между краката си тъпото пулсиране от секса.

Последното лице, преди да заспи, бе на баща ѝ. Очите му бяха пълни със сълзи, лицето му отпуснато от тъга, а той ѝ се усмихваше с бащинска гордост.

Следващия ден, петък, Дъсти учи за изпита по икономика, за който бе казала на Деймън. Въпреки махмурлука и недоспиването, умът ѝ бе ясен. Успя да се съсредоточи, води си методични бележки върху прочетеното и взе изпита с отличен.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Наближаваше Коледа.

Ребека скиташе из улиците, разглеждаше украсите и избираше подарък за Тони.

В магазините все виждаше неща, които биха били идеални за Дъсти. Майчинските ѝ антени непрекъснато насочваха крачките ѝ към магазини за дрехи, където имаше неща в стила на Дъсти — този леко консервативен, но едновременно с това спортен стил, който Дъсти си бе избрала, откак завърши гимназия.

Толкова бе лесно да се намери подарък! Познаваше тялото на дъщеря си не по-зле от своето. Знаеше какво би подходило на любимите ѝ обувки, каква пола би отивала на пуловера, който самата тя ѝ бе купила миналата зима.

В душата ѝ се събуждаха майчински чувства, смущаваха я, когато отминаваше магазините. Със самата си кожа почти усещаше звуците и образите на дома, защото Коледа бе време, пълно със спомени за дома. Пазаруването по Пето авеню, срещите с приятелки за обед, приемането на покани, подготвянето на тържеството, което двамата с Деймън винаги организираха за колегите му една седмица преди Коледа. Купуването на подаръци за Деймън, за Дъсти, за Айрин, за лели, чичовци и племенници. И най-вече очакването Дъсти да се върне у дома за една или две седмици.

— Какво искаш да ти донесе Дядо Мраз? — шегуваше се Ребека, когато наближаваше ваканцията.

— О, майко — отговаряше Дъсти, — нищо не мога да измисля.

Ала Ребека винаги можеше да измисли нещо. И изборът ѝ винаги бе правилен. Тя познаваше дъщеря си много добре.

Трудно ѝ бе да свикне с отсъствието на Дъсти, когато тя замина да учи в колежа. Изпитваше по-голяма нужда от нея, отколкото бе предполагала. Никога не бяха изразявали особено близостта помежду си, но имаше един определен начин, по който Ребека живееше само с дъщеря си. Способността ѝ да предугажда настроенията на Дъсти, нуждите на Дъсти, дълги години я бе поддържала. Това бе

единственото, в което бе сигурна в този живот. Въпреки че тя бе тази, която защитаваше и помагаше, връзката вероятно бе по-ценна за нея, отколкото за дъщеря ѝ. Дъсти можеше да я приеме за даденост, като факт от живота, докато за Ребека тя бе един дар, който компенсираше всички неправди в живота.

Майка и дъщеря си приличаха по много начини. И двете бяха съдържани и предпазливи към нещата и хората. Сякаш и зад най-слънчевия ден можеше да се крие приближаването на нещастие. От друга страна, Дъсти бе по-амбициозна от Ребека, с по-голямо самочувствие, по-упорита. Когато бе малко момиченце, нейните „ужасни две години“ бяха станали пет — отговаряше с „Не!“ на всеки родителски въпрос, да не говорим за молба или съвет, и казваше „Нека аз“ или „Мога сама“ винаги, когато можеше да избере дали да направи сама нещо, или да приеме помощта на майка си.

— Има свободен дух — бе отбелязал тогава Деймън.

— Меко казано — бе се съгласила Ребека.

— На теб прилича — бе добавил той с типичната си липса на прозорливост.

— Повече прилича на майка ми — бе го поправила тя. — Знае какво иска и не приема отказ.

Дълго време Ребека се бе надявала тази упоритост да издигне Дъсти над семейството и да ѝ помогне да започне свой собствен живот. Ала когато порасна и трябваше да се изправи пред света на юношеската конкуренция в частното си училище, Дъсти започна да се затваря в себе си. Тя избягваше амбициозните начинания и си подбираше приятелки измежду по-малко популярните групи в училището. Притихна и тревожното изражение, което бе отличителният белег на личността на майка ѝ, се настани и върху нейното лице. Там то бе малко по-различно, засенчваше ясните руси черти на младото и жизнерадостно момиче, но въпреки това се забелязваше.

Когато Дъсти отиде в колежа, тези две страни на нейния характер сякаш намериха една нова хармония. Тя се включи по-активно в студентския живот, стана интелектуално по-амбициозна и когато се връщаше у дома през ваканциите, проявяваше спокойствие и самочувствие, които впечатляваха Ребека. Спореше миролюбиво с

Деймън за политика и прокламираше феминизма, което дразнеше баща ѝ и очароваше майка ѝ.

По някакъв начин, като уважаваше Дъсти заради нейната нова независимост, Ребека се бе почувствала по-близо до нея. Тя се гордееше с дъщеря си и с радост я гледаше как се опитва да разпери криле.

Ала сега това бе прекратено завинаги.

Ребека изхвърли от съзнанието си мислите за Дъсти и влезе в един универсален магазин, наречен „Харпър“. Търсеше пуловер или яке за Тони. Той си бе намерил работа като стажант в една инвеститорска фирма и цял ден щеше да е на работа. Тя бе сама.

Тони бе тръгнал на вечерни курсове и имаше намерение да се насочи към инвестиционни консултации. Бе твърдо решен. Искаше собствени доходи и насока в живота.

— Искам да се грижа за теб — каза той на Ребека.

— Но ти вече го правиш — възрази тя.

Тони поклати глава:

— Знаеш какво имам предвид.

Нейните пари изглежда го притесняваха. Искаше от нея да харчи по-малко, да живеят повече от онова, което той печелеше. Това я развеселяваше, защото ѝ се струваше толкова ненужно. Ала я караше и да изпитва гордост. Бе трогната от решимостта на Тони да направи техния съвместен живот нещо сериозно и солидно, разнообразен, богат и сложен като живота на всички други. Самата Ребека искаше да споделя с него земните неща като тревогите за парите.

И въпреки това, кой знае защо, това положение я тревожеше. Първо, караше я да се срамува от собствените си пари. Кое то пък я караше да се смуцава от възрастта си и от това, колко по-далеч бе стигнала в живота от Тони. Не можеше да се освободи от чувството, че и двамата си играеха на истински хора в истински свят. Не бяха ли оставили този свят зад себе си със самия начин, по който отлетяха от него? Сега бяха изгнаници и изражението на хората, които ги виждаха заедно, го доказваше. Изгнаници не само от своята страна, не само от семействата си, а и от целия си начин на живот. И всеки, който общуваше с тях, веднага го виждаше.

С намирането на работа, с избора на професия Тони отчаяно се мъчеше да хвърли върху тяхната връзка булото на нормалността. Но това бе було, през което можеше да вижда всеки, и най-вече Ребека.

Сега започваше да ѝ става ясна цялата чудовищност на тяхната луда авантюра. Тя бе достатъчно възрастна, за да бъде майка на Тони. Той се шегуваше с това, като казваше, че има много братя и сестри с такава разлика във възрастта. Ала след няколко години Ребека щеше да започне петдесетте, а Тони да е на тридесет, в разцвета на силите си. А после... Е, по-добре бе да не се вълнува за онова, което идваше после.

Тази мисъл можеше и да не я жегне толкова болезнено, ако не бяха угризенията за Дъсти. Тя все още не можеше да не се чувства майка на Дъсти. Искаше да има връзка с нея, да ѝ дава коледни подаръци, да изслушва тревогите ѝ и да я успокоява. Да бъде част от нейния живот. И това желание, най-основното в нейния живот, сега бе осуетено. Връзката между нея и Дъсти бе разрушена. А човекът, който я бе разрушил, бе самата Ребека.

Дъсти никога нямаше да ѝ прости. А и защо трябваше да ѝ прощава? Без съмнение, самият здрав разум на Дъсти зависеше от здравословната ѝ ярост към престъплението на майка ѝ, здравословната ѝ омраза към майка ѝ. Майчиният инстинкт на Ребека ѝ подсказваше, че това трябва да бъде така, би трябвало да бъде така. Тя не би искала да е по никакъв друг начин.

И така, след двадесет години Ребека се бе оказала майка без дъщеря. Кошмарът бе реалност. Но тя никога нямаше да свикне с него. И поради това целият свят ѝ изглеждаше илюзорен.

Намери едно спортно яке за Тони и вече щеше да го занесе при касиера, ала реши да помисли още един ден. Може би то все пак не бе съвсем в стила на Тони.

Позволи си да се разходи из женския щанд, преди да си тръгне. Видя един комплект от пола и пуловер, който би бил идеален за Дъсти и не устоя на изкушението да го купи. Знаеше, че може би няма да има смелостта да го изпрати, но не се сдържа.

Чувствайки се доста виновна, влезе в асансьора и натисна бутона на партерния етаж.

Асансьорът бе стар и много бавен. Номерата на етажите се показваха от месингова стрелка, която се движеше по един полукръг.

Ребека гледаше как стрелката пълзи от четири към три, после от три към две.

Ала асансьорът спря, преди да стигне до втория етаж. Нямаше нито трепване, нито звук, които да показват някаква повреда. Просто движението престана. Лампата отслабна, светна и отново отслабна.

Ребека натисна бутона за партера. Нищо не стана. Опита бутона за втория етаж, после за третия. Нищо.

Въздъхна и отново натисна един по един бутоните. После зачака. Когато мина цяла минута и нищо не се случи, преодоля колебанието си и натисна бутона за аларма. Някъде нагоре в шахтата проехтя пронизителен звънец. Когато спря да натиска, звънецът също спря.

— По дяволите! — тя натисна алармата отново и отново.

Звънецът се чуваше далеч и слабо.

Нямаше да вика за помощ. Във всеки случай, не още. Вродената ѝ стеснителност не ѝ позволяваше. Но започваше да чувства нещо като паника.

Изведнъж точно под нея прозвуча глас:

— Хей? Добре ли сте там, горе?

— Има ли някой? — извика Ребека. — Заседнах.

— Натискам бутона тук — съобщи гласът. — Става ли нещо?

Тя погледна към стрелката, която не помръдна.

— Нищо! — извика.

— Не се тревожете — успокои я гласът. — Ще намеря някого.

Ребека сега осъзна, че почти бе стигнала до втория етаж, когато асансьорът спря. Гласът се бе чул точно зад тежката врата.

Тя зачака. Слушаше пресекливото си дишане и се опитваше да запази спокойствие. Винаги се чувстваше малко нервна в асансьор, ала никога досега не бе засядала.

Остави пазарската си чанта на пода, изправи се и сплете пръсти.

— Хайде, хайде — измърмори.

След две минути, които ѝ се сториха цяла вечност, чу пред вратата стъпки и нетърпеливи разговори. После гласът, който бе чула по-рано, извика:

— Добре ли сте там?

— Да! Добре съм.

— Хубаво. Той сега го оправя. Потърпете още една минутка.

Ребека стоеше тихо. Страхът ѝ вече бе отстъпил място на смущението, че бе привлякла вниманието на непознати. Колкото и да бе абсурдно, улови се, че репетира наум какво щеше да каже на своите спасители, когато излезеше оттук.

След не повече от минута асансьорът потрепери, тръгна и спря на втория етаж. Вратата се отвори и тя бързо пристъпи навън.

— Хубаво. Надявам се, няма нищо страшно — един мъж, чието лице ѝ бе познато, ѝ се усмихваше.

Ребека пое ръката, която ѝ протягаше, и я стисна едновременно като благодарност и като поздрав.

— Много ви благодаря — каза. — Точно бях започнала да се безпокоя.

Един мъж с престилка слезе по стълбите до асансьора и погледна към нея.

— Вие ли сте жената, която беше вътре? — попита той. — Добре ли сте?

— Съвсем добре е — отговори вместо нея мъжът с познатото лице. — Няма нищо страшно.

Ребека се зае с всички сили да успокоява човека с престилката, който изглеждаше по-разтревожен от нея. Той заобяснява нещо за късо в контролното табло, като го повтори няколко пъти. Дойде един помощник-управител на магазина, който изсипа куп извинения и я попита дали не иска да полегне в стаята на горния етаж.

На Ребека вече ѝ бе станало смешно и позволи на познатия на вид мъж да я отмъкне от служителите на магазина.

— Посъвзехте ли се вече? — попита я той.

— Напълно. Струвате ми се познат. Не сме ли се срещали някъде?

— Виждал съм ви в „Роял Грейс“, но никога не сме говорили. Името ми е Сам Битмън.

— Приятно ми е господин Битмън. Аз се казвам Ребека Лоуъл. Благодаря, че дойдохте да ме спасите.

— О, нищо не съм направил — възрази той. — Обаче не е ли смешно? Виждал съм ви много пъти в хотела, ала вероятно никога нямаше да се заговорим, ако не беше повреденият асансьор.

— Да — съгласи се тя. — Тук съдбата има пръст — огледа лицето му. Мъжът имаше прошарена коса и румено лице. Изглеждаше

по-различен без очилата си за четене, които обикновено носеше, когато го бе виждала край рецепцията във фойето на хотела. Очите му бяха будни и интелигентни, а обноските любезни и добродушни. Костюмът му бе консервативен, но в поведението му имаше нещо непринудено и симпатично непосредствено.

Забеляза в ръцете му плик от магазина.

— И вие ли пазарувахте за Коледа? — попита Ребека.

— Да, опитвах се. Сигурна ли сте, че сте добре?

— Разбира се. Много съм ви задължена.

— Няма за какво. Нали сме съседи, повече или по-малко, така че това бе най-малкото, което можех да направя — погледна към нейния плик. — Тръгвахте ли си вече?

— Да, всъщност да.

— Аз също. Кажете, какво мислите да хапнем по нещо? Знам едно хубаво малко ресторантче съвсем наблизо, където ще можете да си поемете дъх. Още ми се струват малко бледа.

Очите му изразяваха загриженост и дружелюбие, ала сега й се стори, че зад усмивката му прозираше някаква сянка. Помисли, че сигурно скръб бе оставила отпечатък върху чертите му.

Погледна към ръцете си и забеляза, че треперят. Бе поразстроена, отколкото мислеше.

— Тъкмо време за обед — продължаваше той. — Какво ще кажете?

Гласът му бе забележително успокояващ. Имаше някакъв старомоден чар, който я караше да се чувства в безопасност.

— Добре — каза тя. — С удоволствие.

Слязоха по стълбите до първия етаж и излязоха през въртящата се врата на магазина. Заведението наистина бе точно зад ъгъла и Ребека си спомни, че с Тони бяха минавали покрай него. Това бе френски ресторант с покривки на карета и репродукции от импресионисти по стените. По предложение на Сам тя си поръча чаша бяло вино, което веднага успокои разтреперените й нерви.

Той посочи към плика й на празния стол между тях:

— За кого е подаръкът?

— За дъщеря ми — отговори Ребека.

— Не ми обяснявайте — вметна той. — Разглеждали сте женския щанд и сте видели нещо, което би било идеално като за нея.

— Откъде знаете? — полюбопитства тя.

— Такива са майките — усмихна се Сам накриво.

— Обзалагам се, че знаете точно каква е тя, какво ще ѝ стои добре и какво ще подхожда на останалите ѝ дрехи. Само да имах и аз този талант! — посочи към своя плик. — Сигурно ще ми се присмее, вместо да се зарадва. Но поне се опитам.

— Доколкото разбирам, това е за дъщеря ви.

Той кимна.

— На колко години е?

— На двадесет — поклати глава Сам. — И ѝ личи.

— Това единствената ви дъщеря ли е?

— О, не, нямам такъв късмет. Три са. Ала тя ми създава най-много грижи. Другите две са големи и вече са женени. Тази май никога няма да порасне.

Ребека се усмихна:

— Дрехи за непораснали. Мисля, че прекрасно ви разбирам. Моята дъщеря е на двадесет и една години.

— Едно време си мислех, че когато станат на двадесет години, човек вече няма защо да се тревожи за тях. Оказва се, че истинските тревоги едва тогава започват.

— Боя се, че за това сте прав.

Отново забеляза издайническите признаци на тъга зад хумора му. Подозираше, че е разведен, или може би вдовец.

— Често съм ви виждала в „Роял“ — продължи тя. — По работа ли идвате тук?

— Всеки три-четири седмици. Аз живея и работя в Уисконсин, но имам работа и тук.

— Разбирам.

Мина ѝ през ума, че и нейното лице трябваше да му е познато, както и лицето на Тони. За щастие обаче господин Битмън нито споменаваше за Тони, нито я разпитваше за дългия ѝ престой в „Роял Грейс“.

Той огледа уютния ресторант.

— Не обичам да съм извън дома по това време на годината, ала в момента няма начин. Откривам тук клон на моята компания и ако не следя нещата, всичко ще се разпадне на парчета, преди да е започнало.

— С какво се занимава вашата компания? — поинтересува се Ребека.

— Ами, нещо като консултантска фирма. Показваме на бизнесмените как да си направят компютърна система, която следи техните инвестиции и плащания. Това не е нещо ново, но системата е нова, както и езикът, който използва.

— Сигурно е много сложно.

— Много шум за нищо. Крайният резултат е най-простото нещо на света. Компанията ти изпраща една сметка и ти я плащаш. Ала ние се опитваме да направим така, че компютърът да не се обърква и да изпраща една и съща сметка по двадесет пъти, както често се случва.

— Да, това ми напомня нещо — усмихна се тя.

— Пенсионирах се преди няколко години — продължи Сам. — Но много преди това компютрите ме бяха побъркали и реших през свободното си време да видя дали може нещо да се направи. Най-смешното е, че аз съм компютърен идиот. Обаче не е ли в това цялата идея — да направим компютри, които ще помагат на идиоти като мен, вместо само на специалисти, които знаят как да ги използват.

— Звучи разумно — съгласи се Ребека.

— Във всеки случай ми запълва времето. Ала признавам, че бях забравил какви трудности възникват при откриването на фирма. Понякога ми се иска да си стоя у дома и да си боядисвам гаража, вместо да се занимавам с всичко това.

— Сигурна съм, че ще потръгне — окуражи го тя. — Но ще се наложи ли да пропуснете Коледа у дома?

— О, не — той се усмихна. — Ще се прибера вечерта на Коледа. Ала ще трябва да пазарувам по пътя. Това е ново за мен и не ми е много приятно — хвърли един печален поглед към пазарската чанта. — Без съмнение, ще трябва да върна това в „Харпър“. По някое време през януари.

— Не бъдете толкова сигурен — Ребека отново се усмихна. — Как се казва дъщеря ви?

— Кристин.

— В колеж ли е?

— Да. Първи курс в Университета в Уисконсин.

— Членува ли в женския клуб?

— Не, тя е съвсем друга. Ако беше през шейсетте, щеше да участва в демонстрации срещу правителството или да окупира университета. Сега протестира срещу атомните електростанции и токсичните отпадъци. Между друго, това е галеното име, с което се обръща към мен, когато се ядоса: „Татко, ти си токсичен отпадък“.

— Не звучи много мило — осмели се да отбележи Ребека.

— О, тя не го казва със злоба, просто има остър език. Наследила го е от майка си. Е, през живота си съм бил тормозен от четири своенравни жени. Кристин е просто последната от тях. А и тя повече от всичко иска да ме прекрои. Смята ме за безнадеждно старомоден.

Извади от портфейла си една снимка и ѝ я подаде. Момичето изглеждаше по-младо, това приличаше на снимка от годишен училищен албум. Но си личеше, че бе червенокоса и със зелени очи. Не беше красива, ала свежестта на младостта я правеше привлекателна. Приликата с баща ѝ бе очевидна. Ребека върна снимката и я прободе лека болка.

— Какво ѝ купихте? — попита тя.

— Рокля. Искате ли да я погледнете?

Той плахо извади от торбата една кутия и показа на Ребека една рокля, която едва ли би могла да бъде по-неподходяща за дъщеря му, както я бе описал.

— Нищо не ми казвайте — помоли Сам, като видя изражението ѝ. — Пълен провал, нали?

Ребека се усмихна:

— Това е много силна дума.

Той я погледна.

— Чудя се дали имате достатъчно коледно настроение, за да ми направите една голяма услуга.

— Каква?

— Бихте ли се върнала с мен в „Харпър“, за да ми помогнете да намеря нещо, с което да сменя тази рокля?

Тя се засмя.

— Това е малка компенсация, задето ме спасихте от заседналия асансьор. С удоволствие.

Сам Битмън бе осезаемо разтоварен и значително по-спокоен, когато двамата с Ребека си поръчаха лучена супа и салата. Храната бе вкусна и Ребека се чувстваше съвсем добре с този скромен непознат.

Той потвърди подозренията ѝ, че е вдовец, като ѝ обясни, че жена му е починала преди три години. Тази загуба се оказала основната причина за амбициозната му нова кариера. Когато съпругата му се разболяла, Сам бил търговец на дребно и мислел да се пенсионира. Съкрушен от скръб, разрешил на съдружниците си да изкупят неговия дял, ала след смъртта ѝ решил да започне нов бизнес. Наел специалист по софтуер, за да му помогне да разработи новата система, и преди да открие клон на компанията си в Канада, я продавал в целия Среден Запад.

Предизвикателството изглежда му допадало, макар Ребека да си спомни, че когато го бе виждала в хотела, обикновено изглеждала уморен. Тя разбираше, че той се опитва да надмогне скръбта си. Това я трогваше, още повече, че и в нейното сърце днес имаше много скръб.

— Изглежда добре се справяте — забеляза тя. — Двете ви по-големи дъщери имат собствени семейства, а по-малката...

— Тя не ме мрази толкова, колкото си дава вид. Просто ѝ липсва майка ѝ. Но вие сте права, госпожо Лоуъл. Ние като семейство оцеляхме. В днешно време и на тази възраст това само по себе си е постижение. Понякога го отдавам на самата Марджъри. Тя ни даде много, преди да си отиде.

По-големите момичета се казваха Гретхен и Ан. Ребека не разбра имената на съпрузите им. Едната имаше две деца, а другата — малко момченце. Сам Битмън ужасно се гордееше с всички тях, включително с Кристин, която, както подозираше Ребека, най-много приличаше на него и бе най-близка до сърцето му.

Тя много се изкушаваше да заговори за Дъсти и за своя живот у дома. Трудно ѝ бе да слуша как Сам разказва за семейството си, без да му завижда, а още по-трудно бе да го слуша, без да отговаря. Дребните разговори винаги изискват общи интереси, спомни си Ребека. А между нея и този мъж имаше много общо. Ала не можеше да говори за това, защото самата тя го бе разрушила.

Поради тази причина обедът предизвикваше в нея смесени чувства — ѝ успокоение, и болка. Докато слушаше как Сам говори, душата ѝ се разтваряше, но трябваше непрекъснато да се възпира и да скрива чувствата си. Чувстваше се като престъпник, като човек, и най-невинните думи, на когото са лъжа, защото цялата му личност е фалшива.

За щастие, той изглежда чувстваше двуличието на нейното положение и не ѝ задаваше никакви въпроси за нея. Тя се превърна единствено в негов слушател — усмихваше се на разказите му за неговото семейство и му даваше дребни съвети, когато я попиташе.

След обед се върнаха в магазина, където Ребека помогна на Сам да избере панталон и блуза в тон с него, които не бяха официални, ала въпреки това звучаха празнично. Сам разпозна стила на дъщеря си и очите му светнаха. Той плати с кредитна карта, възкликна по повод на местния данък и обсипа Ребека с благодарности.

— Вие ми спасихте живота! Но ви предупреждавам, че ще си припиша заслугата. Кристин заслужава поне веднъж да си помисли, че нейният старец я познава толкова добре, колкото самата тя се познава. Това ще е първият коледен подарък от години, който няма да бъде върнат на двадесет и шести декември. Освен бонбоните, разбира се.

— Не бих се съгласила да е по друг начин — засмя се Ребека. — Радвам се, че успях да ви помогна, господин Битмън.

— Сам.

— Добре, Сам. И още веднъж благодаря за спасението.

— Няма нищо. За какво са съседите?

Пред магазина намериха такси и се върнаха заедно в „Роял Грейс“. Във фойето Сам Битмън стисна ръката на Ребека и си тръгна. Тя се качи сама на асансьора, не без лек страх.

Когато превъртя ключа в бравата, вече се чувстваше изтощена. Излизането не се бе получило, както го бе планирала. Връщаше се с празни ръце, без подарък за Тони, и трябваше да преживее един напрегащ и сложен обед.

На бюрото имаше вестници. Отгърна няколко страници от „Глоуб енд мейл“, като търсеше новините от Америка, после взе „Маклийнс“ на Тони и се опита да прочете една статия. Усети, че не може да се съсредоточи. Помисли да седне с „Ла прес“, който бе донесла да усъвършенства своя френски, ала се отказа.

Докато размишляваше дали да вземе един душ и да подремне, звукът от превъртането на ключа я стресна. Колкото и да бе абсурдно, за миг се зачуди дали това не можеше да е Сам.

Вратата се отвори и Ребека видя Тони — млад и красив в тъмния си костюм.

— О, рано се връщаш днес — забеляза тя и се приближи да го целуне.

— Свърших си работата — обясни той. — Нямахме смисъл да вися още.

Дългите му ръце се обвиха около нея. Ухаеше свежо и утринно, въпреки че бе леко изпотен, след като бе работил цяла сутрин. Притисна я към себе си и Ребека почувства как в нея се надига желание. То дойде първо от него и мощно отекна в нейните сетива.

— Кой беше мъжът, с когото те видях долу? — попита Тони.

— Мъж ли? — очите ѝ бяха полупритворени, телата им още бяха притиснати в кръста.

— Онзи възрастен господин — напомни ѝ той. — Когато се върнах, ти слизаше от неговото такси.

— А — усмихна се тя, — това е господин Битмън. Тук е по работа. Срецнах го в универсалния магазин. — Засмя се. — Всъщност, бях заседнала в асансьора и той ме откри и извика помощ.

— Наистина ли? Страшно ли беше?

— О, не. Беше само за няколко минути — успокои го Ребека. — Но се радвам, че той се появи. Отплатих му се, доколкото можах, като му помогнах да избере подарък за дъщеря си — кой знае защо, не се осмели да признае за обеди със Сам.

— Виждал съм го в хотела — спомни си Тони.

Тя кимна:

— Той отсяда тук всеки път, когато пристигне. Има някаква компютърна фирма. Май каза, че тъкмо започва.

— Аха... — Тони я залюля наляво-надясно. — Женен ли е?

— Вдовец — отговори Ребека. — Има три дъщери — добави малко припряно.

— Дъщери — повтори Тони замислено.

— Да.

Настъпи мълчание. Той се вгледа в очите ѝ.

— Значи не беше чак толкова ужасно?

— О, за момент малко се паникьосах. Ала беше просто от нерви. Нямахме никаква опасност.

— Това е хубаво. Как се чувстваш сега?

— Никога не съм се чувствала по-добре.

— Радвам се.

Тони отново я целуна, този път по-интимно. Ръцете му се плъзнаха към бедрата ѝ. Ребека искаше да каже още нещо, но тялото ѝ изневери. Думите замряха върху устните ѝ. Той бързо я грабна и я понесе към леглото.

Още дълго не говориха нищо.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ребека и Тони решиха да прекарат Коледа в ски курорта Кали Маунтин, на около сто и петдесет километра от Грейс Айлънд. Времето там бе достатъчно стабилно и предсказуемо, за да са сигурни, че пистите ще бъдат добри, а квартирата, просторна и уютна, бе похубаво място за прекарване на празника от хотела в града.

В деня, в който заминаваха, на излизане от „Роял Грейс“ срещнаха Сам Битмън. Той носеше малък, ала тежък на вид куфар — очевидно ръчен багаж — и пазарска чанта.

Точно се обръщаше от рецепцията, когато те излязоха от асансьора. Лицето му се озари от усмивка и той подаде ръка.

— Здравейте, господин Битмън — каза Ребека. — Заминавате ли?

— Да, тъкмо навреме — усмихна се Сам. — Последната ми среща приключи преди един час и ще хвана следващия полет за Сан Франциско. Ако всички връзки са по график, ще се прибера точно навреме за лягане.

Ребека докосна Тони по лакътя:

— Запознайте се, Тони Делафийлд, Сам Битмън. Господин Битмън е от Уисконсин. Запознах се с него, докато пазарувах за Коледа.

— Приятно ми е — каза Сам. — И Весела Коледа.

— Подобно — отговори Тони и му стисна ръката. — Доколкото разбирам, вие сте спасили Ребека от заседналия асансьор.

— Не съвсем — усмихна се Сам. — Всичко, което направих, бе да вдигна телефона на магазина и после да гледам как аварийната бригада си върши работата.

— Срецали сме се и преди, нали? — попита Тони.

— О, сигурен съм. Идвам тук толкова често, че ми запазват една и съща стая. Не е в най-върховната форма, но пък аз също. Фотьойлът е започнал да става на същите буци, като моя в хола у дома.

Настъпи мълчание. Ребека долавяше, че Сам се изкушава да зададе на Тони обичайните любезни въпроси — какво прави тук, каква

е връзката му с нея и така нататък — и усети решението му тактично да премълчи. Не се сдържа и се опита да наруши неловкото мълчание:

— Господин Битмън има дъщеря почти на възрастта на Дъсти — обърна се тя към Тони и веднага съжали за думите си. — Как казахте, че ѝ беше името, господин Битмън?

— Кристин — отговори Сам. — И тук нося малък подарък за нея — вдигна пазарския плик. — Госпожа Лоуъл ми спаси живота в магазина — обясни той на Тони. — Тази Коледа за пръв път съм въоръжен за ролята на Дядо Мраз.

Тони не каза нищо.

Отново настъпи мълчание, още по-неловко. Ребека осъзна, че едва ли има въпрос, който Сам би задал и който не би засегнал неудобни теми. Целият разговор бе грешка. Двамата с Тони бяха избрали един живот, който правеше практически невъзможно да имат нормални отношения с други хора, особено с американци. Нямаше какво да се направи, освен този момент да се прекрати колкото е възможно по-бързо.

— Е, приятно пътуване — обади се тя. — Предполагам, че ще срещнем и през новата година.

— Не се съмнявам — съгласи се Сам. — Свързал съм се с този град за доста време. Ала започва да ми харесва. Мъглата ми допада. Направо си е за предпочитане пред уисконсинските снежни бури.

Тони отново му стисна ръката и си тръгнаха. Студената влага удари Ребека през лицето като плесница.

— Не го харесвам — съобщи Тони, когато излязоха.

— О, той е свестен човек — възрази Ребека. — Вдовец с млада дъщеря и нов бизнес. Изглежда малко объркан от всичко това. Доста е безобиден.

Тони мълчеше.

— Подозирам, че ужасно тежко е преживял смъртта на жена си — добави тя. — На външен вид ми се струваше старец. Чак когато ме заговори, ми се стори с десет години по-млад. Предполагам, че това е от скръб — усещаше, че защитава Сам пред Тони, но не виждаше по какъв друг начин да отговори. — Какво става? — опита Ребека весело. — Къде отиде коледното ти настроение?

Той я погледна остро, ала бързо се усмихна:

— Нищо. Да вървим.

От хотела си бяха поръчали кола под наем. Ребека подписа договора, защото Тони още нямаше двадесет и пет години — и сега колата ги чакаше. Портиерът прибра коледните им подаръци и куфарите в багажника и потеглиха. Докато си проправяха път през улиците на града към ферибота, нямаха време за разговори. Ребека гледаше картата и даваше на Тони указания. След четиридесет и пет минути вече пътуваха между хълмовете, а на хоризонта се виждаха планини със заснежени върхове.

— Прекрасно е — обади се тя. — Обичам новите приключения. Това е идеален начин за прекарване на Коледа — докосна ръката на Тони и се усмихна на непознатия пейзаж. — Има нещо, което не знаеш за мен — продължи замечтано. — На Коледа се вълнувам като малко момиченце. Сигурно ще те измъкна от леглото в шест и половина.

— Винаги съм знаел, че по душа си дете — забеляза Тони. После добави нещо много странно: — Все едно, ще трябва да те наглеждам.

— Как така? — учуди се Ребека.

— Ти не виждаш как действаш на хората.

— Какво имаш предвид?

— Онзи дъртак в хотела. Хлътнал е по теб.

Тя бе слисана.

— Кой? — попита невярващо.

— Старецът, дето дъщеря му го чака вкъщи — обясни Тони. — Битмън.

Ребека се разсмя на глас.

— Той?! Хлътнал по мен? Тони, ти си луд.

Тони й хвърли един изненадващо враждебен и подозрителен поглед.

— Не го казвай — предупреди я той заплашително.

Тя обърна глава към пътя напред. Планините почти неусетно се приближаваха към тях. Искаше й се колата да лети по-бързо, за да стигне по-скоро до тях. Но в момента бавното им придвижване й изглеждаше неизбежно и почти задушавашо.

Ребека дълго ги гледа и мълча.

Почивката се оказа много приятна.

Ски курортът бе голям и празничен, с дебели дървени греди и коледна украса навсякъде. В камините на всички хижи и чайни, обзаведени с удобни фотьойли и гостоприемни дивани, грееха огньове. Курортът не бе нито прекалено пълен, нито прекалено празен, а гостите изглеждаха отпочинали и спокойни с дебелите си пуловери и плетени чорапи.

Ресторантът бе голяма зала с пианист, който свиреше коледна музика с изненадващ хумор, като освежаваше любимите стари парчета с мотиви от Гершуин и Коул Портър. По настояване на Тони, Ребека поръчваше много песни и човекът с радост ги изпълняваше. Той помнеше любимите ѝ неща и всеки път, когато идваха на вечеря, я поздравяваше с някое от тях.

Ходеха заедно на по-леките писти, а когато Тони се спускаше сам по по-сложните, Ребека го гледаше. Бе любопитно да го наблюдава от такова голямо разстояние — една миниатюрна фигурка, извиваща надолу по склона в пълна тишина. Познаваше го само по червения шал, който му бе купила от магазина за подаръци. Ала постепенно ставаше все по-голям и по-голям и накрая се плъзгаше край нея, а ските му просвистяваха в отгъпкания сняг.

Свежият студ по някакъв начин я караше да иска да прави любов. Тази вечер тя го подмами в хижата един час преди светлината да избледнее и прекараха дълго време в леглото. Размърдаха се едва когато времето за вечеря бе наполовина минало. Втората вечер Тони имаше мускулна треска и Ребека бавно го масажираше, като не устояваше на изкушението да се наведе и да го целуне по гърба. Ласките ѝ винаги водеха до любене. Изглеждаше ненаситна и Тони със смях забеляза:

— Ще ме състариш.

— Глупости — възрази тя. — Ти сякаш изобщо не се изтощаваш.

— Това е защото ти си до мен да ми даваш сили — прегърна я силно, по неговия нежен начин, а тя целуна меките косми по гърдите му. Телата им лъхаха на любов, а завивките бяха толкова топли, че им бе трудно да станат.

Приятно ѝ беше да чувства, че може да го възбуди. Понякога се забавляваше като момиченце — спираше го, когато бе полуоблечен, за да правят отново любов, или неочаквано го прегръщаше, като бе

сигурна, че целувката ѝ ще го накара отново да я желае. Толкова отдавна не се бе чувствала привлекателна!

А може би, като си помислеше, никога не се бе чувствала привлекателна. Женствеността ѝ, доколкото можеше да си спомни, се проявяваше единствено в майчинския ѝ инстинкт към Дъсти. И дори този инстинкт означаваше отричане от собствените ѝ потребности, жертване на всичко женско в нея, което не бе свързано с майчинството. Тони с един замах ѝ го бе върнал — по-точно, бе ѝ го подарил. Защото тя бе загубила нещо жизненоважно за своята женственост, още преди да се роди Дъсти. Бе го загубила или по своя воля се бе отказала от него — това беше болезнената двойственост, около която се въртеше съзнателният ѝ живот, и причината, поради която дълго време ѝ бе толкова трудно да се погледне в огледалото.

Сега можеше да стои гола пред огледалото и да наблюдава как ръцете на Тони се обвиват около нея. Можеше да гледа красивото му младо тяло, силно и страстно, и да си казва: „Той ме желае. Аз съм тази, която той желае“. Мислеше за това на Коледа. Тогава, след като подари на Тони пуловер и ново куфарче и получи от него прекрасна гривна и комплект от пола и блуза, прекара целия следобед в леглото с него. Това бе нейният подарък, това красиво момче и начинът, по който я караше да се чувства. Подарък, заради който си струваше да жертва много, може би дори всичко.

Докато прекрасният празник минаваше пред очите ѝ, тези мисли се въртяха в главата ѝ, спускайки се все по-дълбоко в сенките, в които толкова дълго бе лежала погребана нейната истинска същност. Никога преди не бе осъзнавала толкова ясно какво бе рискувала, какво се бе осмелила да направи и какво бе изгубила. Затова в интимността ѝ с Тони имаше някаква горчивина и в същото време по-гореща, по-чувствена страст от всякога.

В коледната нощ, след приятната вечеря в ресторанта и сладкиша пред пращящата камина в хижата, Ребека лежеше гола в прегръдките на своя любовник. Многото моменти и впечатления от днешния ден пееха в сетивата ѝ, жилваха я тук и там, оставяха своя отпечатък и се изплъзваха, както трябва да се изплъзне всеки момент, дори най-хубавият.

— Обичам те — прошепна Тони.

— Весела Коледа — отвърна тя.

Когато сънят я пребори, щастието ѝ бе помрачено от мярналата се за миг картина на Коледа у дома, когато съвсем малката Дъсти отваряше кутии с кукли, играчки и момичешки дрешки. След дългия ден, прекаран с Тони, бе достатъчно уморена, за да отхвърли този спомен. Ребека с лека въздишка затвори очи пред него и потъна в дълбок сън без сънища.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше нещо като коледно тържество.

Двамата студенти, които бяха обещали да намерят кокаин, не бяха успели, но един специализант от факултета по английска филология донесе кейф, който брат му докарал контрабанда миналото лято от Мексико. Щеше почти да стигне за всички. Имаше и много пиене.

Купонът бе в един приличен на пещера тавански етаж в сграда, която някога е била фабрика за пиана. Имаше тридесет или четиридесет души, повечето студенти в колежа, както и неколцина доста съмнителни личности от града. Когато се употребяваха наркотици, бе трудно да не се появят такива хора.

Някой бе закачил плакат, изобразяващ Дядо Мраз с ерекция. Новопристигащите се засмиваха, като го виждаха, после се включваха в разговорите. Музиката бе оглушителна.

Дъсти бе доведена тук от един студент, приятел на приятел на Дан. Почти не познаваше момчето, въпреки че два пъти бе спала с него. Той бе започнал, както повечето напоследък, като глас по телефона: „Здрасти. Казвам се еди-как си. Еди-кой си предложи да се запознаем.“ После идваше апартамент с алкохол, кокаин или само трева... И мръсни чаршафи, в които почти винаги се събуждаше сама.

Напоследък бе непрекъснато заета заради многото телефонни обаждания. Водеше двойствен живот — през деня добросъвестно се трудеше върху учението си, а през нощта спеше, с когото ѝ падне. Стараеше се да поддържа връзка с баща си, защото не искаше той да заподозре нещо. Когато се срещаше с него, много внимаваше как се гримира и облича, много повече, отколкото когато отиваше на друга среща.

Такъв живот бе приемлив. Освен махмурлука, с който почти винаги трябваше да се бори сутрин, Дъсти не чувстваше нищо. Сякаш се носеше по огромния океан, чиито вълни бяха толкова тихи, че можеше да се крепи на гребена им и да вижда онова, което иска да види. Изобщо, без да се затруднява, можеше да чете, да пише, да се

подготвя за изпити, да води светски разговори с баща си. Всичко ставаше постепенно. Нищо не бе внезапно. Тя никога не се стряскаше. Миналата седмица се получиха оценките ѝ за семестъра. Успехът ѝ бе отличен.

Тази вечер бе пушила от мексиканския наркотик — може би неразумно след две силни питиета. Наркотикът пулсираше под кожата ѝ, а пръстите ѝ, които държаха чашата, ѝ се струваха отдалечени на цял километър. Разговаряше с едно момче, което бе забелязвала и преди на такива купони и без особен интерес се чудеше дали бе спала с него. Той се казваше Рик. Някой наля в чашата ѝ от половинлитрова пластмасова бутилка нещо, което приличаше на уиски. Дъсти не бе сигурна, че преди това в чашата е имало уиски. С нетърпение очакваше новия вкус, който щеше да изпита.

— Трябва ни още пиене — отбеляза някой.

— Хората пият прекалено много.

— Можем да съберем волни пожертвования — отговори друг глас, може би нейният.

Тя се усмихна на момчето, но осъзна, че това изобщо не бе Рик или вече не бе Рик, и смръщи вежди. Това момче бе много по-високо, с кестенява коса и лунички и не помнеше да го бе виждала преди.

Той я питаше какво учи. Дъсти говореше с общи приказки за специализацията си по журналистика — по същия начин, по който винаги говореше за учение по купони. Формална прелюдия към секса. Отпи голяма глътка от течността в чашата си — имаше вкус на уиски, ала не бе сигурна — и внезапно си спомни, че преди малко той ѝ бе говорил за собствената си работа. Някаква следдипломна квалификация. Бе висок и трябваше да се навежда малко, за да я чуе през шума от стереото. Тя с любопитство забеляза, че той бе съвсем трезвен.

— Какво ще кажеш да глътнем малко въздух? — предложи по едно време момчето.

Дъсти се съгласи. Станаха да си тръгват. Навън бе студено и тя бе взела топлото си палто. Той носеше изтъркано кафяво яке и плетена шапка, която според нея го правеше смешен.

Студеният въздух щипеше ноздрите ѝ. Момчето говореше нещо. Дъсти се почувства обърквана. Уличните лампи се отразяваха от мокрия черен паваж и сякаш бодяха очите ѝ. Тя спря наред крачка.

— Добре ли си? — попита той загрижено.

— Имаш ли кола... — започна тя, но преди да успее да довърши, се свлече в ръцете му.

Следващото, което си спомняше, бе някакъв непознат апартамент, а той ѝ помагаше да си свали палтото. После, докато го окачваше в гардероба, Дъсти се олюляваше срещу вратата.

Момчето я заведе в спалнята. Там имаше двойно легло, застлано с покривка. Мярна голямо бюро с настолна лампа и компютър. По стените имаше лавици с някакви дебели книги по химия.

Тя залитна назад и едва не падна на леглото. Той започна да ѝ помага да се съблече. Дъсти се вгледа в лицето му. Изглеждаше изцяло погълнат от копчетата на блузата ѝ. Тя забеляза кехлибарени искрици в кафявите му очи. Луничките го правеха много млад.

Унесе се, когато момчето повдигаше бедрата ѝ, за да ѝ свали полата.

Събуди се сама. Иззад щорите грейше слънце. Нямаше представа къде се намира.

Знаеше, че трябва да е в апартамента на някой студент, ала не можеше да си спомни с кого е била снощи. Лежа доста дълго според нея, обмисляйки положението. Спомни си колко силно я бе хванал алкохолът. Махмурлукът бе вцепеняващ. Чувстваше се почти неспособна да се помръдне.

Трябваше да отиде до тоалетната. Насили се да седне в леглото. В слепоочията я удари главоболие, което преди не бе усетила. Хвана с две ръце челото си и се помъкна към банята.

В аптечката имаше аспирин. Дъсти взе шест таблетки. Забеляза, че няма почти никакви други лекарства — някакъв мехлем, шишенце риванол, хапчета срещу кашлица.

Седна на тоалетната чиния, толкова погълната от пулсирането в слепоочията си, че ѝ отне дълго време, преди да успее да уринира. Не бе светнала лампата. Забеляза завесата пред душа — евтин, но приятен пъстър найлон. Зачуди се дали я бе избрала приятелката му или майка му. Не приличаше на нещо, което един мъж би си направил труда да купи.

Дълго седя, съсредоточила силите си в преглъщането на хапчетата. Обърна внимание на усещането между краката си. Не можеше да разбере дали снощи бе правила любов. Безуспешно се опита да си спомни как се бе оказала тук и лицето на човека, който я бе довел.

Взе дълъг, горещ душ. От това сякаш на главата ѝ стана по-добре. Излезе, увита в една от кърпите, които висяха в банята, и направи кратко пътешествие из апартамента. Имаше малка кухня, хол с малък телевизор, колекция от видеокасети и покрай стените високи до тавана лавици, пълни със стотици книги.

Жилището бе чисто и подредено. Чисти бяха дори шкафовете в кухнята с кутиите сухи супи, чаши за кафе и чинии.

На масата видя бележка:

„В хладилника има портокалов сок и хляб за сандвичи. Нес кафето е в първото чекмедже отляво. Моля те, чувствай се като у дома си.“

Сложи чаша вода в малката микровълнова печка и я зачака да кипне. Апартаментът наистина бе много приятен, помисли тя. Не претрупан, ала цивилизован по начин, с който не бе свикнала. На свободните места на стените, незаети от книги, висяха два плаката. Единият показваше Айнщайн, а другият можеше да е Ницше.

Диванът бе стар и застлан с покривка за легло. В средата на хола бе просната тъкана черга.

Когато водата кипна, Дъсти си направи чаша силно кафе и я отнесе в спалнята. Блузата и полата ѝ бяха грижливо сгънати на малко столче. Сигурно би се усмихнала на този опит за гостоприемство, но кънтенето в главата не ѝ позволяваше. Забеляза обувките си на пода под стола и се сети колко ѝ трябваша нови. Тези Ребека ѝ ги бе купила миналата пролет и вече бяха износени.

Тя оправи леглото, чудейки се отново какво се бе случило в него през изминалата нощ, ала не стигна чак дотам да оглежда чаршафите. После се облече и хвана косата си.

Пригответи се да тръгва. Нямаше представа къде се намира апартаментът, но трябваше да успее да намери пътя. Погледна бързо в

портмонето си. Там имаше пари, взети за такъв случай.

Палтото ѝ висеше в гардероба. Дъсти го облече и забеляза, че за джоба бе забодена с карфица бележка. Това бе скица, показваща как от апартамента да се стигне до студентското градче. Бе само на пет преки от собствената си квартира. Часовникът в кухнята показваше девет и петнадесет. Имаше време да си вземе учебниците преди лекциите.

Преди да тръгне, поспря. Между книгите на една от лавиците над телевизора бе мушната семейна снимка. На нея се виждаше млад мъж, прегърнал по-възрастна жена, без съмнение майка му. Имаше луничаво лице, къса коса и прилежен вид. Имаше и едно момиче, което приличаше на него. Сестра му, реши Дъсти. Бяха навън, пред някакви прострени чаршафи. Светлината напомняше на сутрин. Въпреки усмивката си, майката имаше тъжни очи. Момчето изглежда ги бе наследило от нея, ала сестрата бе различна. Сигурно като баща си, който не се виждаше.

Дъсти прибра скицата в джоба си. Там намери непознат ключ. Завъртя го в ръце и се сети, че това бе ключът от апартамента.

Облече си палтото, обърна се и още веднъж огледа жилището. Определено бе цивилизовано, реши тя.

Излезе. Главата ѝ още бумтеше. Тръгна по дълго тъмно стълбище, което миришеше на дърво и лак. Долу на стената бе подпрян велосипед, в ъгъла имаше детска проходилка.

Утрото бе ярко. Дъсти примижа. Главата ѝ запулсира още по-силно, но ѝ бе приятно да чувства студения въздух върху лицето си.

Обърна се на изток и тръгна към студентското градче. Ключът бе в джоба ѝ.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

През един студен и влажен февруарски петък Деймън бе в своя кабинет и обсъждаше с Боб Крийг работата от изминалата седмица.

Нещата вървяха добре. Упоритата работа на Деймън даваше плодове. Преди последното събрание на главните инвеститори кметът взе писменото му мнение за разделянето на зони и таксите и изгради цялото си слово върху неговата логика.

— Изглежда си ги спечелил на своя страна — вметна Боб. — Всъщност на наша страна.

Деймън се усмихна:

— Да чукаме на дърво.

— Вчера говорих с губернатора — добави Боб. — Той е впечатлен от начина, по който се движат нещата. Има много високо мнение за теб.

— Е, това е добре — Деймън знаеше, че Боб е близък с губернатора, който бе негов състудент от Харвард. Ако Боб казваше, че губернаторът е доволен, трябва наистина да беше така.

— Хората са много доволни как се справи с това — тонът на Боб стана по-официален, както винаги, когато говореше за служителите като цяло. — Ако довършим цялата тази работа с Хайтауър и тя потръгне, това много ще ни вдигне цената. А ти ще имаш най-голямата заслуга.

— Не мога да кажа, че е голямо удоволствие — отговори Деймън. — Имал съм си работа и с по-лесни хора. Но обичам предизвикателствата.

— Знам, че не ти е било лесно — съгласи се Боб. — Обаче...

Деймън разбираше, че колегите го наблюдават внимателно. Бяха минали шест месеца, откакто Ребека си отиде. Въпросите за здравето на Айрин постепенно замряха. Той често се чудеше колко от неговите съдружници или техните жени си бяха направили свои собствени изводи за отсъствието на Ребека. Измислената му история не можеше да се разказва до безкрай. В края на краищата, те всички бяха юристи.

На вратата се почука. Том Блекмън и Ивън Гейт, двама от съдружниците, ги изгледаха очаквателно.

— Светая светих — обади се Том. — Какво заговорничите вие двамата?

— Просто си бърбим за Хайтауър — отговори Боб. — Искате ли да влезете? — погледна въпросително към Деймън. Все пак това бе неговият кабинет.

— Разбира се — Деймън успя да изобрази сърдечна гостоприемност. — Ще пийнете ли по нещо?

Том и Ивън влязоха и приеха напитките, които той предложи. Усетът му подсказваше, че посещението им бе служебно. Бяха дошли да го потупат по рамото заради успехите му с Хайтауър и да го поразпитат за последното развитие на нещата.

Нищо от това не бе неочаквано. Боб Криг бе най-близкият колега на Деймън, затова играеше двойната роля на негов довереник и човек, който информира другите за работата му по проекта Хайтауър. Колкото до Ивън и Том, те бяха най-близки по възраст до Деймън и Боб — Ивън бе човекът, който преди двадесет години привлече Деймън във фирмата — затова те бяха връзката с по-възрастните колеги.

Поговориха няколко минути. Деймън разказа подробности от работата си през последните две седмици. Това не бе първото такова посещение. Поне два пъти седмично „момчетата“ се отбиваха при него да проверяват какво става. По този косвен начин той разбираше, че Хайтауър е много по-важен за фирмата, отколкото съдружниците биха признали открито. Разбира се, ставаше дума за много пари, а през последните две години печалбите на фирмата не бяха такива, каквито биха могли да бъдат. Ала може би имаше и нещо друго. Деймън не бе сигурен какво бе то и защо.

— Защо да не продължим в „Грил“? — предложи Том. — Не знам вие как сте, но аз умирам от глад.

Другите замърмориха одобрително. Значи срещата щеше да продължи с вечеря, помисли Деймън. Или го проверяваха малко по-внимателно от обикновено, или някой от тях искаше да му каже нещо. Не му беше приятно да объркват плановете му за деня, ала с нетърпение чакаше разговора, гордееше се със способността си да чете мислите на колегите си. В продължение на двадесет години винаги бе

на една крачка пред тях, защото ги разбираше мъничко по-добре, отколкото те разбираха него.

— Прекрасно — кимна той. — Само да се обадя на Нанси къде отивам.

В момента, в който посегна към телефона, той иззвъня. Деймън седна и взе слушалката:

— Деймън Лоуъл.

Гласът отсреща бе познат:

— Деймън? Сам ли си?

Едва се сдържа да не се изчерви.

— О, здравей — отговори той с адвокатски тон. — Радвам се отново да те чуя.

Беше Ашли. Свари го неподготвен. Как бе стигнала до него? Къде бе Нанси?

— Деймън, искам да ме чукаш.

Той бързо мислеше. Не се бяха срещали от вторник. Тя каза, че през почивните дни няма да е в града и Деймън се бе настроил, че ще я види едва следващата седмица. Но сигурно нещо бе променило плановете ѝ.

Почувства напрежение в слабините си и направи знак на другите да почакаат.

— Е, как вървят нещата? — произнесе сърдечно в слушалката. — Стана ли всичко както трябва?

Ашли не отговори. Бе разбрала, че той не може да говори.

— Добре — продължи той в тишината. — Прекрасно.

Боб го гледаше, Ивън се бе навел към Том и му говореше нещо. В ушите на Деймън все още звучаха неприличните думи на Ашли. Изведнъж лицата на колегите му се сториха невероятно стари. Не само в сравнение със свежото и нагло младо момиче по телефона, а и в по-широк смисъл. Познаваше тези хора, както познаваше праха по бюрото си, старата кожа на стола си. Те не можеха да го изненадат. Както и работата му. Всичко това бе скучно, един ритуал, усъвършенстван дотолкова, че бе загубил значението си. Ала Ашли бе нещо ново.

— Деймън — обади се тя, — не можеш ли да говориш?

Сега бе негов ред да замълчи. Той кимна и измърмори в слушалката едно чувствено „Хм“.

— Деймън — настоя Ашли, — искам те. Веднага.

Движението между бедрата му се засили. Тя си играеше с неудобството му пред другите.

— Когато пожелаеш — отговори Деймън. — Абсолютно.

— Ще бъда знаеш къде след половин час.

— Добре. Много хубаво.

— Твърд ли си? Направих ли те твърд? — в тона ѝ имаше нещо странно, нещо средно между игривост и почти сериозна настойчивост.

Той затвори. Останалите го гледаха.

— Нервна е — усмихна се Деймън. — Току-що е получила съобщение от другата страна. Слушайте, вървете, аз ще дойда малко по-късно. Ще мина покрай нея.

— Коя? — попита Том.

— А, от хората на Хърцог — излъга Деймън, използвайки името на клиент, с когото бяха започнали да работят сравнително неотдавна. — Няма да се забавя. Ще дойда след около половин час.

Гледаше как колегите му излизат от кабинета. След двадесет минути, в зависимост от движението, щеше да бъде гол с Ашли в апартамента. Не можеше да чака. Немирството в гласа ѝ бе запалило пожар в него.

На Грейс Айлънд бе един и половина. Тони Делафийлд се връщаше рано от работа.

Това бе краят на първата му пълна работна седмица. Бе свършил добре проучването, като бе взел някои от папките у дома през почивните дни, а тази седмица бе работил извънредно. Знаеше, че прави добро впечатление на началниците си с готовността си да се труди напрегнато и с интелекта си. Това, разбира се, бе един бавен старт и нямаше да е толкова лесно, колкото кариерата му като адвокат, която бе планирал в Америка, но той щеше да успее.

Чувстваше нови сили, ново щастие. Струваше му се, че като минат тези празници, като започне новата година, двамата с Ребека ще са положили крайъгълния камък на своя съвместен живот. Есента бе дълга и пълна с объркващи и донякъде болезнени чувства. Ала тяхната любов си заслужаваше предизвикателството.

Сега те бяха отбелязали Коледа, бяха си разменили подаръци, бяха отишли заедно на почивка като истинска двойка. Сега бе Нова

година и това бе истинският свят. Любовта им бе доказала, че е нещо истинско. Отсега нататък тя щеше да става все по-силна.

Докато вървеше бързо по мъгливите улици — времето бе омекнало, прословутото „януарско затопляне“, за което пишеше в местните вестници — Тони съизмерваше младежката си жизненост с друго, по-сложно чувство.

В Кали Маунтин той се бе почувствал близък с Ребека по един нов, по-силен начин. Не разбираше защо. Когато за пръв път я видя и попадна под нейната магия, го привлече нейната загадъчност, нейната дълбочина. Бе й се отдал, без да се замисля, сякаш не се страхуваше да загуби самия себе си в тази любов.

Все още се чувстваше така. Но сега имаше някаква благодарност, почти благоговееене в начина, по който се сгушваше в нейното тяло, по който чувстваше как тя го обгръща и успокоява. Сякаш нейната топлина бе укрепление, през което жестокостта на света не можеше да проникне.

Гордостта му би била накърнена от тази зависимост, ако не бе неповторимото удоволствие да й се отдава, когато Ребека го прегръщаше. Да знае, че когато правят любов, не само я притежава, а й принадлежи. Това откриваше пред него един цял свят от чувства.

Тревожеше се, че дава прекалено много, че я натоварва с необятността на своето желание. Ала нищо не можеше да направи. Желанието бе прекалено голямо, отстъплението прекалено сладостно.

Бе се опитвал да скрива тези нови чувства зад самоуверени мъжки ласки, зад физически умения, породени от новата му сексуална опитност. И наистина, понякога му се струваше, ако се изразеше старомодно, че свири на тялото й като на инструмент. Познаваше неговите потребности, неговите слаби места така добре, както познаваше собственото си тяло. Но не бе неин господар.

Спомни си книгата от Пруст, която тя му бе препоръчала през октомври. Това бе история за една всепоглъщаща любов. Когато мъжът, Суон, допусна любовта към една жена да го обсеби, дойде моментът, когато бе твърде късно да се върне назад, когато дори неговият цинизъм и опитът му с жените не можеха да му помогнат. Неговата любов, както би се изразил лекарят, бе станала „неизлечима“. Така чувстваше Тони и своята любов. Това чувство го плашеше и му се

искаше да го скрие от Ребека. И въпреки това го изпълваше с тайна гордост, сякаш бе преминал през тайнството на някакво посвещаване.

Бе на една пресечка от „Роял“, когато видя, че Ребека излиза от едно такси заедно със Сам Битмън.

Мъглата бе гъста, ала ги виждаше в светлината на навеса пред хотела. Битмън държеше Ребека за ръката и, прегънат в кръста в любезен поклон, ѝ помагаше да излезе от колата. После тя изчака, а той плати на шофьора. Битмън носеше очила, а през ръката му бе праметнат шлифер. Ребека го гледаше и се усмихваше. Той се обърна да ѝ каже нещо и тя се засмя.

Тони забави крачка, за да не ги настигне. Те за малко се спряха на алеята и Битмън вдигна длан, сякаш да провери дали вали. Ребека бе с вълненото палто, което си бе купила през есента. Очите ѝ проследиха погледа му към небето, което, както често напоследък, изглеждаше така, сякаш се бе спуснало между небостъргачите да погали града. В този момент на Тони му се стори, че вижда в очите ѝ израз на безгрижност, който никога не бе виждал, когато тя бе с него.

Битмън направи шеговит, пренебрежителен жест към небето, все едно казваше: „Естествено, че ръми, тук винаги ръми“, и двамата влязоха в хотела. Изглеждаха щастливи и естествени заедно. Ръката на Битмън се изви, като да я прегърне през раменете, а Ребека сякаш се бе сгушила под неговата закрила.

Тони се обърна и обиколи целия квартал, преди да влезе в хотела.

Тази вечер всички новини в Ню Йорк щяха да са свързани с мразовития дъжд, който неочаквано бе завалял следобед. Колите се пързляха по улиците на Манхатън и се блъскаха като панаирджийски колички. Пътните знаци и уличните лампи бяха заледени. Телефонните линии в крайните квартали вече започваха да прекъсват.

Таксито на Деймън не можеше да го отведе до Ашли. Над обърканото движение, сърдитите полицаи и залитащите пешеходци се спускаше мрак. Той плати на шофьора и измина пеша оставащите пет преки. Италианските му кожени обувки не бяха като за такова време и десетина пъти едва не падна.

В студентското градче улиците не бяха в по-добро състояние, но Дъсти бе с подплатените си с вълна ботуши с грайферни гумени подметки, които Ребека ѝ бе купила преди една година, и можеше да се придвижва по хлъзгавите тротоари, без да се пързала.

Носеше през рамо чантата с учебниците си и една по-малка чанта. Учебната седмица току-що бе свършила. Последния час имаше защита на реферат. Сега имаше достатъчно време за учене, защото новият семестър току-що бе започнал и курсовите работи бяха още далеч.

Пред нея бяха почивните дни, празни и зловещи.

През седмицата никой не ѝ се бе обадил, така че ако искаше да отиде на среща, трябваше тя да направи първата стъпка. Искаше ѝ се, ала се ужасяваше от мисълта да се обади по телефона. Колкото и да бе смешно, след всичко, през което бе минала, у нея се бяха запазили някакви остатъци от женски свян. Едно бе да е навита и да си понеса последствията, а съвсем друго — да тича подир мъжете.

Тръгна по Четвърта източна улица към площад „Вашингтон юг“, после край парка към „Уест вилидж“. Мина покрай студентската библиотека и погледна надясно към парка, където пред очите ѝ се разиграваше занимателен спектакъл — продавачите на наркотици и наркоманите се пързалиха по хлъзгавия паваж, опитвайки се да направят някоя сделка. Един бездомник се вкопчи в палтото на един пешеходец, от когото просеше, за да не падне.

След още два часа паркът щеше да е затворен. Сега по тъмно бе прекалено опасно и общината бе решила да го заключва през нощта. Няколко мъже извикаха след нея, но Дъсти зае нюйоркската стойка и изражение, които предупреждаваха случайните минувачи да не я закачат. Ставаше все по-тъмно. Отраженията на уличните светлини и неоновите реклами блестяха с фалшива чистота върху черните улици. Дъгата в разляния в канавката бензин придаваше празнична нотка на настроението на остро нетърпение, носещо се във въздуха.

Бе решила да се обади на Карл или Крис още щом се върне вкъщи. „Ще ходиш ли някъде тази вечер“, „Какво ще има тази вечер?“ Репетираше думите си и стискаше зъби, като си представяше мълчаливото разбиране, което щеше да почувства от другия край на жицата.

Щеше да бъде грозно, ала трябваше да го направи. Не можеше да прекара сама почивните дни. Всичко друго, само не и това.

Бе пресякла улица „Съливан“ и при „Макдугъл“ зави надясно. Сега се отдалечаваше от дома. Чантата с книгите бе тежка, но тя продължаваше да върви. Заради хлъзгавия тротоар, който знае защо, ѝ бе още по-трудно да спре и да се върне по пътя, от който бе дошла.

Пресече площад „Вашингтон запад“ и зави наляво по улицата, която досега бе виждала само веднъж.

В тъмнината сградите изглеждаха напълно непознати. Дъсти спря пред една от тях и погледна нагоре по стълбите. Бръкна в джоба си и напипа вътре ключа.

Изкачи се по хлъзгавите стъпала и погледна през стъклото към пощенските кутии. Не можа да прочете имената, затова извади ключа от джоба си и влезе.

Сега отново се вгледа в имената. Орора. Коули. Кинтеро. Ленг. Странно, помисли, не знаеше кого от тях търси. Знаеше обаче къде да отиде.

Отвори вътрешната врата и тръгна по стълбите. Апартаментът, който ѝ трябваше, бе на първия етаж, отляво. Замръзна пред вратата, протегнала ръка да почука. Това е лудост, помисли. Не знаеше какво прави тук. Време бе да се върне.

Почука. Никой не отговори. Пъхна ключа в ключалката и натисна дръжката. Бързо влезе вътре и затвори зад себе си.

Лавиците с книги бяха същите. Семейната снимка, пъхната между дебелите учебници, все още показваше младия мъж, прегърнал през рамо майка си. Имаше я и сестрата, която приличаше на него. Чаршафите зад гърба им бяха хубав фон — изпънати, неподвижни. Сякаш времето бе на тяхна страна, помисли тя.

После съблече палтото си, окачи го в гардероба, където бе висяло преди, и седна да чака.

Деймън не отиде на вечерята със своите съдружници. Обади се в ресторанта да се извини, че неговата клиентка „от хората на Хърцог“ има нужда от успокояване и че това ще му отнеме известно време.

Той самият не хапна нищо, преди да прави три пъти любов с Ашли. Когато пристигна в апартамента, тя го чакаше гола, разтворила

дългите си крака, между които бе събрала закуп чаршафите, стиснала твърдите си млади гърди с ръце.

— Е — попита Ашли, — вдигнах ли ти го?

Деймън не можа да отговори, защото бе твърде зает да смъква дрехите си. Миг по-късно бе върху нея и нетърпеливо я целуваше, докато пръстите ѝ играеха между краката му.

Сега не можеше да мисли за своите съдружници. Не и докато тя му доставяше такова удоволствие. С тях щеше да се занимава в понеделник. Пък и нищо от онова, което можеха да му кажат за Хайтауър, не можеше да го изненада.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Тони и Ребека седяха заедно в новия ресторант, който бяха намерили в северната част на града. Това бе типичен американски ресторант с главен готвач, който смесваше ориенталски и арабски аромати в класическите си френски блюда. Бе малко скъп като за техния бюджет, но днес бе рожденият ден на Тони и Ребека бе настояла да го почерпи.

— Всичко най-хубаво — усмихна се тя и докосна чашата си с шампанско до неговата. — И за много години.

— Благодаря.

Тони ставаше на двадесет и четири години. Ребека пресметна, не без известно удовлетворение, че бе на повече от половината от нейната възраст. А и колкото повече години минаваха, толкова по-малка щеше да става разликата във възрастта им — измерена в проценти. Дори само това бе достатъчно, за да я направи щастлива, когато празнуват рождения му ден.

— Макар че не моят рожден ден има значение — вметна той.

— Какво имаш предвид?

— Това, заради което живея, е следващият пети август — отговори Тони.

— А! — тя знаеше за какво говори той. На пети август щеше да се навърши една година от тяхното „романтично бягство“.

— Да не говорим за единадесети юли — добави Тони.

— Това пък какво е?

— Това е първият път, когато те видях.

Ребека отвърна на усмивката му. Страстта му към нея я трогваше. През последните седмици, когато нещата между тях се усложниха, тази негова страст я крепеше.

— Ти си прекалено млад, за да бъдеш толкова влюбен — забеляза тя, без да мери особено старателно тежестта на думите си. — Това няма да продължи дълго. За нула време ще ти омръзна.

Той стисна по-силно ръката ѝ.

— Не разчитай на това.

Ребека се засмя:

— Миналата седмица господин Битмън ми каза, че дъщеря му си има нов приятел. Оплака се, че едва се бил примирил с предишния...

Улови тежкия поглед в очите на Тони и веднага съжали за думите си. Бе твърде късно — той пусна ръката ѝ и се облегна назад на стола си. Искаше ѝ се да каже, че съжالياва, ала ѝ се струваше прекалено абсурдно да се извинява, задето бе споменала за господин Битмън.

Отпи от шампанското си и погледна пръстите на Тони, които въпреки гнева му държаха красивата чаша с инстинктивна изтънченост. Пръсти на художник, помисли тя. Толкова дълги и чувствителни като за един толкова безкомпромисен и опърничав младеж!

— Отново се държиш глупаво — забеляза Ребека.

Той я погледна мрачно:

— На мен не ми се струва така.

Тя поклати глава, чувствайки, че страните ѝ пламват.

— Наистина, Тони, не можем да продължаваме да се караме така за глупости.

— Това глупости ли са? — попита той. — Не съм толкова сигурен.

— Не може да са повече глупости! — възкликна Ребека и се огледа наоколо дали другите посетители бяха забелязали, че бе повишила глас.

Според нея истината бе очевидна. Единствената ѝ връзка със Сам Битмън бяха общите им грижи за дъщери в колеж, а и тази връзка не бе много силна, защото почти всяка дума, която тя казваше на Сам за Дъсти, бе наполовина лъжа.

— Наистина, ако не беше Дъсти... — подзе Ребека, но спря.

— Какво значи това? — попита Тони.

Тя въздъхна.

— Единствената причина, поради която господин Битмън проявява изобщо някакъв интерес към мен, е, че има нужда от морална подкрепа в отношенията му с дъщеря му. Той се тревожи за нея и ме възприема като майка, която знае как да се справя с момичета. След като жена му е починала, той се хваща за мен като удавник за сламка.

Истината бе, че Ребека чувстваше и друга връзка със Сам — загубата, разбира се, по-горчива при нея — и че когато бе с него, тя си

позволяваше да си въобразява, че Дъсти все още бе истинска и логична част от нейния живот. Ала ѝ беше трудно да признае това пред Тони.

Той се усмихна иронично:

— Ти се подценяваш.

— Това пък какво значи?

— Разбира се, това е неговото оправдание. Но в главата му не е единствено дъщеря му.

Ребека успя да изобрази една снизходителна усмивка.

— Моят буен любовник! — каза тя. — Ако не те познавах, щях да се страхувам, че ще призовеш господин Битмън на дуел.

— Ако така ще се отърва от него, нямам нищо против.

— Ласкаеш ме — забеляза Ребека.

— Изобщо не става дума за ласкателство — възрази Тони.

Тя отново почувства, че се разкъсва между ролята на утешаваща майка, която успокоява раздразнението на своя любовник, и — колкото и да бе смешно — на затворник, чиито мисли и чувства непрекъснато се следят от него. А най-странното от всичко бе, че именно младият и красив Тони ревнуваше от по-възрастния и невзрачен Сам. Всъщност Тони сякаш ревнуваше точно защото Сам бе по-възрастен. Самият факт, че Сам бе толкова обикновен, че изобщо не бе сексуално привлекателен, бе основната причина за подозренията на Тони.

В това, всъщност имаше известна истина. Сам бе един безопасен, уютен образ, възплъщение на домашното огнище, което Ребека бе пожертвала, за да бъде с Тони. Той я изпълваше с някаква носталгия, още повече, че като човек бе съвсем земен и очевидно добър баща — пълна противоположност на Деймън, който бе толкова изискан, толкова чужд и неверен. Човек можеше да разчете чувствата на Сам по лицето му. Тя усещаше, че когато бе с него, можеше да бъде самата себе си, може да бъде спокойна и непосредствена — нещо, което вече не бе така, когато беше с Тони.

Ревността на Тони го бе лишила от една от най-привлекателните му черти — способността му да я защитава, да бъде силният, разбиращият и съблазняващият, какъвто бе на плажа на Лонг Айленд, когато сякаш четеше мислите ѝ и знаеше какво иска тя.

Сега той трябваше непрекъснато да бъде утешаван. И, упорит като дете, не приемаше утешението, когато Ребека му го предлагаше. Следеше я емоционално, подскачаше и при най-малкия намек за Сам,

докато тя неволно не споменеше името му по най-невинен начин, който веднага се превръщаше в предизвикателство.

Ролята на бавачка не ѝ допаднаше. Не затова бе жертвала толкова много заради Тони. Държанието му не само че водеше до нежелани конфликти в техните отношения, а и внасяше нотка на досада.

Ребека погледна красивото, упорито лице на своя млад любовник. Бутилката шампанско лежеше в каната с лед между тях — символ на празненство, което за пореден път бе засенчено от спор.

— Тони, трябва да престанеш — каза тя. — Това е смешно и започва да излиза извън контрол.

Той стремително се наведе напред.

— Искаш ли да престанем?

За момент Ребека изтълкува погрешно думите му. В съзнанието ѝ проблесна образът на свободата и самотата.

— Какво искаш да кажеш?

— Омъжи се за мен, Ребека — хвана двете ѝ ръце, без да забелязва изражението в очите ѝ. — Време е. Нямаш причини да чакаш повече. Това е причината за всичките ни проблеми. Разведи се и да се оженим тази пролет. Тогава всичко ще си дойде на мястото.

Ребека се замисли сериозно. Всъщност тя задържаше нещата. Бе казала на Тони, че тревогите ѝ за Дъсти отлагат плановете ѝ да се разведе с Деймън. Не бе готова да разсече възела, докато не бе сигурна, че ще може по някакъв начин да се помири с дъщеря си. Ала досега Дъсти не бе отговорила на нито едно от нейните писма. А Ребека нямаше куража да се обади на Деймън, за да се опита да се свърже с Дъсти.

Чудеше се дали бе възможно нежеланието ѝ да се разведе да бъде в основата на поведението на Тони напоследък. От една страна, искаше ѝ се да направи това, което той искаше, да се оженият още сега, за да сложат край на това неестествено положение. Но, от друга страна, нещо я задържаше. Безпокоеше се за Тони и за конфликтите, които напоследък се бяха настанили в техните отношения. Преди да предприеме тази последна стъпка, Ребека искаше да се почувства спокойна с Тони, а през тази нова година с него се чувстваше само като затворник.

— Дай ми още малко време — помоли тя и стисна ръцете му.

— Време — повтори той с горчивина, сякаш говореше със стар враг.

И Ребека не можеше да не се възхити от неговата прозорливост. Наистина, времето не бе на тяхна страна. Не както някога се бе надявала.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Деймън Лоуъл лежеше по средата на леглото, което в продължение на двадесет и три години бе делил с Ребека.

Ашли го бе възседнала, отметнала рамене назад, а пръстите ѝ пърхаха върху гърдите му, докато той се приближаваше към своя връх.

— Бебчо — простена тя, — хайде, хайде...

Тя често му говореше някои дребни ласкателства, които повтаряше все по-бързо с приближаването на оргазма. „Хайде, хайде...“ или „Давай, давай...“ Още от началото това бе възбуждало Деймън и сега Ашли никога не пропускаше да го прави.

Почувства, че се приближава към края. Сграбчи с две ръце бедрата ѝ.

— Да! — извика тя и се наведе над него. Косата ѝ се спусна върху лицето му. Деймън се изви нагоре, за да проникне по-дълбоко в нея, въпреки че добре си спомняше как поне преди двадесет години гърбът му се бе схванал, когато бе в тази поза, вероятно с Алисън.

Момичето дълго въздиша и трепери. Когато свърши и се сгуши до него, той се чувстваше горд.

След малко Ашли запали цигара. Деймън ѝ бе казвал, че това е вредно, но тя отговаряше, че в службата ѝ всички пушат и седна, облегната на възглавниците. Той отпусна глава в скута ѝ. Дългите ѝ бедра, от които толкова се възхищаваше, бяха под завивките. Пръстите ѝ леко потупаха върха на цигарата, за да изтръскат пепелта в пепелника. Ашли погледна надолу към него и се усмихна:

— Беше страхотен.

— Ти също — Деймън вдъхна аромата ѝ. Парфюмът, който той ѝ бе подарил, се смесваше предизвикателно с уханието на секс.

Няколко минути мълчаха. Ашли допуши цигарата си и запали нова.

— Разкажи ми за жена си — подзе тя.

Деймън се отпусна на възглавницата и се загледа в тавана.

— Пак ли това? Какво толкова има за разказване?

Досега Ашли вече бе научила най-важните неща, свързани с неговия живот. Това едва ли би могло да се избегне. Тя знаеше, че той има дъщеря, защото често се налагаше да я вмъква или измъква от апартамента заради посещенията на Дъсти, а и няколко пъти бе присъствала на телефонните обаждания на Дъсти. Знаеше и за дългогодишната му връзка с Алисън Шор — в края на краищата, това бе обществена тайна — и Деймън подозираше, че Ашли се чуди дали наистина тази връзка е приключила.

Ала най-голямо любопитство тя проявяваше към Ребека. Бе виждала лицето ѝ на семейните фотографии, разпръснати из апартамента. Той не ги бе махнал — отчасти защото нямаше време, отчасти защото се бе вкопчил в надеждата, че тя скоро ще се върне при него. Ашли бе виждала мебелите и дреболиите, които Ребека бе избирала — всъщност всичко в този апартамент, от картините до тенджерите и тиганите, носеше отпечатъка от нейния вкус. И бе виждала дрехите на Ребека, защото нейният гардероб бе отделен и Ребека не бе изпратила да вземат вещите ѝ, а Деймън, разбира се, не ги бе изхвърлил.

Ашли проявяваше настойчиво любопитство към личния му живот, силите, които го бяха поддържали, и ударите, които го бяха разбили. Досега бе тактична във въпросите си, но сексуалната им близост изведнъж я бе направила по-смела и бе изострила интереса ѝ.

— Защо скъсахте? — попита тя.

Той протегна ръка и я докосна по гърдите.

— Забрави за това — помоли. — Няма значение.

— Не, интересува ме.

Деймън вдигна поглед към нея.

— Защо?

— Защото то е свързано с теб. Всичко, което е свързано с теб, ме интересува.

Тези приказки го дразнеха. Той не приемаше Ашли достатъчно сериозно, за да си прави труда да ѝ обяснява, както на времето бе обяснявал на Алисън. Това вече го бе преживял и му стигаше, поне засега. Не искаше емоционално да се обвързва с жените. Това водеше само до конфликти.

Ала Ашли, толкова страстна в своята сексуалност, бе също толкова страстна и в емоционалния си живот. Деймън не бе очаквал

това, но вече не можеше да го отрече и трябваше да го приеме, ако искаше да продължава да се среща с нея. Тя се бе свързала с него по начин, който все още не му бе съвсем ясен. И сега любопитстваше за другите му връзки.

Въпреки това въпросът му се струваше като намеса в личния му живот. Той не отговори.

Ашли се поизправи.

— Чух, че тя те е оставила.

Деймън се обърна към нея:

— Кой ти каза?

Ашли сви рамене:

— Говори се. Аз го чух от едно момиче в службата.

— По дяволите — изруга той и посегна към чашата си. — Повдига ми се от този град. Човек не може да отиде до тоалетната, без да се разчуе в общината.

Последва пауза.

— Е, вярно ли е? — попита момичето и загаси цигарата.

Деймън я погледна намръщено и разлюля брентито в чашата си.

— Мисля, че това не е твоя работа.

— Моля те, Деймън. Каж ми само едно нещо. Имам предвид, то е много основно — допря ръка до гърдите му. — Имам право да знам някои неща, не е ли вярно?

Той обви пръсти около китката ѝ. Не искаше да я загуби. Тя бе добра като любовница и в момента запълваше една доста важна празнота в живота му. Ала нищо не можеше да му причини по-голяма болка от разговорите за Ребека.

— Вероятно — съгласи се Деймън. — Но в момента тази тема е много болезнена за мен. Може би по-късно...

— Чух една смешна история — започна тя с колебание, което изглеждаше малко преувеличено.

— Каква?

— Че те е оставила заради много по-млад мъж. Всъщност, направо момче...

Деймън усети, че в него се надига гняв.

— Какво? — попита той. — Това кой ти го каза?

— Както ти обясних — отговори Ашли, без да го гледа, — говори се. Така приказват хората — тонът ѝ не бе толкова тактичен,

колкото би му се искало. Всъщност в него имаше нотка на предизвикателство.

Деймън стана от леглото, изправи се и я погледна.

— Искам сега да си отидеш — каза той.

Тя седна и вдигна глава към него. Ръцете ѝ бяха обвити около коленете, младите ѝ гърди, свежи и твърди, се издигаха между раменете ѝ. Деймън виждаше под чаршафите очертанията на бедрата ѝ. Красотата ѝ сякаш само още повече го ядоса.

— Какво лошо казах? — попита Ашли.

— Няма значение. Просто... Да си кажем лека нощ. Утре ме чака тежък ден.

Тя не се помръдна.

— Защо не се разведеш с нея?

Деймън отново се намръщи и сви юмруци. Грубото ѝ любопитство го вбесяваше.

— Ашли — подзе той, опитвайки се да запази някакво подобие на спокойствие, — това не е твоя работа. А сега те моля да си тръгнеш. За тази вечер. Може би ще обсъдим тези неща по-късно. Ала в момента трябва да поспя.

— Мислех, че тази нощ ще остана тук.

Той пое дълбоко въздух. Забеляза, че ръцете му треперят. Не можеше да понася, че проявява нервите си пред това нищо незначещо момиче.

— Моля те, Ашли. Не мога сега да се карам с теб.

Изведнъж тя пак легна и вдигна ръце над главата си. Пъхна се по-дълбоко под чаршафите.

— Ами ако не искам да си отида? — попита с престорена свенливост. — Ами ако искам да си играем?

Деймън трепереше.

— Трябва да си отидеш. Тази вечер няма повече игри. Утре имам тежък ден.

Ашли се намръщи. Малко оставаше да направи сцена. Не обичаше да я гонят. Осъществяваше, че нейното любопитство за Ребека го бе предизвикало и се изкушаваше да продължи да настоява, вместо да се подчини. Той чувстваше в това опасност.

Най-после въздъхна:

— Добре. Обаче ти си мухльо.

Деймън си отдъхна.

— Да, аз съм мухльо.

Тя бързо се облече. Той наблюдаваше как задничето ѝ изчезва под бикините, после под джинсите. Господи, наистина бе красива! Човек трябваше да знае на какво бяха способни тези бедра, за да оцени формата им. Същото важеше и за останалата част от тялото ѝ. То бе като една голяма гладка тайна. Понякога имаше чувството, че дори когато бе вътре в нея, не може да открие ключа за тази тайна, която сякаш се криеше в сенките на нейната повърхностност.

Когато облече пуловера си и праметна палтото през ръка, Ашли се върна при Деймън. Той още лежеше гол на леглото. Прекалено се бе увлякъл да я гледа, за да стане и да облече халата си.

Тя приклепна на пода до него и опря ръка на бедрото му.

— Отнесла се е зле с теб — промълви Ашли. — Аз никога не бих постъпила така, Деймън. И за хиляда години — звучеше много сериозна. Очите ѝ изразяваха или изобразяваха искреност и преданост.

— Знам — отговори той. Опита се гласът му да прозвучи също толкова искрено, макар да предполагаше, че и двамата лъжат.

— Това, което ще разбереш — продължи тя и доближи лице до неговото, — е, че аз съм откровена с теб. А тя не е била — целуна го силно. Езикът ѝ погали неговия с котешка настойчивост, а ръката ѝ се плъзна да го докосне. — Запомни го.

Изправи се да си тръгне. Деймън я изпрати до входната врата. Гледаше я как чака асансьора, точно както бе гледал толкова пъти Дъсти. Ашли не отделяше очи от него, докато вратарите се отвориха, после влезе. Тялото ѝ бе изпълнено с младост и решителност.

Той поклати глава, въздъхна и се прибра вътре. Миг по-късно бе отново под завивките и спеше от страната на Ребека.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Той се казваше Камерън Бърч и правеше аспирантура по химия.

Дъсти научи това в деня, в който влезе в неговия апартамент с ключа, който ѝ бе дал. Той се върна късно от лабораторните упражнения, които водеше, и я завари да седи на неговия диван.

Проведоха кратък разговор, по време на който Камерън ѝ разказа за себе си, а тя се опитваше да си спомни лицето му от първия път, когато се бяха срещнали. Благодарил му, че ѝ бе позволил да спи на леглото му. В отговор на нейния въпрос той потвърди, че не са правили любов.

Дъсти предложи да го направят сега, но Камерън отказа.

Озадачена, тя го попита защо я е довел вкъщи.

— Ти беше много пияна — обясни той. — И ми се стори някак самотна. Просто помислих, че ти трябва място, където да прекараш нощта. Все повтаряше, че не искаш да се прибереш вкъщи.

— Наистина ли? — Дъсти нямаше никакви спомени за това. — Защо ми остави ключа?

Камерън за момент се замисли и отмести поглед от нея към пълните с книги стени около нея.

— Ти ми хареса — отговори накрая. — Исках да ти дам възможност да ме опознаеш. Ала не в този смисъл.

„Не в този смисъл.“ Говореше съвсем като аспирант, помисли тя.

Дъсти не каза нищо. Погледна към малката изкуствена елха на масичката до телевизора.

— Не е ли малко късно за това? — попита тя.

Той кимна:

— Отидох си у дома за ваканцията, а преди да тръгна, имах много работа. Искаш ли да ми помогнеш да я прибера?

Дъсти му помогна да свалят малкото коледни украшения и да ги подредят в евтината картонена кутия, в която ги бе купил. След това прибраха и лампичките.

— Какво получи за Коледа? — попита тя.

— Нищо особено — Камерън се усмихна. — Най-вече дрехи. Майка ми има слабост към пуловерите. Все си мисли, че сам не се сещам да се обличам топло.

Носеше нов на вид пуловер.

— Това един от подаръците ти ли е? — попита Дъсти. Зад любопитството ѝ се криеше нещо болезнено, но не можеше да разбере какво.

— Да — отговори той.

Тя бе достатъчно близо, за да докосне мъхестата материя. На пипане бе топла.

Камерън бе свил клоните на дръвчето и сваляше стойката.

— Защо не държиш кутията — предложи той, — а аз ще го сложа вътре.

Дъсти хвана тясната кутия и Камерън напъха сгънатата елха в нея. Забеляза етикет: „Произведено в Шри Ланка“.

После седна и го гледаше как отнася всички кутии в банята. Когато малко по-късно се върна, изглеждаше тъжен.

— Чак до догодина — забеляза той.

— До догодина — съгласи се тя.

— Мразя да гледам как Коледа си отива — стоеше, отпуснал ръце край тялото си. — Това е любимото ми време от годината.

Настъпи мълчание. После Дъсти се обади:

— На мен също.

Камерън я гледаше. Тя седеше, подвила крака под себе си. Главата ѝ бе леко наклонена и това я правеше да изглежда замислена и някак крехка.

— Ами, добре — каза той.

— Ами, добре — съгласи се Дъсти. Усмивката ѝ бе угаснала, ала когато го погледна, отново се върна.

След това Дъсти заживя с Камерън.

Донесе компютъра и книгите си от своя апартамент и ги сложи в спалнята. Той премести своите неща в хола, като направи второ бюро от тухли и парче шперплат, което взе от един склад за дървен материал.

През първите две седмици се редуваха да готвят, после готвеха заедно. Дъсти си припомни някои от нещата, които Ребека я бе учила,

и научи още повече от една орфана книга, „Радостта от готвенето“, която намери в библиотечката на Камерън.

След първите няколко дни той дойде да спи при нея. Не я докосваше, но тя се сгушваше в него като дете. Често, когато се събуждаше, Камерън бе обвинил ръка около нея и Дъсти дълго гледеше спящото му лице. Бе нежно лице, малко тъжно в ранната утринна светлина, въпреки луничките, които понякога му придаваха дяволит вид. Личността му изглеждаше раздвоена между сериозното внимание, с което се отнасяше към работата си, и нещо момчешко, от което се бе отказал някъде по пътя.

Тя започна да пренася тук все повече и повече дрехи. В гардероба имаше много място, защото неговите неща бяха малко. Донесе плюшените си животни, жирафа, който майка ѝ, ѝ бе подарила, когато постъпи в гимназията.

Докато готвеха, си приказваха. Дъсти научи за живота на Камерън, за детството му в Илинойс, за преместването на семейството му в северната част на щата Ню Йорк, за учението му в колежа в Бъфало и за решението му да направи аспирантура и да стане преподавател в университета. Родителите му бяха разведени. Баща му бе психолог и работеше в една клиника в Ню Хейвън.

Той се интересуваше от нея, ала ограничаваше въпросите си до учението ѝ и амбициите ѝ за след колежа. След известно време тя се реши да му разкаже за семейството си, за бостънското родословие на майка си, за славата на баща си. Каза му за тяхната раздяла, но премълча истината за майка си и Тони. Това бе лесно — Камерън изглежда проявяваше любопитство само за нещата, които Дъсти искаше да му разкаже. За друго не я питаше.

Разговорите им не бяха толкова дълги, колкото биха могли да бъдат, защото той трябваше не само да прекарва много часове в лабораторията, а и да подготвя уроци, да проверява домашни. Работеше до късно и обикновено продължаваше да работи, когато тя си лягаше. Дъсти обичаше да чува тракането на клавиатурата от другата стая, докато се унасяше.

През почивните дни правеха дълги разходки. Никой от тях не говореше много. Камерън я водеше на кино. Веднъж хвана ръката ѝ в тъмната зала. Тя погледна към преплетените им пръсти и обратно към екрана.

Бе престанала да спи наляво и надясно. Бе дала на Брит телефона на Камерън, в случай, че баща ѝ я потърси, ала самата тя никога вече не се върна в квартирата. Брит ѝ предаваше съобщения от момчета, които по-рано ѝ бяха звънили, но Дъсти не им се обаждаше.

Излизаше от апартамента само за да отиде на лекции, връщаше се рано и учеше. Следобед пускаше записите на Камерън. Той имаше малко и различни неща — няколко стари записи на джаз, малко фолк, изтъркана кутия с пълния запис на „Сватбата на Фигаро“. Тя ги слушаше всичките, наслаждавайки се на тяхното пукане и скърцане, сякаш те бяха родословното дърво на музиката.

Не казваше на Брит за живота си с Камерън. Двата пъти, когато се срещна с нея, виждаше, че Брит мисли, че тя живее с някой от студентите, с които по-рано спеше. Брит изглеждаше загрижена. Дъсти не разсея тревогите ѝ. Струваше ѝ се много важно да запази Камерън настрана от стария си живот. Това включваше съквартирантките ѝ, приятелките ѝ и баща ѝ.

Срещаше се с Деймън, както обикновено. Той изглеждаше доволен от нейния вид. Веднъж ѝ каза:

— Малко си напълняла.

Дъсти не отговори.

— Казах го като комплимент.

— А, така ли? Благодаря.

— И ми се струваш по-щастлива — добави Деймън. — Радвам се.

— Това е хубаво.

— Повече си като едно време — както много други обикновени забележки, и тази събуди болезнени спомени. Ала Дъсти не усети болката толкова остро, както би я усетила по-рано.

Не бе сигурна какво изпитва към Камерън. Всеки път, когато погледнеше лицето му, то ѝ се струваше някак разделено, накъсано. Една част бе начинът, по който го виждаше сега, друга бе празният образ от онази първа вечер на купона, трета част бе образът от снимката, застанал до майка си на фона на изпраните чаршафи. Тя виждаше всички тези лица, но не можеше да ги събере в едно. Животът му изглеждаше отделен от нейния с невидима, ала дебела стена.

От друга страна, той се усмихваше всеки път, когато се връщаше в апартамента си и я виждаше да чака там. През нощта Дъсти спеше в прегръдките му, знаейки, че Камерън никога няма да се опита да прави любов с нея. Бе започнала ужасно да има нужда от него и се ужасяваше от деня, когато времето или обстоятелствата можеха да ги разделят.

Постепенно той ѝ разказа повече за семейството си. Не харесваше баща си, който се бе оженил повторно, ала изглежда много обичаше майка си, която сега работеше като застрахователен агент. Не се налагаше тя много да му помага с парите, защото Камерън преподаваше и получаваше стипендия. Изглежда изпитваше облекчение от това.

По-малката му сестра се казваше Емили. Той говореше за нея с добродушна подигравателност, като я наричаше „ужасно хлапе“. Разказваше и за по-големия си брат, търговски представител във фирма за мотоциклети, който бе женен и имаше две малки деца.

Камерън не приказваше много за вътрешните си чувства. Бе съдържан и не си позволяваше да стане много реален за Дъсти, за да не я насилва. Когато Брит се обаждаше да предаде съобщение от баща ѝ, той ѝ подаваше слушалката и не питаше за какво я търсят.

Мълчанието между тях за Дъсти бе също толкова ценно, колкото и кратките разговори за незначителни неща. Харесваше му неговата съдържаност, още повече, че когато се събудеше следващата сутрин, щеше да се е притиснала към него под завивката.

Една вечер Камерън се върна късно от университета и я намери свита пред телевизора. Даваха „Бъни Лейк го няма“. Бе го пуснала по средата и филмът я увлече. Когато той влезе, погледна към екрана. Каръл Линли и Киър Далиа, братът и сестрата, играеха като деца в тъмното. Братът бе полудял и вярваше, че играта е истинска, а сестрата отчаяно се опитваше да го заблуди, че не е открила истината.

— Приличаш на нея — забеляза Камерън и посочи към Каръл Линли.

— Наистина ли? Тя изглежда толкова тъжна. На мен всички винаги ми казват, че изглеждам щастлива.

Докато Дъсти догледа филма, той проверява домашни. След това тя взе душ и си изми главата. Когато излезе от банята по хавлия,

Камерън лежеше на леглото, все още с дрехи, и гледаше в тавана. Бе уморен. Дъсти легна до него и облегна глава на рамото му.

Дълго мълчаха. Той бе хванал ръката ѝ и нежно играеше с пръстите ѝ, както правеше понякога.

— Ти си всичко, което имам — каза тя. Отново настъпи мълчание.

Камерън обърна глава към нея. Дъсти миришеше на свежо и на сапун. Косата ѝ бе намокрила възглавницата. Хавлията се бе смъкнала и в тъмнината се виждаше златистата ѝ кожа и кафявото зърно.

— Ти също.

Придърпа хавлията върху гърдата ѝ. Тя се сгуши по-близо и той я прегърна.

Заспа така, по хавлия. Когато следващата сутрин се събуди, бе завита, а Камерън го нямаше. За пръв път, откакто можеше да си спомни, се чувстваше щастлива.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ашли започваше да се превръща в истински проблем.

Държеше се собственически с Деймън. Настояваше за все по-голяма част от неговото време. Сега се виждаше, че сексуалната ѝ агресивност, толкова очарователна в началото, бе само едно от проявленията на нейното твърдоглавие и ненаситност, които бяха толкова не на място у една любовница.

Той се разкъсваше. От една страна, нямаше търпение за тези глупости, особено като се имаше предвид под какво напрежение беше. Професионалният му живот бе в повратен момент. Трябваше да се справя и със собствените си емоции. Нямаше време да се занимава с капризите на една любовница, която бе достатъчно млада, за да му бъде дъщеря. Незрелостта на Ашли правеше лудориите ѝ още по-дразнещи.

От друга страна, тя бе единственото нещо, което го поддържаше след скъсването с Алисън. Свежестта и чувствеността на това младо момиче в леглото бяха приключение, винаги ново и непредсказуемо, което сякаш сваляше години от плещите му. Трябваше да признае, че по някакъв начин дори капризите ѝ го поддържаха по-млад, правеха живота му по-въълнуващ. А ревността, с която го преследваше, повдигаше самочувствието му.

Ала интересът на Ашли към Ребека започваше да става болезнен. За съжаление, тя знаеше най-важното — че Ребека бе избягала с по-млад мъж. От намеците на Деймън и от мълвата бе успяла също да разбере, че Ребека е била всичко друго, освен разпуснатата жена. Че е била последната съпруга, за която човек би предположил, че ще изостави такъв влиятелен и уважаван мъж като Деймън. Ашли не можеше да се успокои, преди да разреши тази загадка. Дъвчеше я както куче дъвче кокал.

— Влюбен си в нея, нали? — подпитваше го тя. — Защо не си го признаеш? Затова не си се развел. Затова не си се отървал от дрехите ѝ. С какво е успяла да ти влезе под кожата? На мен можеш да кажеш.

Той се опитваше да обясни:

— Единствената причина да не се разведе с Дъсти. Това е много труден момент за нея. Загубата на майка ѝ беше тежък удар.

— Е, и? — питаше Ашли.

— Е, и аз не искам тя да има чувството, че връзката ѝ с Ребека е прекъсната завинаги. Не искам да има чувството, че семейството е окончателно разбито.

Това бе лъжа, но правдоподобна. Ребека бе много близка с Дъсти. Тя не бе жена, която би изоставила единствената си дъщеря. Заради Дъсти Деймън се опитваше да се преструва, че все още са едно семейство, семейство, в което Ребека ще се върне.

Като адвокат му се струваше, че това е добро алиби. То обаче не задоволяваше Ашли. Тя настояваше, че той продължава да е привързан към Ребека.

— Имаш нещо към нея — казваше Ашли. — Нали виждам.

Веднъж тя бе доверила на Деймън, че баща ѝ изоставил семейството, когато била малка. В светлината на това признание той лесно разбираше защо Ашли така болезнено се бе вкопчила в него като в по-възрастен мъж. Ала изобщо не можеше да разбере защо бе толкова обсебена от Ребека. Веднъж тя се учуди на глас:

— Не виждам как такава повлекана може да те върти на малкия си пръст.

За своя изненада, Деймън настръхна при тази обида към Ребека.

— Не говори така за нея! — предупреди той.

Собствените му чувства го объркаха. В обвиненията на Ашли имаше зрънце истина. Деймън наистина изпитваше някакво болезнено възхищение към Ребека. Не заради онова, което беше, когато живееше с него, а заради начина, по който го изостави. Това бе толкова несвойствено за нея. От друга страна, като юрист той бе възпитаван да взема под внимание всички мотиви на човека, дори най-невероятните. Бе необходимо със задна дата да включи внезапното бягство на Ребека в нейния характер, да намери място за него. И това я правеше някак по-интересна. Алисън бе права, когато каза, че Ребека в края на краищата трябва да го е имала в себе си.

Деймън много мислеше за Ребека. Чудеше се с какво бе привлякла момчето. Или с какво той бе привлякъл нея. Ребека бе праволинеен човек, а в леглото бе дори старомодна. Трябва да не ѝ е

било лесно да изостави семейството си заради един младеж. Годеникът на собствената ѝ дъщеря!

С нея трябва да е станало нещо, някаква промяна. В бягството ѝ имаше нещо, което безпокоеше Деймън. Често, докато лежеше в леглото, той се чудеше какво ли прави тя в момента. Дали си е легнала с младия Делафийлд? Дали се разхожда с него по улиците, или може би го чака на уговореното място за вечеря? Какви бяха нейните планове? За какво мислеше?

За пръв път от двадесет години насам мисълта за вътрешния живот на Ребека не го оставяше безразличен. Това бе загадка, тайна, която трябваше да открие, преди да може да продължи да живее собствения си живот. А може би този негов живот не бе толкова стабилен, колкото мислеше. Може би тя бе оставила след себе си по-голяма празнота, отколкото бе предполагал.

Така че Ашли не се лъжеше, когато така рязко го обвиняваше, че Ребека „го държи в ръцете си“. Макар че може би не бе достатъчно прозорлива да разбере причините, тя с женската си интуиция виждаше под повърхността на Деймън. Той бе не по-малко от нея очарован от загадката на Ребека. Колкото повече време минаваше, толкова повече му се струваше, че това бе най-силната връзка между тях. Това го безпокоеше най-много от всичко.

После един ден Деймън откри, че дъщеря му живее с някакъв мъж.

Бе се обадил в квартирата ѝ, опитвайки се да се свърже с нея. Брит я нямаше и се обади момиче, което той не познаваше. Когато попита за Дъсти, непознатият глас отговори: „Тя всъщност вече не живее тук. Идва само да си вземе пощата.“

Деймън каза, че е спешно и попита как може да се свърже с Дъсти. Момичето му даде телефонен номер. Деймън позвъни, но никой не отговори. После импулсивно се обади на Дик Хемлин. След един час Дик бе проверил телефона. Беше на един аспирант по химия.

Деймън внимателно обмисли положението. Изкушаваше се да се скара с Дъсти. Мисълта, че тя води свой собствен живот, неизвестен за него, бе вбесяваща — още повече, че той ѝ плащаше сметките, включително за квартирата, в която тя не живееше.

Ала размисли по-добре. В края на краищата, през последните шест месеца Дъсти бе преживяла много. Деймън не искаше да действа прибързано. Дик Хемлин бе казал, че момчето, Камерън Бърч, е скромнен и порядъчен студент, със стипендия, преподавателска практика и с високи оценки.

След малко му дойде наум, че тази нова ситуация може да му е от полза по неочакван начин. Та нали Дъсти бе негова дъщеря, а той бе един разтревожен баща. Всяко момиче в труден момент имаше право на пълното внимание от страна на семейството.

Отказа се от плана си да говори направо с Дъсти.

Имаше друга идея.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ребека седеше на бюрото в хотелската стая и пишеше писмо до Дъсти.

Тя пишеше на Дъсти почти всеки ден. Ала изпращаше само най-кратките и безвредни писма, в които съобщаваше незначителни новини и задаваше безсмислени въпроси как живее дъщеря ѝ. Чудеше се още колко дълго ще може да се насилва да ги пуска.

Междувременно водеше богата и дълбоко лична кореспонденция, която никога не изпращаше. Пишеше всички неща, които би писала като любяща и грижовна майка, ако я нямаше тази пукнатина между нея и дъщеря ѝ. Суеверно пазеше писмата, като им слагаше дати и ги събираше в малката папка, която бе купила. Имаше смътната идея за едно бъдеще време, време на помирение, когато ще може да даде всичките писма наведнъж на Дъсти. Съмняваше се, че такова време изобщо някога щеше да дойде, но не можеше да продължава да живее, ако се откажеше от тази надежда. Затова продължаваше тази странна връзка, чувствайки как сърцето ѝ прелива от любов към Дъсти във всяко неизпратено писмо.

Понякога се улавяше, че в писмата си изказва нови мисли или премисля старите, почти сякаш Дъсти бе отговорила на предишните ѝ писма със забележки или въпроси. Сякаш в тишината на собствената ѝ душа тази връзка можеше да продължава и дори да расте. Ребека разсъждаваше, че на някакво ниво всяка връзка може да е такава, да расте, да се променя и развива, ала без която и да е от страните наистина да говори някога за тези промени. Не са ли нашите опити за общуване като писма, хвърлени през стената към друг човек, който не може истински да ни види, дори ако ни обича? Можем ли дори да си представим как ще прочете той тези съобщения или как ще му повлияват те?

Ребека бе потресена от тази идея и дори мислеше да я спомене в писмото си до Дъсти. Но знаеше, че Дъсти, един съвсем земен човек, щеше да открие в това горчива ирония. „Всяка стена между мен и теб“, щеше да отговори Дъсти, „си изградила самата ти. Аз никога не съм

искала от теб да избягаш и да ме изоставиш.“ Затова Ребека не написа за своите размисления. Завърши писмото с думи за любов, за съжаление, за непрекъснатата грижа, и със свито сърце се загледа в дребния равен почерк.

На вратата се почука. Тя стана и се приближи.

— Тони? — попита предпазливо.

Чу се приглушен познат глас.

— Кой е? — извика Ребека.

— Деймън.

Сърцето ѝ заседна в гърлото. Тя се обърна и опря гръб на вратата, сякаш за да задържи враг. След това с внезапен порив се обърна и я отвори.

Той стоеше в коридора. Бе облечен с копринен костюм. Коженото му палто бе праметнато през ръката му. Косата му беше безупречно сресана, въпреки че от свежия въздух навън страните му бяха поруменели. Изглеждаше красив както винаги, макар и малко по-уморен, по-сбръчкан.

Понечи да го попита как я бе намерил, ала знаеше, че това не бе необходимо. В предстоящия разговор можеше и да има изненади, но това нямаше да е една от тях.

— Мога ли да вляза? — попита Деймън, не без сарказъм.

Ребека мълчаливо отстъпи и му направи път.

Той пристъпи в стаята. Изглеждаше огромен, сякаш заедно с него нахлуха цялата му власт, цялото му положение и връзки.

Ала в следващия момент тя забеляза, че високомерната му омраза бе само поза. Когато видя стаята, в която живееше неговата съпруга, Деймън сякаш рухна и едва се овладя.

— Значи тук живееш... — иронията му бе насилена. Възцари се дълго мълчание. Очите му поглъщаха доказателствата за присъствието на Тони — книгите, праметнатия на облегалката на стола пуловер, мъжкия часовник на тоалетното шкафче. Значи всичко бе истина, помисли той. Обърна се към нея:

— Дъсти е напуснала квартирата си, без да ми каже. Живее с някакъв мъж в студентското градче — не добави, че мъжът е студент.

Ребека почувства удара от тази новина. Не толкова от факта, че Дъсти живееше с някого, колкото от съзнанието, че животът на Дъсти бе продължил, след като тя си бе отишла. Досега във въображението ѝ

Деймън и Дъсти бяха застинали като портрети в учебник по история, като че ли нищо не се бе случило с тях след нейното заминаване. Сега виждаше, че това не бе така. Дъсти бе продължила. Нещо повече, след като бе загубила Тони, тя бе намерила друго момче.

В очите ѝ напиреха сълзи, но тя ги удържа.

— Кой е той? — попита тихо.

— Някакъв аспирант — отговори Деймън. — Учи химия или нещо подобно. Ала въпросът всъщност не е в това, нали?

Ребека с облекчение усети, че сърцето ѝ заби по-бавно.

— А освен това... Тя добре ли е?

— Добре? — повтори той с усмивка. — Да, предполагам, може да се каже, че е „добре“. Във всеки случай, оцелява.

— Е — промълви Ребека, — благодаря ти, че ми съобщи. Но нямаше нужда да идваш чак дотук.

Деймън стоеше и я гледаше.

— Ами аз? — попита той. — Не ти ли е любопитно да чуеш моите новини? Не си ли се чудила какво се е случило с мен, след като си отиде?

Нотката на самосъжаление в гласа му ѝ бе достатъчно оръжие срещу него. Чувстваше, че Деймън вече бе изиграл най-силната си карта.

— Понякога — отговори тя. Тази дума го жегна.

— Ти разби живота ни! — възкликна той. — Ти разби нашето семейство. И Дъсти, и мен, и... Не си ли любопитна как сме се справили със събирането на парчетата?

Ребека се стегна. Ужасно бе да си представи Дъсти, разбита на парчета. Ала тя познаваше Деймън. Знаеше какво се опитваше да направи той. Дори сега бе изградил речта си като адвокатска пледоария. И, честно казано, бе улучил слабото ѝ място.

— Ти имаш собствения си живот — забеляза тя. — Извинявай, ако ти е трудно.

Деймън въздъхна.

— Трябваше ли да избягаш с годеника на дъщеря си? — попита той. — За Бога, Ребека, ако си била нещастна с мен, можехме да се разберем културно, дори ако нямаше как да останем заедно. Но това... Господи, как можа да постъпиш така с Дъсти? — погледна я с пронизителния си поглед. — Нали разбираш, ние с Дъсти станахме

много по-близки, след като ти си отиде — изправи рамене. — В края на краищата, тя има само мен, а аз само нея. Нея много я боли, Ребека. Гледах я как преживява кошмари, които никое момиче на нейната възраст не би трябвало да преживее. Дъсти вече никога няма да бъде същата.

Тези думи късаха сърцето на Ребека, ала тя намери сили да се усъмни в тях. Това бе неговият начин да я уязви — като използва Дъсти. Затова бе дошъл. Фактът, че Дъсти се бе преместила да живее с някого, бе само претекст.

— Виждал ли си го? — попита Ребека.

Деймън поклати глава:

— Тя се опитваше да го пази в тайна от мен. Очевидно го е направила, за да се бичува. И за да ни покаже колко я боли. Надявам се, че не си толкова погълната от самата себе си, та да не можеш да го видиш.

Ребека не каза нищо. Тя знаеше, че докато той бе тук, трябваше да бъде твърда. След като си отидеше, можеше да остави раните да се отворят и да изплаче сълзите си. Но не биваше да му разреши да види вътрешната ѝ борба. Не биваше да му разреши да си мисли, че има власт над нея.

Деймън я погледна и вдигна изпитателно вежди:

— Боже мой, ти имаш сърце от камък. Трябва да призная, че ме изненадваш. Никога не съм допускал, че си такава. Мислех си, че те познавам. Ти си студена като лед.

Ребека стоеше пред леглото. Както обикновено, носеше пола и блуза, чорапи, бижута. Косата ѝ бе старателно подредена в прическа, макар че бе доста по-дълга, отколкото когато живееше с Деймън. Блузата ѝ бе подарена от Тони. Тя винаги изглеждаше елегантна и делова, дори когато бе сама вкъщи по средата на деня. Без съмнение, това бе отглас от бостънския ѝ произход. Никога не изоставяше официалния си стил, преди Тони да се прибере.

Деймън я гледеше със смесица от омраза и възхищение. Значи всичко бе истина, мислеше той. Онази Ребека, която носеше в спомените си, която се бе отдалечила от него по силата на ненормални и неразбираеми събития, но която познаваше и която бе човечна, наистина си бе отишла. На нейно място сега виждаше това студено създание, което можеше да слуша доводите му, без да се трогне.

Направи крачка напред.

— Това ли го привлече в теб? — попита. — Твоята студенина? Твоята безмилостност?

Тя се отдръпна на сантиметър, ала се овладя.

— Мислех, че младите мъже имат слабост към жени тип майки — изсумтя Деймън. — На мен повече ми приличаш на палач.

Въпреки че се бе приближил към нея, Ребека продължаваше да му се струва точно толкова далечна. Кой можеше да разчете мислите ѝ зад това спокойно, безразлично лице? Кой можеше да разбере какво я трогва, какво има значение за нея? Тя не бе същата жена, която той познаваше. Деймън усети как го пробожда болка от загубата, а след това в него се надигна гняв.

Погледна към леглото. Изведнъж си представи удоволствията, които си доставяше Ребека тук с младия си любовник, удоволствия, които се разполагаха в същото непроницаемо, нечовешко пространство, в което живееха мислите ѝ. Тези представи го разяждаха отвътре като отрова. За пръв път откакто дойде усети, че губи контрол над себе си.

— Това ли го привлече в теб?

— Пусни ме... — тя се бореше. Бе на леглото, той по някакъв начин я бе съборил върху него.

Деймън вдъхна непознатия ѝ аромат, на парфюм, който никога преди не си бе слагала. Тялото ѝ изглеждаше по-различно. Почти усещаше новите му възможности, новите му желания. В това легло Ребека разтваряше бедра, за да посрещне младия си любовник, не както някога го бе правила с Деймън, дори когато и двамата бяха млади, а по различен начин, по начин, който не можеше да си представи. Мисълта за тази нейна тъмна страна го подлудяваше.

— Как го правиш с него? — попита той, мъчейки се с копчетата на блузата ѝ.

— Деймън! — опря ръце на гърдите му.

Той измъкна блузата от полата ѝ, усети гладката кожа на корема ѝ и вдигна полата. Погледна бедрата ѝ, топлото място между тях, свикнало с друг мъж. Гневът го заслепи.

— Деймън! Престани! Овладей се! — колкото и да бе странно, в гласа ѝ звучеше по-скоро досада, отколкото страх. Тонът ѝ бе укорителен.

Това го вбеси още повече.

— Да те вземат дяволите — изсъска той във врата ѝ. — Да те вземат дяволите. — Смътно осъзна колко бе възбуден.

— Деймън... Недей...

Той затисна с ръка устата ѝ. От този момент нататък борбата им бе мълчалива, а след малко дори вече не беше борба. Ребека се отпусна, сякаш бе мъртва.

Най-после Деймън се изправи. Цялото му тяло пулсираше от чувство на безсилие. Дъхът му пареше в гърлото. Оправи с треперещи ръце дрехите си. Огледа непознатата стая, намери банята и изчезна в нея.

Когато отново се появи, изглеждаше точно както когато за пръв път бе влязъл в стаята. Вратовръзката му бе на място, по костюма му нямаше и една гънка. Приличаше на богатия адвокат, какъвто беше. При тази мисъл на Ребека неволно ѝ стана смешно.

Той погледна към нея. Дрехите ѝ бяха в безпорядък, но въпреки това му се струваше овладяна, далечна.

— Ти не заслужаваш човек да те погледне — процеди Деймън. — Не заслужаваш въжето, с което да те обесят — грабна палтото си и тръгна към вратата. Отвори я, спря и се обърна към нея. — Ще гориш в ада заради това.

Излезе и затръшна вратата зад себе си.

Ребека дълго лежа, без да помръдне. Отначало не усещаше нищо, освен възглавницата под главата си и смачканите чаршафи под себе си. Посещението на Деймън бе като сън, още по-нереално заради детинския му гняв и слабостта му.

Ала след малко сълзите ѝ започнаха да напират, а с тях и хлиповете, които бе задържала в себе си, докато той бе тук. Чувстваше се разбита от това, което се бе случило. Евтиният, безвкусен опит на Деймън да използва Дъсти като оръжие се основаваше на една дълбока истина. Ребека бе разбила живота на Дъсти. И според неговите думи сега Дъсти сама се опитваше да събере парчетата.

Помисли за купчината писма в бюрото, писмата, които бе написала на дъщеря си и не бе изпратила. Значи това бе останало от

нея като майка, тази пълна невъзможност да успокои дъщеря си, която вероятно самата тя бе съсипала.

Може би Деймън бе прав. Може би наистина трябваше да гори в ада заради това, което бе причинила — не на него, а на Дъсти.

Когато Тони влезе, Ребека все още лежеше на изпомачканото легло, забила поглед в тавана.

— Какво става? — попита той и погледна полуоблеченото ѝ тяло.

Тя въздъхна. Опита се да измисли какво да отговори, но думите не идваха. Изтри сълзите от бузите си.

— Какво, по дяволите, става? — повтори Тони. Стоеше пред нея, облечен в костюм, а палтото бе праметнато през ръката му.

Ребека се мъчеше да дойде на себе си. Вдигна поглед към очите на любовника си. Те пламтяха от укор и подозрение. Заради това всичко изглеждаше по-разпокъсано от всякога. В Тони тя виждаше любимия на Дъсти, годеника на Дъсти. Всичко в него, дори гневът му, говореше за нейното престъпление. Как бе могло да се случи всичко това? Светът сякаш се бе преобърнал.

Тони дойде до нея и я сграбчи за раменете. За миг Ребека си помисли, че той ще я успокои. В момента имаше нужда от него повече от всякога.

Ала Тони грубо я блъсна на леглото и заговори с треперещ от гняв глас:

— Той тук ли беше? Затова ли си толкова разстроена? Кажи ми истината, Ребека.

На лицето ѝ се изписа изненада при мисълта за това огромно недоразумение. После погледна в очите на Тони. В тях гореше единствено ревност. Той чакаше нейното обяснение. С елегантния си костюм, със засегнатата си мъжественост изглеждаше почти като Деймън.

— Чакам отговор, Ребека! — разтърси я и я блъсна още по-дълбоко в дюшека. — Отговор! — извика Тони и силно я зашлеви по лицето. Това бе първият път, когато я удряше.

Ребека се вгледа в него с нови очи. Думите, които се мъчеше да намери, замряха върху устните ѝ.

Той изгледа с омраза тялото ѝ. Полата още бе около кръста ѝ, но иначе бе гола. Бе прекалено потресена от онова, което се бе случило с Деймън, за да стане и да се оправи. Сега бе прекалено късно.

— Отвращаваш ме — процеди Тони. — Не знам защо съм си губил времето с теб. Ти не заслужаваш.

Блъсна я грубо в чаршафите. После рязко я пусна, сякаш му се повдигаше от контакта с нея.

Излетя от стаята, като блъсна вратата, както бе направил Деймън.

Нямаше да се върне още много часове. Вероятно щеше да се напие. За момент тя се разтревожи, че може да направи сцена на Сам. След онова, което се бе случило тук, тази мисъл ѝ се стори луда, ала не абсурдна. И изведнъж почувства, че всичко около нея бе такова — ненормално, но не абсурдно.

Ребека дълго лежа и обмисля тази идея и факта, че бе направила всичко това със себе си. После стана, отиде в банята, взе един дълъг и горещ душ и излезе да събере багажа си.

Когато Тони се върна късно през нощта, след като бе пил в един бар в центъра на града, Ребека си бе отишла, заедно с всичките си вещи.

ТРЕТА ЧАСТ

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Като начало Ребека взе автобус до Беатрикс, малко градче на около сто и петдесет километра от Грейс Айлънд. Оттам имаше намерение да опътува с влак или автобус до някой по-централен град, откъдето можеше да се качи на самолет и да отиде, където иска.

Ала къде искаше да отиде? Никое място на света не я привличаше. Никой човек не я чакаше, никой не би я приел. Освен Айрин, разбира се. А пък Айрин, поради прекалено много причини, не можеше да се разглежда като възможност.

Беатрикс бе чудато градче, ужасно грозно, с трополящи дъскорезници и стари, стари постройки, които по някакъв начин бяха преживели последните петдесет — шестдесет години, без да се срутят. Носеше се остра, неприятна миризма, която очевидно идваше от някакво дървопреработвателно предприятие. Много от улиците, без никаква видима причина, бяха много широки. Хората, които вървяха по тях, бяха тъжни, сиви и с празен поглед. Дори колите изглеждаха стари. Всичко бе ужасно потискащо.

Тя си взе стая в хотела, но не разопакова чантите си. Просто искаше да прекара един ден в мислене.

Това бе трудно. Ребека лежеше на леглото, гледаше безмълвните кадри по телевизията и вдъхваше киселата миризма, която се просмукваше през всяка пукнатина. Неприятното усещане на това затънтено място само засилваше чувството ѝ на заточение.

За втори път бе оставила всичко зад себе си. Това изглежда започваше да се превръща в нейна професия — да оставя всичко зад гърба си. Само че този път бе избягала, без да знае накъде бяга.

Нямам си никого, мислеше тя, докато крачеше из стаята и си гризеше ноктите. Тази мисъл предизвика у нея по-скоро почуда, отколкото самосъжаление. През целия си живот бе имала хора. Вероятно с цената на това, да е отговорна за тях. Понякога на цена, която означаваше да загуби нещо безценно от себе си. Ала винаги бе имала хора. Вече нямаше.

До късно не заспа. Лежеше в леглото, опряна на възглавниците. Унесе се в дрямка, която нямаше нищо общо със сън. На следващата сутрин се събуди рано. Нямаше обслужване по стайте, затова отиде в малката закувалня по-надолу по улицата. Миризмите на града се смесваха странно и ужасно с миризмата на пържени яйца и бекон и на кленов сироп. Ребека изпи чаша черно кафе и си излезе.

Върна се в стаята си. Имаше чувството, че просто ѝ е нужно да помисли още малко. Единственият ѝ проблем бе, че снощи, въпреки големите си усилия, не бе успяла да мисли. А и сънят не я бе приближил към решението. Съзнанието ѝ бе празно.

Погледна през прозореца и видя как старите коли се движат бавно по улицата. Небето бе сиво, но разсеяната светлина дразнеше очите ѝ. Обърна се отново към стаята и нейната празнота изведнъж ѝ се стори непоносима. Обади се на рецепцията за такси до гарата и затвори куфара си.

Гарата бе само на няколко преки от хотела и изглеждаше още по-невзрачна от останалата част на града. Пейките и гишетото за билети бяха сякаш от началото на века.

Тя нерешително разгледа разписанието. Имаше влакове до повечето от градовете в западната част на Канада и други на изток. Ако искаше, можеше да отиде в Аляска. Или до Сиатъл, Портланд или Калифорния. Човек може да започне там нов живот, помисли Ребека унило.

Поддавайки се на моментна прищявка, си взе билет за Сиатъл, с връзка за Сан Франциско. Никога не бе ходила в Сан Франциско, въпреки че Деймън поне десет пъти бе пътувал дотам по работа. Често я бе пробуждала обида, задето той така и не я заведе.

Влакът щеше да замине след два часа, така че тя си купи някакъв евтин роман и седна да го чете на една от старите твърди пейки. Веднъж се изправи, с намерение да се разходи из гарата, ала се отказа, защото чантата ѝ бе тежка.

Само ако можеше влакът да дойде! Струваше ѝ се, че ще се почувства по-добре, ако поне се добере до купето и се махне от това място.

Най-после влакът наистина пристигна. Номерът му се появи на таблото, изписан с дребни букви, които сякаш бяха променени на ръка. Ребека взе чантата си и се забърза към перона. Един уморен на вид

кондуктор я насочи към нейния вагон. Тя се качи и зачака нервно. Започваше да огладнява, защото цял ден не бе яла нищо, но не искаше да слезе от влака за толкова дълго, че да си вземе нещо за хапване.

По едно време в купето дойдоха една жена и синът ѝ. Жената бе горе-долу на нейната възраст, а момчето вероятно на седемнадесет. Жената измърмори нещо, на което момчето не отговори. Той веднага се зарови в едно списание със снимка на момиче и мотоциклет на корицата.

Ребека очакваше, че в купето ще се качат още пътници, ала никой друг не се появи. Жената сякаш искаше да я заговори, но Ребека избягваше да я погледне в очите, защото в момента се чувстваше прекалено смачкана, за да поддържа разговор. Момчето подсмърчаше, докато прелистваше страниците на списанието си. Коленете му бяха вдигнати, а гърбът извит напред, така че изглеждаше затворен в себе си.

Най-после се забелязаха признаци на предстоящо отпътуване. Нямаше никакво съобщение, ала носачите се отдръпнаха от влака, по коридора мина кондуктор и Ребека чу как вратите на купетата се затварят.

Влакът леко потрепери. Още една страница от списанието на момчето се обърна със звук на изсърнал лист. Майката се размърда на мястото си в предчувствие за началото на пътешествието. Окуражена от този момент, тя понечи да заговори Ребека.

Но Ребека стана и взе чантата си. Изумената жена я гледаше как излиза от купето. Миг по-късно тя бе в телефонната кабина на перона и питаше оператора как да проведе международен разговор. Влакът всеки момент щеше да потегли, ала все още не помръдваше.

Ребека усещаше, че ръката ѝ, която държеше слушалката, трепереше. Тя набра кода за Съединените Щати. Знаеше го наизуст, защото бе проучила малкия телефонен указател в „Роял Грейс“, фантазирайки как би се обадила на Дъсти. От същия указател знаеше, че може да се обади от Канада със своята американска фонокарта.

— Бюро справки.

— За Уисконсин, моля. Медисън, Уисконсин. Миг по-късно вече набираше номера, който ѝ бяха дали. Нервно хапеше устни.

„Нямам си никого. Никого на света“.

Телефонът извън три пъти, после четвърти. Влакът още не бе тръгнал. Мястото ѝ в купето я чакаше. Бе на път да затвори.

— Битмън на телефона — гласът прозвуча стряскащо ясно.

— Сам, ти ли си? Ребека се обажда. Ребека Лоуъл.

Настъпи кратко мълчание, достатъчно дълго, за да се преобърне сърцето ѝ. Но тя го издържа.

— Ребека! Я, каква изненада. Чувам те, сякаш си в съседната стая. Къде си?

Пред очите ѝ влакът най-после потегли.

— Много далеч. В Канада.

— На какво дължа... — гласът му бе предпазлив, любезен както винаги. Ала заглъхна.

Тя се опита да намери думи и не успя. Отново настъпи мълчание. Ребека бе толкова смутена, че едва не затвори.

— Кога мога да те видя? — попита той с друг тон.

— Веднага! — почти извика тя. — Искам да кажа, веднага, щом успея да стигна там. Наистина ли го искаш?

— Ще броя часовете. Но ти? Ти наистина ли го искаш?

— Да — отговори Ребека и очите ѝ внезапно се замъглиха, докато гледаше как влакът се отдалечава.

— Добре — каза Сам. — Добре, Ребека.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Камерън бе първият човек, на когото Дъсти каза. Всъщност, единственият. Едно време би казала за това на Брит или Сюзън, или може би на Мари, съквартирантката ѝ в първи курс. Но сега се чувстваше отдалечена на милиони километри от старите си приятелки. Камерън наистина бе единственият човек в света, на когото се доверяваше.

Той не я разочарова. Първата вечер, когато му каза, дълго я държа в прегръдките си. Попита я как се чувства. Тя не можеше да изрази с думи чувствата си, защото почти не знаеше какво се бе случвало с нея през тези последни месеци. Всичко ѝ бе като в сън. Донякъде и Камерън се включваше в съня, донякъде бе единствено реален.

Той ѝ помогна да проучи клиниките близо до университета. Разбира се, нямаше проблеми с лекарската тайна. И всички болници бяха безукорни — от медицинска гледна точка. Ала Камерън научи от една своя състудентка, че на Четирнадесета улица има една клиника, където лекарят е жена и където социалните работници са особено внимателни и услужливи.

Отиде с нея за първоначалния разговор. Социалната работничка остана с погрешното чувство, че той е бащата и доста многозначително го попита какво мисли за прекъсването на бременността. Дъсти обясни, че Камерън е само приятел, който ѝ помага да се оправи с това. Не без смущение призна, че не знае кой е бащата.

Дадоха ѝ няколко брошури, в които се обясняваха медицинските процедури и ѝ препоръчаха две книги за по-дълбоките психологически ефекти от аборта. Камерън намери книгите в университетската книжарница и двамата с Дъсти ги прочетоха. Основната им теза бе, че след аборта Дъсти трябва да очаква някакъв емоционален срив, може би едва след няколко месеца. Това би могло да бъде чувство на тревожност и скръб, както и разстройване на сексуалните функции. Много жени правели аборт, без да го обмислят добре, но след няколко

месеца установявали, че вече не могат да понасят секса. Често настъпвала фригидност, която продължавала неограничено време и се налагало психиатрично лечение.

В деня на аборта Камерън отиде с Дъсти. Той седна до нея за последния разговор със социалната работничка и по молба на Дъсти остана с нея по време на самата процедура.

Не бе толкова болезнено, колкото се бе опасявала, въпреки че чувстваше тялото си накърнено по начин, който никога преди не си бе представяла. Лекарката бе внимателна, ала делова и не проявяваше такова съчувствие, каквото Дъсти бе очаквала. Тя малко завоалирано ѝ обясни какво ще направи, за да не се разтревожи от усещанията. Нямаше начин да се скрие значимостта на това, което ставаше и лекарката не се и опита.

Когато всичко свърши, Камерън остана с Дъсти в стаята за възстановяване и после я закара с такси до вкъщи. Два дни тя кървеше силно, след това от време на време. Не излизаше от апартамента. Учеше, когато можеше да се съсредоточи, а когато не можеше, гледаше телевизия.

На третия ден започна да плаче. Камерън я държа в прегръдките си цялата сутрин и целия следобед. Люлееше я нежно на гърдите си и ѝ говореше каквото можеше, за да я успокои. Вечерта риданията ѝ утихнаха, Дъсти взе приспивателно и спа четиринадесет часа.

След това приличаше на самата себе си, освен дето понякога наскре разговор за най-обикновени неща в очите ѝ се появяваха сълзи. Често се случваше да се засмее на нещо, което Камерън ѝ разказваше, и внезапно да избликнат сълзи, сякаш се бе смяла до плач.

Отначало Камерън ѝ изглеждаше толкова далечен, колкото и всичко друго на света. После дойде по-добре на фокус. Чувстваше ръцете му като истински приют за бездомни, а думите му започнаха да ѝ правят впечатление. В същото време всичко останало се замъгляваше. Спомените започваха да отстъпват в душата ѝ, за да освободят място за собственото ѝ оцеляване.

В неделята след аборта трябваше да се срещне с баща си. Вече бе отказала две покани за вечеря под претекста, че има да предава

курсони работи. Ако отново откажеше, Деймън щеше да заподозре нещо.

Камерън я гледаше как се облича за вечеря. Тя си избра пола и пуловер, които знаеше, че баща ѝ харесва. Освен леката бледност, си бе същата.

— Ще се справиш ли? — допита Камерън.

— Разбира се — гласът ѝ бе отривист и малко заблуждаващ. Само Камерън, свикнал да разчита настроенията ѝ зад външното поведение, можеше да почувства неувереността в него.

— Мога да те заведа дотам и да почакам, докато вечеряте — предложи той. — Ще бъда отпред. Ако имаш нужда от мен.

Дъсти поклати глава:

— Ще се оправя — после се обърна към огледалото. — Как изглеждам?

— Прекрасно.

Той я изпрати до стоянката за таксита на улицата. Навън бе много студено. Между сградите и около уличните лампи танцуваха снежинки, но в празното небе се долавяше далечен намек за приближаващата пролет.

Камерън отвори вратата на таксито. Дъсти влезе и свали прозореца.

Той се наведе напред, опрял ръце на покрива на колата.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Да — тя кимна бързо. Шофьорът ѝ каза нещо. Дъсти целуна Камерън и вдигна прозореца.

Докато таксито я отнасяше, той стоеше треперещ под прехвърчащия сняг.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Ашли седеше по турски на леглото и пушеше цигара. Деймън лежеше, опрян на възглавниците и я гледаше.

— Бременна съм — каза тя.

Той трепна и присви очи.

Ашли не гледаше към него. Дръпна силно от цигарата си, издуха пръстенче дим и го наблюдаваше как се стопява пред лицето ѝ, докато изтръскваше цигарата в пепелника.

Колко по-различна изглеждаше тази вечер от начина, по който бе изглеждала преди четири месеца! Пак бе красива, разбира се. Все още ги имаше дългите ѝ пищни бедра, твърдите гърди, млечнобялата кожа. Сега косата ѝ бе по-дълга — знаеше, че Деймън я харесваше по-дълга — и си слагаше парфюма, който той ѝ бе подарил за Коледа.

Ала бе различна. Като начало, прекалено много пъти се бяха карали заради Ребека. По много начини, повече или по-малко очевидни, Ашли се бе опитвала да го обвърже по-силно със себе си. И не бе успяла. В гнева си започна да се нахвърля върху Ребека и да обвинява Деймън, че още е влюбен в нея. Бавенето му с развода наливаше масло в огъня.

През дългото време на техните конфликти положението на Деймън ставаше все по-трудно. Той не можеше да каже на Ашли в очите, че е едно посредствено, недодялано момиче, което изобщо не може да се сравнява с Ребека по изтънченост или — по-точно казано — по качество. Тя не можеше да се мери дори с Алисън Шор, която при всичките си слабости бе истинска жена с истински характер.

Не, Деймън не можеше да ѝ каже тези неща. По две причини. Първо, ако ѝ кажеше какво мисли за нея, не можеше да продължи да спи с нея. Той усещаше, че амбицията ѝ да го завладее бе неделима част от привличането, което Ашли изпитваше към него. Ако разбере, че няма надежда, щеше да го изостави и да си потърси нещо по-обещаващо. Тя бе амбициозно момиче. Не би пропилявала младостта си с мъж, който я използва само като играчка. Искаше нещо в замяна.

Второ, колкото и да бе груба и пресметлива, всъщност беше неуверена и дълбоко преживяваше нещата. Деймън чувстваше в нея една нестабилност, която го държеше нащрек. В случай на окончателно скъсване — което, както сега виждаше, бе неизбежно, макар и може би още далеч — тя можеше много да се разстрои. Опасно да се разстрои.

Междувременно Ашли се бе променила. Държеше се по-различно, правеше любов по-различно. Нямаше го вече момичешкото страхопочитание пред неговите власт и положение, което така го ласкаеше в началото. На негово място бе дошло някакво гневно предизвикателство, което обагряше всичко казано от нея, включително и току-що направеното съобщение.

Може би защото му бе омръзнало да се опитва да я овладява, сега Деймън също реагира гневно:

— Откъде знаеш, че е от мен? — попита той.

Тя му хвърли един бърз поглед.

— Защото знам.

Настъпи мълчание.

— Може да се лъжеш.

— Не се лъжа — възрази Ашли. — Имам три седмици закъснение.

— Нямах това предвид — Деймън погледна покрай нея към небето отвъд прозореца. — Може би се лъжеш, като мислиш, че е от мен.

— Какво искаш да кажеш? Че спя с всеки срещнат?

Той се замисли за момент.

— Аз не съм човек, който върви през живота със затворени очи — отбеляза бавно. — Никога не съм си представял, че съм ти единственият.

Тя яростно смачка цигарата си.

— Да не си ме проверявал?

Деймън преценяваше доколко бе ядосана. Блъфът му бе минал. Той не знаеше нищо за личния ѝ живот, но адвокатският му инстинкт му подсказваше, че Ашли не се пази само за него.

— С какъв човек мислиш, че си имаш работа? — попита Деймън студено.

Ашли не го гледаше. Прехапа устни и отчетна кичур коса от очите си. В този момент той осъзна, че точно нейната посредственост

го бе привлякла към нея в началото. Бе имал достатъчно изтънчени жени. Искаше му се нещо по-просто, по-чувствено, по-управляемо.

— Какво искаш да направя? — попита тя.

— Каквото всяка жена в твоето положение прави в такъв момент. Да се справиш. Ако има някакви проблеми с парите, кажи ми. С удоволствие ще ти помогна.

Ашли го погледна. В очите ѝ се четеше укор. Но се четеше и поражение.

— Нали за това съм тук, в края на краищата — добави Деймън.
— За да ти помагам, с каквото мога.

Загледа се след нея, когато тя стана и тръгна към банята. Такива красиви бедра, помисли той. Такава красива походка.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

През лятото, когато баща ѝ я напусна, Ребека бе на дванадесет години и половина.

Тази сцена се връщаше отново и отново в сънищата ѝ, винаги в свръхестествено свежи и реални цветове. В събота двете с Джоузи, най-добрата ѝ приятелка от училище, се скитаха из парка край Конкърд. Дотам трябваше да пътуват с автобус, но момчетата бяха чували, че в парка човек може да се запознае с някое момче и бяха тръгнали рано сутринта. Бяха по шорти и тениски, ала Ребека бе задигнала едно от многото червила на майка си. Висяха край местата за пикник с нехайство, с което се надяваха, че може да привлекат момчетата.

Оказа се, че приказките са верни. Две момчета от северен Бостън се приближиха от плажа край езерото и ги заговориха. Изглеждаха заинтригувани, а момчетата, кискайки се, се осмелиха да ги насърчат. Малко по-късно Ребека се натискаше с единия от тях в гъстата гора до водопада.

Той не бе по-голям от нея и милувките му бяха непохватни, но бе хубаво момче и нерешителността му я направи по-смела. Тя му разреши да я целува колкото иска. После тениската ѝ бе измъкната от шортите, той докосна ребрата ѝ и ръката му се спря върху мъничкия сутиен, който бе започнала да носи едва тази пролет. Ребека му помогна. Боровите иглички съскаха под телата им, водопадът шептеше във влажния обеден въздух.

После двете с Джоузи взеха автобуса. Ребека се чувстваше като преродена. През целия път до дома тялото ѝ не спираше да тръпне. Джоузи бе нервна и развълнувана, ала Ребека я излъга за това, което се бе случило. Да го запази в тайна от най-добрата си приятелка според нея показваше колко ценно и лично е било то.

Когато се върна къщи, Айрин — по-късно си спомняше, че точно от този ден започна да нарича майка си Айрин вместо мама — седеше на кухненската маса със зачервени очи.

— Баща ти ни е изоставил — каза ѝ тя. На масата пред нея имаше бележка, пригладена от нервните ѝ пръсти и мокра от сълзи. — Намерил си е някоя друга, която обича повече от нас. Ето. Прочети сама — протегна ѝ предизвикателно писмото, като обвинение.

Ребека се дръпна.

— Не, не искам.

— Хайде! — извика майка ѝ. — И теб това те чака! Ребека задъхано се втурна по стълбите, за да се хвърли на леглото.

Сънищата ѝ винаги свършваха с този трескав бяг нагоре, през две стъпала. Сърцето ѝ бясно се блъскаше в гърдите. Но в съня си тя никога не стигаше до спалнята. Просто продължаваше да бяга — от всичко и към нищо. Целувките на момчето трептяха върху устните ѝ, а думите на майка ѝ звъняха в ушите ѝ.

Не разказа на Сам за това, може би защото дотолкова бе част от живота ѝ насън, че нейното пробуждащо се съзнание не можеше повече да го вижда.

Ала му разказа всичко друго.

През февруари отидоха в един хотел в Уисконсин, само на няколко километра от градчето, в което Сам бе израснал. Бе я довел тук, за да ѝ покаже своя роден край.

— Виждаш ли това? — посочи Сам. — В геоложки смисъл е много младо. Глетчерите са отнесли повърхността на земята и са издълбали всички тези езера. Това е било само преди няколко хиляди години. По-голямата част от почвата, която виждаме, е ледников нанос от Канада. Не бих се изненадал, ако тук има минерали от околността на Грейс Айлънд.

Ребека се замисли върху тази странна идея. Грейс Айлънд за нея беше безкрайно далеч от Уисконсин.

— Истината е — продължи той, — че така нареченият ледников период съвсем не е свършил. И сега живеем в него. Глетчерите са идвали тук поне десет пъти и отново ще дойдат — усмихна се. — Знаеш ли, когато бях малък, приемах тази земя като даденост. Сякаш всичко това винаги го е имало и завинаги ще си остане точно такава. Но сега знам колко вълнуващо може да бъде едно парче земя. Само си

помисли, след още сто хиляди години този пейзаж ще бъде съвсем друг, с материал, донесен Бог знае откъде. — Въздъхна възхитено.

Тя се засмя:

— Говориш за след сто хиляди години, сякаш е вдругиден.

— Сигурно наистина се увеличам — призна Сам. — Причините ме очароват. Всичко си има причина. Ала между всяка причина и нейните възможни последствия винаги има елемент на шанс. Точно това прави живота интересен — обърна се към нея. — Знаеш ли, Айнщайн е обичал да казва, че Господ не си играе на зарове с Вселената. Не претендирам да съм на неговото ниво, но това твърдение не ми харесва. Ами че ако Господ не е включил елемента на шанс в начините, по които се случват нещата, нямаше да има истинска промяна — посочи към пейзажа: — Нямаше да има неочаквани езера, нито нови хълмове, нито интересни скали от далечни места.

Обгърна с любопитство гледката. Сините му очи горяха. Ребека долавяше в него едно почти младежко нетърпение, макар и смекчено от разсъдливостта на зрелия човек.

— Доста е смело да се гледа така на нещата — забеляза тя. — Понякога не мога да не си пожелаая неочакваното да изчезне и да ме остави на мира.

Той многозначително вдигна вежди:

— Да, ала тогава нямаше да имаш мен, нали?

Ребека премълча.

— А аз нямаше да имам теб — заключи Сам. — Само си помисли колко случайности бяха нужни, за да те доведат при мен... А през цялото това време аз не съм и мечтал, че ще имам такъв късмет. Но това е животът.

Тя се усмихна.

— Радвам се, че си щастлив от това завъртане на рулетката.

Сам имаше необикновената способност да забързва бавния ход на времето в съзнанието си и така да вижда познатите неща, сякаш те току-що са приели сегашната си форма. Той обичаше забележителностите, историческите места, където са се случвали вълнуващи събития. С неизмеримо очарование гледаше някой затревен хълм и си спомняше, че десет хиляди войници от юнионистите и конфедератите са дали живота си за тази земя под същото това слънце, в полъха на същия този бриз. Ребека смяташе, че това е забележително,

защото за нея историята никога преди не бе означавала нищо, освен месинговите табели по старите сгради или в парковете.

Сам обичаше археологията почти колкото геологията. За него древните оръдия на труда бяха също толкова живи, както и новите инструменти в собствената му работилница. И имаше почти детинска страст към сеизмологията. Знаеше всичко, което можеше да се знае за разломните линии, земетресенията и тектониката на плочите. Обичаше да казва, че спокойната земна повърхност е полесражение на ожесточена битка на неравни сили, една, от които неизбежно ще надделее. Всяка река, всяка планина, дори всеки континент бе резултат от катаклизъм, в който една от силите бе победила другата.

Ребека бе развълнувана от ентузиазма, с който той се възхищаваше от света. В него имаше една невинност, която я освежаваше и възхищаваше. Сега, когато го опозна по-добре, тя разбра, че това негово качество бе свързано с необикновената сила на характера му. В него не се забелязваше и следа от мъжкия стремеж към сила и власт. Сам чувстваше живота като дар, който трябва да бъде приеман с учудване, а не като противник, който трябва да бъде победен. Никога по-рано не бе виждала това качество в някой мъж — със сигурност не в Деймън, а като си помислеше, не и в Тони.

Ала Ребека откри, че Сам невинаги е бил такъв. В определен смисъл, бе намерил младостта си едва на средна възраст.

— Преди Марджъри да се разболе, бях работохолик — сподели той. — Ами че аз дори едва забелязвах дъщерите си, когато бяха малки. Бизнесът вървеше нагоре и надолу, и аз вървах нагоре и надолу — като кукла на конци. След като Марджъри умря, аз сякаш стигнах до дъното. Осъзнах, че всъщност не съм живял истински. Не можех да преживея скръбта си, ако не се променя. Дотогава бях машина без душа. Трябваше да започна да бъда човек. А да си хитър, да имаш власт, да си начело няма нищо общо с това да си човек. Това бе труден урок. Вероятно още по-труден за един мъж, отколкото за една жена. Когато Ребека му разказа за собствения си живот, разбра, че Сам се бе досетил за повечето неща от онова, което бе видял в Канада. Изглеждаше изненадан, че една толкова овладяна жена може да е преживяла такова странно приключение. Но не изрази неодобрение.

— Човек мисли, че се познава — забеляза той. — Ала толкова много неща стават под повърхността. Понякога не можеш да се

измъкнеш от стария начин на живот, без да направиш нещо драстично.

— Безпокоя се за Тони — призна Ребека. — Всъщност, безпокоя се за всички.

— Ребека — каза ѝ Сам, — ти дълго време си била жертва. Другите са започнали да зависят от теб в тази ти роля. Не защото са били лоши, а защото са те познавали само в тази роля. За да се освободиш, е трябвало да им причиниш болка, да. Но кое е по-добро? Да причиниш за малко болка или да продължиш да бъдеш жертва до края на живота си? Мислиш ли, че за Дъсти е било добре да има толкова нещастна майка?

— В сравнение с майка, която е избягала с... — прошепна Ребека и погледна настрана.

Той я прегърна.

— Това вече е свършило. Трябва да го оставиш зад гърба си.

Докато я успокояваше, тя почувства абсурдността на своето положение. Собственият ѝ грях я бе довел при Сам. Той бе непряк резултат от нейните прегрешения, от нейното измъкване от коловоза на живота. След като изостави семейството си заради Тони, после изостави и Тони заради Сам. Сам бе част от огромните разрушения, които бе предизвикала. Чувстваше се като страхливка, задето приемаше утешение от него.

— Сам — внезапно подзе Ребека, — това беше грях. Разбирам за какво говориш, ала в сърцето ми то си беше грях. Ти трябва да ми помогнеш...

— Да го изкупиш?

Тя кимна много замислено:

— Да.

Той я прегърна силно.

— Ако това ти трябва, аз съм на твое разположение. Да предположим, че ми позволиш да ти помогна да си простиш греха, че си била човек. Всъщност, мила моя, може в това да е бил целият ти проблем. От самото начало.

Ребека се замисли над думите му. Вероятно бе прав. Преди много време, когато бе твърде млада, за да разбира какво прави, тя бе извършила грях към себе си. Бе правила онова, което смяташе, че се очаква от нея, и през това време бе загубила душата си. Но за да си я получи обратно, трябваше да извърши втори грях, грях, от който бяха

пострадали много хора. Можеше ли да се надява, че той ще остане ненаказан?

Това бе жестока сделка. Игра със строги, безмилостни правила. Игра, в която — както би казал Сам — решаваща роля играеше шансът. Ако не бе срещнала Тони в момента, в който го срещна, и ако не бе имала върху него този неочакван ефект, който имаше, целият ѝ живот можеше да се изиграе по начина, установен с женитбата ѝ за Деймън. Като някой от онези кротки хълмове, които изглеждаха толкова постоянни, докато един ден напрежението под разломните линии ги разцепеше на две. Разломни линии, помисли Ребека с горчива усмивка. Колко подходящ израз за пукнатините в човешкия характер.

Тя не бе изиграла играта добре. Бе попадала във всяка клопка. Ала нейното дълго и неспокойно пътешествие я бе довело при Сам и заради това бе благодарна. Той не можеше да спаси душата ѝ вместо нея, но се опитваше да ѝ помогне да си спаси живота. Ребека знаеше, че може да се наложи да плати висока цена и за това, ала вече не се страхуваше.

Бе написала на Тони няколко дни след заминаването си от Грейс. В писмото бе мила и обвиняваше само себе си за всичко, което се бе случило. Тони бе невинна жертва. Следвайки я, той се бе поддал на порив, който бе страстен и любящ, но не бе поведение на зрял мъж, който си избира партньорка. Ето защо, дори ако не бе срещнала Сам, това нямаше да свърши добре.

Една седмица след като пушна писмото, му се обади по телефона. Тони все още бе в „Роял Грейс“. Той я попита къде е. Ребека не отрече, че бе със Сам.

— Нали ти казах — напомни ѝ Тони. — Поне това трябва да ми признаеш.

— Да, прав си.

— Е, една жена трябва да се държи според възрастта си. Сигурно не е трябвало да те насилвам да се откажеш от всичко това.

— Никой не ме е насилвал — възрази тя.

Настъпи мълчание.

— Ще се ожениш ли за него? — попита той.

— Не знам. Сега не мисля за такива неща. Досега прекалено много бързах. Трябва ми малко време, за да открия коя съм аз.

Отново настъпи мълчание.

— Извинявай, че не ти помогнах в търсенето — обади се Тони.

— О, помогна ми! — извика Ребека. Съжаляваше за това, което бе казала — ти имаш огромен принос в моя живот. Не знам какво бих правила, ако те нямаше теб. Знаеш ли, аз никога няма да се върна при Деймън.

— Сигурно и това е нещо.

— И искам ти да си щастлив — продължи тя. — Искам да направиш това, което е най-добро за теб. Надявам се, че по някакъв начин времето, което прекарахме заедно, ще ти помогне да го направиш.

Този път мълчанието му ѝ се стори по-двусмислено.

— Какви са плановете ти? — попита Ребека нервно. — Имаш ли нещо против, че те питам?

— Ще довърша годината тук, така че да мога да получа добри препоръки от моите началници — гласът на Тони беше безстрастен, може би малко студен. — След това ще се върна вкъщи и ще завърша право. Писах до декана. Мога да започна отново през есента. Ще завърша само една година по-късно.

— Това е прекрасно — тя помисли, че една година бе нищо като за млад човек. Докато Тони завършеше, идилията му с нея щеше да бъде напълно забравена. Ребека искаше да не остави никаква следа в живота му. Нека мислеше за нея като за грешка на младостта... Или изобщо да не мислеше.

— Ами тогава... — обади се той.

И двамата мислеха едно и също. Ако тя никога нямаше да се върне при Деймън, Тони никога нямаше да се върне при Дъсти. Бе прекалено късно. Това бе едно от нещата в живота, които не можеха да се върнат назад.

— Да не казваме нищо повече — промълви Ребека.

— Добре.

Тя понечи да затвори, ала ѝ се стори, че отново чува гласа на Тони и бързо вдигна слушалката обратно към ухото си. Чу единствено изщракването от прекъснатата връзка.

Но когато затвори телефона, й се стори, че той може би бе казал:
„Аз все още те обичам“.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

През пролетта Ребека се премести в Чикаго и си намери работа като редактор и технически сътрудник в една издателска фирма. Живееше в апартамент, който гледаше към езерото Мичиган — квартира, която на времето би струвала цяло състояние, но сега се даваше за разумен наем, след като богатите жители на Чикаго бяха избягали от центъра и за сградата бяха настъпили черни дни.

Апартаментът бе на четиридесетия етаж и от него се разкриваше живописна гледка към студената неспокойна вода, която през повечето дни бе сива или зелена на цвят, защото времето в този брулен от вятъра град почти винаги бе лошо.

Бе избрала Чикаго заради Сам. Искаше да е близо до неговия дом в Уисконсин, ала не прекалено близо, за да не пречи на семейството му. Сам не криеше желанието си да се ожени за нея, но уважаваше нуждата ѝ да остане за известно време сама.

— Бъди независима, както можеш — насърчаваше я той. — Бъди каквато искаш и прави каквото искаш. Сглоби живота си отново по начина, по който ти го искаш да стане. И ако това означава, че един ден аз ще се окажа твой съпруг, значи ще съм късметлия.

Често се срещаше с нея, защото при пътуванията си почти винаги правеше връзките в Чикаго. Тя изпитваше неподозирано удоволствие от готвенето, от разучаването на любимите му блюда и измислянето на нови, свои собствени. Обзаведе апартаментата си с прости, доста бохемски мебели и с абстрактни картини. Улови се, че угажда на вкусовете си, които са дремели в нея, когато е била подходящата съпруга на консервативен адвокат в Ню Йорк.

Посети и Сам в Уисконсин. Той я запозна с дъщерите си — с почти смущаваща я гордост — като такава, каквато бе в момента — работеща жена от Чикаго, която по рождение бе от Бостън и в момента бе в развод. Те бяха приятни млади жени — по-големите значително по-улегнали в обноските и възгледите си за живота от най-малката, Кристин — и радушно приеха Ребека. Сам им бе казал, че се е запознал с нея, докато бил по работа в Чикаго. Епизодът в „Грейс

Айлънд“ по разбираеми причини винаги щеше да си остане тяхна тайна.

Кристин, своенравната дъщеря, към която Сам очевидно бе най-привързан, особено я хареса. Вероятно защото той бе премълчал част от миналото на Ребека, Кристин я приемаше като силна жена, която сама управляваше съдбата си, жена със свои собствени интереси и кариера. Страстна личност.

Отначало Ребека се изкушаваше да отхвърли със смях този разкрасен образ и да признае на момичето, че всъщност бе най-предпазливата и дори плаха жена на света. Ала истината за самата нея все повече и повече не ѝ харесваше — във всеки случай, поне тази конкретна истина, а все повече ѝ харесваше версията на Кристин. Ако не бе точно страстна, бе поела същите рискове, които би поел един страстен човек. Бе извършила същите грехове, а може би дори поголеми.

— Едно нещо не разбирам — каза ѝ Кристин. — Как татко е намерил жена като теб? Той е такъв смотаняк. Поне когато става дума за политика. И е ужасен женомразец.

— Мисля, че не си съвсем права — възрази Ребека с усмивка. — Сам уважава жените. Може да е малко старомоден в начина, по който го изразява. Струва ми се, че никога не съм била толкова уважавана от никой мъж — докато говореше, пред очите ѝ изплува образът на Деймън.

— Ти не си му дъщеря — възрази момичето. — Ако беше израснала под неговия гнет, може би нямаше толкова бързо да застанеш на негова страна.

— Отношенията между бащи и дъщери никога не са лесни. Мъжете всъщност не знаят как да се държат с дъщерите си.

— Меко казано — съгласи се Кристин, навивайки кичур коса около пръста си — любимият ѝ жест, когато бе нервна.

— Един добър баща, като твоя, би искал дъщеря му да е независима. Но в същото време му се иска да я предпази. Много е трудно да се намери равновесието. Мисля, че след смъртта на майка ти му е било много трудно.

Кристин се усмихна:

— Какво те прави толкова толерантна?

— Грешките, дете. Много грешки. Повече, отколкото са ми били необходими.

Кристин се облегна уютно на възглавниците. Отговорът на Ребека ѝ хареса, ала тя не го показа.

Така Ребека се остави да бъде въввлечена в нови отношения като приятелка и довереница на Кристин. Чувстваше, че политическите пристрастия на момичето, и особено нейният феминизъм имаха нещо общо със загубата на майка ѝ. Затова за Ребека бе лесно да насочва внимателно мнението ѝ, очаквайки, че времето и нейната помощ щяха да го смекчат.

Сякаш като финален акорд в този процес на възраждане, тази пролет Дъсти се свърза с Ребека, за да я покани на сватбата си. Първото писмо бе кратко, едва ли нещо повече от бележка. Но когато Ребека отговори със сърдечни благопожелания и любов, Дъсти отново ѝ писа. По Великден ѝ се обади по телефона.

Гласът ѝ си бе същият. Дълго говориха, Дъсти от непознатия апартамент на Камерън, своя годеник, Ребека от дивана на апартамента си над езерото Мичиган. Промяната бе пълна, предишният им живот си бе отишъл завинаги и точно поради тази причина двете говореха по-спокойно.

Последваха още обаждания и предишната им близост плахо започваше отново да се затвърждава. Дъсти бе въодушевена от Камерън и от плановете си за бъдещето. Ребека я окуражаваше и изразяваше гордостта си от нейната увереност в себе си.

— Той с нетърпение очаква да се запознаете — каза Дъсти. — Аз съм му разказала всичко за теб.

Ребека мълчаливо преглътна този намек. Надяваше се, че Дъсти не бе разкрила пред Камерън цялата ужасна истина, ала не бе съвсем сигурна.

— Нямам търпение да го видя — отговори тя. — Как се погажда той с баща ти?

— О, прекрасно. Много са различни, но изглежда се харесаха.

При тези думи Ребека почувства странна вътрешна топлина.

— Радвам се — каза тя.

Известно време и двете се страхуваха от момента, когато наистина щяха да се срещнат отново на живо, ала внимателното приспособяване на гласовете им, обажданията от двете страни,

повтаряни по толкова различни начини, им дадоха смелост. Започнаха да правят планове за сватбата, която отново щеше да ги събере.

В Чикаго започваше пролетно затопляне с кратки пориви на вятъра, винаги отвявани от поредния дъжд и поредния ден със смразяващ вятър откъм езерото. В Уисконсин земята бе още покрита със сняг. Но Ребека чувстваше как животът трепти във всяка нейна клетка. Нямахше търпение да дочака лятото.

Двамата с Деймън правеха планове за своя развод. Нейният адвокат в Чикаго уреждаше нещата с личния адвокат на Деймън в Ню Йорк. Отношенията им бяха изненадващо дружелюбни. Деймън изглежда бе изразходвал омразата си към нея по време на посещенията си в Канада. Сега бе любезен, макар и малко отчужден, и се вълнуваше повече от щастието на Дъсти, отколкото от собствения си пропаднал брак.

— Разбрах, че си се свързала с нея — каза той по време на един от телефонните им разговори.

— Да — отговори Ребека.

— Какво мислиш?

— Стори ми се въодушевена. Камерън трябва да е много симпатичен младеж. Дъсти ми каза, че ти си го виждал.

— О, да, виждал съм го — Деймън звучеше резервирано.

— Как ти изглежда?

— Спокоен е, отнася се сериозно към работата си — това бе казано, сякаш за да уравни неизречения упрек. Ребека вече знаеше, че Камерън няма амбиции за кариера като на Деймън. Без съмнение, за Деймън бе трудно да се откаже от дълго лелеяната си мечта за бляскаво бъдеще на дъщеря си.

— Как се държи той с Дъсти?

— Предполагам, че сама ще видиш.

В последната му забележка имаше нещо, което накара Ребека малко набързо да приключи разговора. И двамата знаеха какво се бе случило последния път, когато тя се запозна с годеника на Дъсти.

От своя страна, Деймън сега бе погълнат от собствения си живот и собствените си проблеми. Той бе надмогнал скръбта по Ребека и енергично се движеше към бъдещето, което бе замислил за себе си.

Проектът Хайтауър се бе приближил към своето осъществяване, поне на хартия. Благодарение на усилията на Деймън и на включените в проекта счетоводители, предложението бе одобрено от щатската управа. Имаше надежди, че Хайтауър ще направи от Ню Йорк една финансова витрина, която ще привлече чуждестранни инвеститори и пред следващите десет години ще се изплати. Все още имаше проблеми с Вашингтон, където противниците на проекта — вероятно поради свои собствени политически мотиви — задържаха решението за федерално финансиране. Ала губернаторът бе сигурен, че ще успее да наложи професионалното си влияние на Капитолийския хълм. Той превъзнасяше до небесата работата на Деймън.

— През цялото време ти беше нашето тайно оръжие — каза му той. — Ако те нямаше теб да укротяваш всички тези крехки самолюбия в общината, цялата работа отдавна да се е провалила.

— Много любезно от твоя страна, Рон — отговори Деймън с нужната скромност.

— И не мисли, че работата ти не е забелязана — допълни губернаторът.

— Е, това винаги е хубаво.

— Погрижил съм се да бъде забелязана. Нашите приятели на федерално ниво знаят как да оценят талант като теб. Между другото, знаеш ли, че вицепрезидентът е завършил Харвард?

Деймън чувстваше, че предстои политическо назначение. Без съмнение губернаторът искаше да е сигурен, че когато дойде моментът, Деймън щеше да си спомни кой му бе направил тази услуга.

Бе започнал отново да се среща с Алисън Шор. Тя му прости за държанието му онази вечер, когато се скараха заради Ребека, и нещата продължиха повече или по-малко оттам, докдето бяха стигнали. Из града се носеха слухове, че след скъсването с Деймън, Алисън си бе хванала много млад любовник, почти момче. Но връзката или не се бе получила, или по времето, когато Деймън се свърза с нея, вече бе прекратена.

Алисън изглеждаше въодушевена от бъдещето на Деймън, а за него бе истинско удоволствие отново да бъде с нея. Познатите ѝ ласки го успокояваха, както и умните ѝ и зрели разговори, които често бяха за хора, които и двамата познаваха. Когато бе с Алисън, старият му гняв към Ребека изглеждаше много далечен, като че ли часовникът се

бе превъртял назад към по-лесни времена. Деймън имаше чувството, че повече владее нещата.

Ашли бе направила аборт, а той бе много внимателен. През първите седмици след процедурата често се срещаше с нея, а след това една събота и неделя прекараха заедно в курорта Катскил. Тя изглеждаше малко потисната, ала иначе не се бе променила. Деймън се безпокоеше как ще се отрази абортът на нейната сексуалност, но Ашли проявяваше в леглото същата страст и изобретателност.

Новото му положение на близост с двете жени определено напомняше на стария му живот с Ребека и Алисън. Той можеше, когато поиска да разнообразява по-зрелите ласки на Алисън с немирната страст на Ашли. Имаше чувството, че получава най-доброто от два свята — една по-възрастна жена, която да го разбира, и една по-млада, която да го възбужда.

За Деймън, както и за Ребека, приближаващата сватба на Дъсти бе вълнуващо събитие. То приятно му напомняше за собствените му постижения в живота, за ролята му на глава на семейството и за професионалните му успехи. И не го караше да се чувства остарял. В края на краищата, имаше интимни отношения с момиче, което бе малко по-голямо от дъщеря му, момиче, което се бе освободило от загрозяващата бременност, несъмнено очакваща Дъсти след брака, рано или късно.

С нетърпение очакваше да се срещне на сватбата с Ребека и новия ѝ приятел, Сам. Знаеше, че Сам бе възрастен мъж, по-възрастен и от самия него. От това Деймън изпитваше успокоение и дори тържество. От една страна, нямаше нужда повече да се терзае заради Ребека и онзи младеж, Тони. От друга страна, можеше наум да противопоставя собствения си вълнуващ живот с доста монотонното съществуване на Средния Запад, който Ребека си бе изградила с Битмън. По този начин той чувстваше, че гордостта му бе възстановена, както и равновесието в отношенията му с неговата своенравна съпруга. Всичко си идваше на мястото.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Сватбата се състоя през втората седмица на юни. По желание на Дъсти бяха поканени само най-близките роднини и шепа добри приятели. Церемонията трябваше да се проведе в университетския параклис.

Дъсти имаше намерение след медения месец да започне работа. По нейно настояване засега щяха да живеят в апартамента на Камерън. По-късно щяха да търсят друго място. Тя имаше много щастливи спомени, свързани с този апартамент, и искаше семейният ѝ живот да започне там.

Ребека пристигна две седмици преди сватбата. Имаше много за разчистване, и в апартамента, и в къщата в Лонг Айленд. Някои от нещата щеше да вземе в квартирата си в Чикаго, а други подаряваше, като всяка горда майка, на Дъсти и Камерън за тяхното жилище. Чувстваше се странно, защото ѝ се струваше, че помага да започнат два нови живота, нейният и на Дъсти, и в същото време изтрива миналото.

Майката, и сестрата на Камерън дойдоха два дни преди церемонията. Ребека обядва с тях в едно малко ресторантче в студентското градче. Те бяха скромни, непретенциозни хора, приятни като компания, макар и не толкова чаровни като дъщерите на Сам Битмън. Тя забеляза физическата и емоционална прилика между Камерън и майка му и се опита да си представи липсващата фигура на бащата, който не бе поканен. Той също трябва да бе предал някои свои черти на Камерън и сестра му.

Най-трудният момент за Ребека бе първата ѝ среща с Дъсти. Тя се състоя още вечерта след пристигането ѝ в Ню Йорк. Дъсти ѝ обясни как да стигне и Ребека кара сама от хотела си до студентското градче. В седем часа натисна звънеца на входната врата.

Когато автоматът избръмча и тя влезе в сградата, имаше чувството, че навлиза в ничия земя, която сама бе създала. Лудото ѝ скитане през последната година сякаш оцветяваше полутъмния

коридор пред нея и го правеха чужд и невъзможен, като място на края на света.

Ала Камерън стоеше на вратата на апартамента и ѝ се усмихваше от височината на своите метър и осемдесет.

— Вие трябва да сте Ребека — каза той.

За момент Ребека спря, хванала ръката му. Говореше с него, но се страхуваше да влезе. После видя как вратата се отвори по-широко и Дъсти тръгна към нея. Ребека се втурна напред и силно прегърна дъщеря си. Усещаше познатото тяло в ръцете си и не се осмеляваше да погледне порасналото с една година лице.

— Боже мой — ахна тя, — толкова ми липсваше.

— Ти също, мамичко — това нежно обръщение, което Дъсти рядко използваше, откак порасна, разкъса сърцето на Ребека.

Настъпи моментно объркване, когато всички нахлуха в малкия апартамент и лавиците с книги по стените, картините в рамки и старите мебели отклониха за още малко вниманието на Ребека от лицето на дъщеря ѝ.

После истински погледна към Дъсти.

— О, толкова си се променила! — възкликна тя с изпълнен с благоговение глас.

— Наистина ли? — попита Дъсти.

Промяната бе очевидна. Дъсти все още изглеждаше млада, но сякаш ѝ бе отнето нещо съществено и на негово място бе добавено друго. Бе отслабнала. Дрехите, които Ребека ѝ бе купила тази пролет, сигурно щяха да са ѝ широки. Сияеше като всяка младоженка, ала бе ясно, че момичешкото ѝ държание бе поза, скриваща страдание, за което Ребека трябваше да носи по-голямата част от отговорността, ако не и цялата. При тази мисъл я обзе срам. Но Дъсти, хванала я за ръка, вече я развеждаше из апартамента.

— Тук работя аз... Нещата на Камерън са в другата стая... Помниш ли тази картина? Брит ми помогна да я закача. Тя казва, че вкусът на Камерън е доста недодялан. Нали познаваш Брит.

Нещата вървяха добре, докато Ребека осъзна, че не можеше да запомни нищо от това, което Дъсти ѝ казваше. Непрекъснато я питаше за едни и същи неща. Не бе спряла да плаче, откак влезе в апартамента.

Успокои се едва когато започнаха да приготвят вечерята в миниатюрната кухня. Веднага хареса Камерън. Макар че имаше някои

черти на аспирант — зрелост, лека отчужденост, внимателно подбиране на думите, в него прозираше и нещо луничаво и момчешко, което очароваше Ребека. Личеше си, че обича Дъсти.

Колкото до Дъсти, тя намираще майка си невероятно променена. Ребека изглеждаше по-спокойна, повече в мир със самата себе си, и едновременно по-енергична, отколкото по-рано. Бе приказлива и пълна с идеи, без да се смуцава от положението си, както в старите времена. Изглеждаше свободна, помисли Дъсти. Свободна и непринудена.

След вечерята Камерън доста непохватно се извини, че трябва да отиде до лабораторията, и Ребека остана насаме с Дъсти. За момент се помъчи да си припомни речта, която бе репетирала цяла зима и цяла пролет, после изтърси:

— Как можеш някога да ми простиш?

— Аз вече съм ти простила — отговорът на Дъсти бе бърз, може би също отрепетиран. И въпреки това за Ребека той бе всичко.

— Имам чувството, че разбих живота ти — каза Ребека. — Никога няма да си простя за това.

Дъсти изглежда усещаше разликата между тези две неща, затова изкоментира само първото:

— Нищо не си разбила. Аз ще бъда щастлива, майко. Камерън е прекрасен човек.

Ребека изтри очите си.

— Виждам, миличка. Толкова съм щастлива за теб — дълго говориха, седнали заедно на стария диван.

Ала тяхната размяна на новини бързо се превърна в повторение на неща, които вече си бяха казвали по телефона през пролетта. Истински разговор бе невъзможен. Прекалено много се бе случило. Не можеха да се отърсят от абсурдността на ситуацията — две жени, намерили щастие с мъже, които преди една година не са познавали, и всичко заради това, което се бе случило между Ребека и Тони. Но някъде в неравния ход на разговора им се чувстваше основата на бъдещата близост. Ребека се усети, че отново плаче, а после се смее като ученичка. След това Камерън се върна и тя, изтощена, си тръгна към хотела.

Два дни преди сватбата Сам пристигна в Ню Йорк. Дъсти настояваше веднага да се запознае с него и Ребека се предаде и го

заведе в апартамента. Докато двамата с Камерън се здрависваха в хола, на нея отново ѝ се зави свят от нереалността на ситуацията.

Всички бяха толкова далеч от местата, които бяха заемали в света преди една година. Не можеше да не си спомни колко се очароваше Сам от движещите се плочи на земната повърхност. Както онези отдалечени точки на земята, които се събират, когато едната плоча се плъзне дълбоко под другата, така Сам и Дъсти се бяха събрали поради огромната неправдоподобност на авантюрата на Ребека с Тони.

За нейно облекчение, Сам надмогна неловкостта на момента и бързо се сприятели и с Камерън, и с Дъсти. С интерес разпитваше Камерън за изследванията му по химия и похвали Дъсти за специализацията ѝ по журналистика.

— Винаги съм се възхищавал от хора, които умеят да пишат — каза той — това е талант, който аз никога не съм притежавал. Бих се срамувал, ако видиш някое от писмата, които съм пращал на майка ти. Сякаш ги е писал осмокласник.

По молба на Дъсти той показа снимки на дъщерите си и ѝ разказа за възхищението на Кристин към Ребека.

— Тя не може да дойде с мен, защото има изпити — обясни Сам. — Да ти кажа, много ѝ беше мъчно. Но тези дни ще я видиш. Умира си да се запознае с теб.

В отговор на въпроса на Дъсти той ѝ разказа за плановете си да си построи къща в Лейк Женева, Уисконсин.

— За тридесет години Медисън ми е дошъл до гуша. Искан ми се да започна нещо ново. Ала искам да остана близо до семейството. А и трябва да мисля за Кристин, поне докато завърши — усмихна се на Дъсти: — Майка ти бе така мила да се съгласи да ми помогне за обзавеждането, когато му дойде времето. Честно казано, много ще ми е нужно. Както би казала Кристин, моят вкус е варварски.

Въпреки че вечерта премина тихо и спокойно, имаше някакво настроение на шеметна празничност, сякаш всички са били отнесени от ураган и са се приземили цели и невредими. Ребека не можеше да повярва, че съдбата е била толкова всеопрощаваща към нея, че да ѝ върне дъщерята. А тук бе и Сам, потънал в мъжки разговор с Камерън

за изискванията за научни степени, кандидатстване за работа, кариера. Всичко бе реално, но бе прекалено хубаво, за да бъде истина.

Няколко дни преди сватбата Деймън и Ребека се уговориха да обядват заедно. Говориха няколко минути за развода си, който по ирония на съдбата щеше да приключи в деня преди сватбата на Дъсти. След това преминаха към по-приятната тема за Дъсти.

— Какво мислиш за Камерън? — попита Деймън.

— Струва ми се много симпатичен младеж — отговори Ребека. — Може би не е човек, който ще стои под светлините на прожектора, ала е стабилен и силен.

— Да, така изглежда.

— И е млад по душа, по свой собствен начин. Това е добро качество.

Тя леко се изчерви, защото усети, че и двамата мислено го сравняват с Тони като кандидат за Дъсти.

Знаеше, че Деймън не би могъл да е толкова доволен от Камерън, колкото би бил от Тони. Камерън бе от скромно провинциално семейство. Дори ако се издигнеше в научните среди, той никога нямаше да бъде, нито искаше да бъде стълб на обществото като Деймън.

— Как ти се струва тя? — попита Деймън, наблюдавайки внимателно Ребека.

— Щастлива — отговори тя след моментно замисляне. — Силна. Много се гордеа с нея.

Деймън погледна настрана, после обратно към нея.

— Значи твоят приятел е с теб — каза той.

Ребека кимна:

— Можеш да се запознаеш с него, ако искаш. Надявам се, нямаш нищо против, че ще дойде на сватбата.

— Глупости — отговори Деймън. — Както се казва, твоите приятели са и мои приятели. Освен това, Дъсти изглежда го харесва — добави той без видима ревност.

— Да — съгласи се Ребека. — Харесва го.

Деймън погледна жена си. След няколко дни бракът му с нея щеше да е разтрогнат и Дъсти щеше да остане последната връзка между тях. Ребека вече му се струваше отдалечена на милиони километри. Последните няколко месеца я бяха променили. Когато я

видя в Канада, тя изглеждаше непокорна, решителна — но не и щастлива. Сега бе спокойна, усмихната, напълно в съгласие в себе си по начин, който Деймън никога не си бе представял, че бе възможен за нея. Този Сам трябва да й действаше добре.

Сърце не му даваше да я укорява повече. Бе го правил в Канада, и от това нищо не се бе оправило. Колкото и да бе изненадващо, нямаше причини сега да не й пожелае щастие. И заради Дъсти, и заради самата нея. Чувстваше се достатъчно мъж, за да бъде великодушен. Всички бяха оцелели, а Деймън бе получил своята отплата.

— Ще ми липсваш — каза той.

— И ти ще ми липсваш, Деймън — Ребека бързо стисна ръката му. Деймън почувства остро пробуждане в самата сърцевина на гордостта си и потисна гримасата, която напираше на устните му.

Церемонията бе скромна. В катедралата групата гости изглеждаше още по-малка. Брит бе кума, а кум бе един младеж от родния град на Камерън. Деймън предаде Дъсти.

Сам седеше до Ребека. Деймън се бе срещнал за малко с него тази сутрин. Той бе озадачен. Сам изглеждаше някак недодялан, дори простоват, без никакъв особен чар или изисканост. Това ли бе мъжът, който правеше Ребека толкова щастлива? Звучеше невероятно.

Свещеникът извърши унитарянска церемония — Ребека не бе предала своя католицизъм на Дъсти, а семейството на Камерън нямаше особено отношение към религията — и не добави своя собствена проповед.

Когато Дъсти и Камерън съединиха ръцете си, за да се закълнат, Сам хвана ръката на Ребека.

— Дъсти, вземаш ли този мъж, Камерън, за свой законен съпруг, да се грижиш за него и да го обичаш от този ден нататък, в богатство и бедност, в здраве и болест, като се отричаш от всички други, докато и двамата сте на този свят?

Думите на ритуала жегнаха Ребека, и напиралците в очите й сълзи бяха и за дъщеря й, и за самата нея. Какво значат обещанията, помисли си. Какво значи да повярваш на няколко думички. Спомни си

за обещанието, което самата тя бе дала преди толкова години на Деймън, и за начина, по който бе приключил техният брак.

— Да.

Ребека не можеше да види лицето на Дъсти. Усети, че Сам стисна ръката ѝ. Следващото нещо, което разбра, бе че всичко бе свършило. Младоженците прегръщаха всички наред и изглеждаха така, сякаш нямат търпение да започнат своя меден месец.

Колкото до Деймън, той чувстваше известно превъзходство над всичко, което се случваше. Нещо в скромността на церемонията и на бъдещия живот на Дъсти го обиждаше. Деймън бе амбициозен човек, мъж, който иска да остави своя диря в живота. Целият ритуал му се струваше причудливо отхвърляне на тези широки хоризонти. Един съпруг с тебешир по ръкавите и малка къща в провинциално университетско градче, пълна с деца — това бе мечтата в очите на Дъсти.

И все пак в катедралата тази сутрин имаше много щастие. Дъсти сияеше. Камерън бе горд и развълнуван. Ребека, със стичащите се по бузите ѝ сълзи, изглеждаше странно красива.

— Обявявам ви за мъж и жена — произнесе свещеникът с усмивка.

Когато Камерън целуна Дъсти, Деймън неволно се впечатли от сериозността на събитието. Дъсти и Камерън се бяха избрали един друг, така да се каже, против волята си, и се осмеляваха да се впуснат в живота, въпреки ужасната несигурност на днешната епоха. Колкото до Ребека, въпреки че бе съгрешила пред семейството си и пред своята религия, тя бе намерила своята свобода, или поне това, което мислеше за свобода. А Сам Битмън, след като мъжествено се бе борил да преживее тежката загуба, сега бе намерил Ребека. Това, трябваше да признае Деймън, означаваше, че бе намерил нещо значително.

Смътно чувстваше някаква неправдоподобност във всички тези отношения. Днес всички бяха грешни, несъвършени — ала всички се опитваха да направят правилния избор. Да направят това, което бе най-добро. Слабостта и силата намираха хармония в сиянието на любовта, което озаряваше тези лица. А любовта бе неразличима от надеждата. Деймън видя това и се трогна.

Тази вечер, след празненството, той се обади на Ашли и скъса с нея. Тя изслуша мълчаливо доводите му, които, честно казано, бяха

доста неясни както за нея, така и за него.

След това изруга кратко и затвори телефона.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Веднага след сватбата на Дъсти Ребека и Сам се върнаха на Запад. Имаха много работа. Трябваше да се построи къщата, да се купят мебелите и да се уредят хиляди подробности.

Кристин намери време да прекара една събота и неделя с Ребека в Чикаго. Двете отидоха на театър и цял ден разглеждаха Института по Изкуствата. Ребека настоя да купи на Кристин нов тоалет. Когато момичето излезе от пробната, тя си спомни как бе помагала на Сам да ѝ избере коледен подарък в магазина на Грейс Айлънд. Вероятно скоро щеше да познава тялото ѝ толкова добре, колкото познаваше тялото на Дъсти.

Често ходеше при Сам в Медисън и му помагаше да гледа децата на по-големите дъщери. Пазаруваше, с Гретхен, разхождаше се със Сам между сградата на общината и университета и ходеше в квартирата на Кристин близо до студентското градче. Времето бе меко, езерата бяха красиви и Ребека се усмихваше, когато Сам я предупреждаваше, че след шест или седем месеца щеше да дойде люта зима, която щеше да направи тези езера невъзможни.

Нелепостта на положението ѝ започваше да се засенчва от новите навици, които караха миналото ѝ да изглежда по-далечно. Тя осъзна, че не бе единствената жена в Америка, чийто брак се бе разпаднал и я бе хвърлил в цял нов свят от хора. Съвременният живот налагаше такива промени на милиони хора. Вече малко неща бяха постоянни.

Но Ребека се смяташе за късметлия. Битмънови бяха едно топло и щастливо семейство. Те я приеха с отворени обятия. И, което бе най-важно, въпреки своите грешки тя не бе загубила Дъсти. Всяка седмица говореше с нея по телефона и никога не забравяше да благодари на небесата, че ѝ я върнаха.

След като се раздели с Ашли, Деймън прекарваше много повече време с Алисън. Макар да се радваше, че се бе отървал от Ашли,

чувстваше слаби отгласи от скръбта, от която бе страдал миналата година, когато Ребека си отиде. Той не обичаше самотата. Освен това Ашли му действаше силно стимулиращо, и психологически, и сексуално. Бе оставила след себе си празнота.

Алисън сякаш не усещаше нещо да се бе променило. Държеше се както преди, бе пълна със свеж хумор за общите им приятели. Деймън се възхищаваше от интелигентността и характера ѝ повече от когато и да било. Уважаваше нейния ум и прозорливост, дори когато работеха срещу него, както беше в свадата им заради Ребека. Тя бе забележителна жена.

Мина му през ума, че можеше да реши да ѝ направи предложение. Тази идея придоби още по-голяма тежест, когато получи от адвокатите на Ребека документите за развода. Алисън бе жена, каквато рядко се срещаше и нямаше цял живот да остане сама. Деймън би си направил огромна услуга, ако я направеше своя съпруга. А и ползата за нея щеше да е голяма, като се имаха предвид неговите перспективи в политиката. Можеха заедно да се преместят във Вашингтон.

Двамата се срещнаха там една събота и неделя и огледаха няколко къщи в Джорджтаун. Тя изглежда споделяше ентузиазма му за бъдещето. Когато бе с нея, Деймън изпитваше удобното чувство, че там му бе мястото. Колко бе елегантна с този костюм и копринено шалче, докато задаваше на брокера въпроси за къщата и околността! Тя вече бе специалист по Вашингтон. Щеше да оказва на Деймън неоценима помощ.

През лятото редовно се срещаше с Дъсти и Камерън. Канеше ги да прекарват почивните дни в къщата на Лонг Айленд. Те изглеждаха щастливи и спокойни един с друг и с него. Ребека бе изнесла много от своите неща, ала къщата не изглеждала чак толкова различна. Бе странно да чувства как нейният дух се носи между тях и в къщата, и на плажа. Странно, но не ужасно болезнено. Сега всички имаха това, което искаха, включително Ребека. Просто тяхното минало бе различно от бъдещето им, това бе всичко.

Самата Дъсти изглеждала по-привързана към Деймън от всякога. Сякаш след като бе намерила свой собствен съпруг, вече не изпитваше такова страхопочитание към баща си и отношенията ѝ с

него бяха по-естествени. Деймън се радваше на това и се чувстваше по-близо до дъщеря си.

Дори се учеше да харесва Камерън. Бавно, ала сигурно те се превръщаха в едно семейство. Единствено Ребека отсъстваше. И за щастие цялата вина падаше върху нея. Тя бе тази, която бе избягала. По някакъв начин Деймън дори ѝ беше благодарен. Нейното напускане не бе попречило на политическата му кариера. Ребека го бе освободила от един нелеп и противоречив живот и му бе помогнала да тръгне по нов път.

А когато в старата сграда на Сената във Вашингтон срещна едно младо момиче, което му направи впечатление, юридически съветник в кабинета на сенатор Дрейк, той почувства, че цялото бъдеще бе пълно с обещания. Заговори фамилиарно момичето, сламенорусо, луничаво и без венчална халка. Тя го познаваше по име. Деймън ѝ каза, че очаква често да идва в града и момичето изглеждаше заинтригувано от тази информация.

В началото на август Боб Крийг дойде в кабинета на Деймън. Изглеждаше сериозен.

— Деймън, искам да ти покажа нещо.

Подаде му през бюрото едно ксерокопие. Беше статия, която щеше да излезе следващия ден в „Пост“. Деймън си сложи очилата и внимателно я прочете.

„ЛЮБОВНИЦА НА АДВОКАТ НА ЛЕЗЪР КАЗВА, ЧЕ ТОЙ РАБОТИ ПРОТИВ ХАЙТАУЪР

Служителка в общината, която твърди, че е била любовница на Деймън А. Лоуъл, юридически съветник на кмета Лезър, казва, че Лоуъл тайно е работел за подкопаване на проекта за развитие на областта Хайтауър, като през цялото време е имал достъп до съвещанията на най-високо ниво, организирани от кмета.

Според жената Лоуъл е действал от името на определени неназовани сътрудници на губернатора, с цел да се осигури преизбирането на губернатора следващата

година. Проектът Хайтауър, ако се осъществи, ще даде предимство на кмета на изборите и ще му послужи като оръжие за планираното от него сваляне на губернатора.

Репортерите на «Пост» установиха, че телефонни разговори и неофициални писма между Лоуъл и сътрудниците на губернатора съвпадат с усилията да се лобира в Олбъни и в Белия дом за отказ на финансиране за проекта Хайтауър от щатския и федералния бюджет. Според неназовани източници, Лоуъл е съобщавал за преразходи и е предавал и друга неблагоприятна за Хайтауър финансова информация на хора, тясно свързани с губернатора. «Той непрекъснато вдъхва увереност на кмета и неговите сътрудници за успеха на Хайтауър, докато в същото време предава на губернатора и на други информация за слабостите на проекта», съобщава източникът.

Фирмата на Минтър, Гейт, Блекмън, Крийг и Лоуъл, на която Лоуъл е шеф, отрича да е знаела каквото и да било за аферата «двоен агент», в която я обвиняват. «Нашата фирма не е запозната с подробностите за Хайтауър», каза говорител на фирмата. «Деймън Лоуъл беше единственият наш представител в проекта. Ние смятаме това обвинение за абсурдно. Нашата фирма никога през цялата си история не е действала съзнателно против интересите на клиент».

Кен Прито, един от най-близките сътрудници на кмета, сподели пред журналистите, че аферата «двоен агент» е била разкрита от кметските хора още преди няколко месеца, но е било разрешено тя да продължи, за да може кметът «да стои начело на истинската опозиция срещу Хайтауър».

Вълнуващата шпионска история бе разкрита пред репортер на «Пост» от общинска служителка, което име няма да се споменава, докато траят съдебните действия на общината срещу фирмата на Лоуъл. Междувременно се планира разследване на въпроса на щатско ниво и от страна на асоциацията на юристите.“

Деймън погледна през бюрото към Боб, който не посрещна очите му.

— Каква е тази глупост?

— Страхувам се, че не е глупост — отговори Боб. — Тази сутрин общината официално прекрати отношенията си с нас по проекта Хайтауър. Лезър е казал на Рой Минтър, че на теб кракът ти няма да стъпи повече в кметството. Изхвърлиха ни, Деймън.

Деймън бе смаян.

— Не разбирам — каза той. — Хайтауър върви добре. През последните два дни съм говорил по телефона с всички шефове.

Начинът, по който Боб се размърда на стола, показваше, че лошите новини още предстоят.

— Деймън, ние с теб сме изминали дълъг път заедно. Като ти казвам това, имам чувството, че отсичам дясната си ръка. Ала колегите искат ти да си подадеш оставката.

— Да си подам оставката?! — повтори Деймън. — Боб, ти да не си полудял? Защо, по дяволите, трябва да си подавам оставката?

— За доброто на фирмата. Не си мисли, че това е нещо, което мога лесно да преглътна. Цяла нощ съм се борил да не се стига дотам, но колегите бяха срещу мен, всички до един. Едно е да zlepоставиш себе си, съвсем друго е да zlepоставиш фирмата.

— По какъв начин съм zlepоставил фирмата? — попита Деймън невярващо.

— За Бога, Деймън, в момента нашите колеги и съдружници работят по двеста договора с общината! Колко още мислиш, че можем да поддържаме този бизнес, след като всичко това е излязло наяве? Ние сме играли двойна игра с наш клиент. А този клиент е общината на Ню Йорк. Затънали сме до гуша. Снощи никой не е мигнал. Не можеш да си представиш до какво може да доведе това. Доброто ни име ще бъде опетнено.

Деймън тръсна глава, сякаш за да се освободи от някаква примка.

— Ала това не е вярно! — извика той. — Как може нещо да разруши нашата благонадеждност като фирма, след като е нагла лъжа от начало до край? Аз никога не съм заговорничел срещу Хайтауър, и ти го знаеш. Изкривих си гърба да свърша тази проклета работа. Помирявах всички в целия Олбъни и Вашингтон, за да прокарам проекта.

Боб мълчеше.

— Не е вярно, нали? — попита Деймън.

Боб не каза нищо. Погледът му бе уклончив. Деймън бе стъписан. За какво Боб трябваше да се държи уклончиво?

— Нали? — повтори той.

Боб не отговори.

Истината започна да се прояснява пред Деймън, като смъртоносна болест, криеща се зад най-невинни симптоми.

— Боже мой! — възкликна той. — Вярно е, така ли?

Боб погледна настрана. Реката мерзелееше зад прозореца през мръсната пелена на въздуха. От тази височина мътната вода обикновено изглеждаше живописна. Сега изглеждаше така, сякаш човек можеше да се удави в нея.

— Вие всички сте били вътре, нали? — попита Деймън. — Ти и губернаторът. А също и Рой, и Том, и Ивън. Карали сте ме да се боря за Хайтауър, а вие сте се опитвали да провалите всичко.

Започваше да осъзнава необозримостта на предателството. Всичката му упорита работа, ежеседмичните му срещи с хората на губернатора, безкрайните му заседания с Лезър, човек, когото мразеше — всичко в името на един проект, който собствените му съдружници от самото начало са имали намерение да провалят.

— Защо? — попита тихо.

Боб въздъхна.

— Защото ако минеше, Лезър щеше да се превърне в герой. Това щеше да бъде в центъра на неговата кампания на изборите за губернатор. Не можем да позволим Лезър да управлява целия щат, Деймън. Всичките му приятели са неподходящи. Той би разрушил всичко, което е успяла да създаде щатската администрация.

Деймън виждаше, че в това има истина. Нищо чудно, че винаги му се бе струвало странно как всички тези приятели на губернатора с престижно образование — включително самият Деймън — работят ръка за ръка с Лезър.

— Защо, по дяволите, не ми казахте? — обърна се той към Боб. — Защо ме оставихте така да се трепя, след като всичко е било пародия?

Цъфтящото лице на Боб се затъмни от нещо средно между смущение и съжаление.

— Смятахме да те включим. Но в началото ти правеше нещата да изглеждат толкова добре, че нямаше смисъл да те възпираме. Губернаторът искаше Лезър да налага колкото може по-дълбоко въдицата, преди... Е, разбираш идеята. Надявахме се, че когато Хайтауър не се получи, за всичко ще е виновен Лезър — сви рамене. — Всичко вървеше по план. Ала след като Ребека те остави, ти сякаш му изтърва края. Раздели се с Алисън, хвана се с онова младо момиче... Не беше достатъчно предпазлив. Ключкарствал си пред момичето за Хайтауър. Това се разчу. Не ми се иска да ти го казвам, Деймън, но в този момент всички ние усетихме, че започваш да ставаш опасен. А в създалата се ситуация трябваше да бъдем много внимателни.

Деймън отново хвърли поглед към проклетата статия в „Пост“. Да, наистина бе станал опасен за сигурността. Бе се шегувал с Ашли за Хайтауър, когато бе с нея в леглото. Тя бе служителка в общината. Основният капитал на Лезър бяха хора като нея. Сигурно той се бе сблизил с Ашли още преди месеци. Или, още по-лошо, тя се бе сблизила с него. Каквото и да й бе предложил, трябва да е изглеждало толкова по-привлекателно, колкото е намалявало благоразположението на Деймън към нея.

Той потупа по статията с добре оформения си нокът:

— Какво те кара да мислиш, че ще има ефект?

— Лезър е много гъст с вестниците — обясни Боб. — „Пост“ е само началото. Той ще разпространи това из целия град. Освен това все още има достатъчно влияние сред електората от работническата класа, за да го използва в своя полза. „Фирма на юристи с харвардски дипломи в съюз с Олбъни срещу общината“. Такива неща.

Деймън си спомни за своята снимка, която „Пост“ бе отпечатвал през цялата минала зима и пролет и помисли, че без съмнение същата снимка щеше да придружава утрешната статия.

— Значи вече нищо не може да се направи — заключи той.

— Да — потвърди Боб. — И никой не съжалява повече от мен, Деймън.

— Можех да съм малко по-внимателен, ако знаех истината — гласът на Деймън бе натежал от гняв. — Как очакваш от човек да се справи със сложна ситуация, ако не е наясно с ключовия елемент?

Боб поклати глава, сякаш говореше с упорито дете:

— Както ти казах, имахме намерение да те включим...

Деймън мислеше за губернатора, който през последните няколко месеца се държеше толкова приятелски и сговорчиво. С губернатора се работеше много по-лесно, отколкото с Лезър, той бе много по-близо до Деймън по произход и темперамент. Ала сега Деймън си спомни, че губернаторът винаги е бил най-близък с Боб Крийг, неговият състудент от Харвард. Когато е решил, че Хайтауър може да се превърне в политически пасив в случай, че Лезър се кандидатира за губернатор, той е споделил това с Боб и с другите. Не с Деймън.

— По дяволите! — гневът му прерасна в негодувание. — От къде на къде трябва сам да поемам огъня? Аз самият съм бил използван.

Боб поклати глава и на лицето му отново проблесна онова изражение на добродушно презрение.

— Доколкото се знае и някога ще се знае, ти си единственият, който е вътре. Само ти си имал наистина контакт с губернатора и неговите хора.

— Боже мой! Не мислех, че си толкова хитър. Използвал си ме като маша. Ще се изям, задето толкова време не съм разбрал играта.

— Както ти казах — повтори Боб, — след като Ребека те изостави, нещата вече не бяха същите...

Деймън не можеше да отрече това. Преди една година щеше да разбере такова нещо. В края на краищата, отдавна се бе научил да не вярва на никого в тази професия. По някакъв странен начин той наистина бе изпуснал нещата от контрол, откак Ребека го остави.

Усмихна се печално на Боб:

— Лезър обаче е разбрал вашата игра. Сигурно отдавна е усетил. Затова...

Гласът му угасна. Бе започнал да хвали Лезър, задето бе имал ума и ловкостта, които самият той не бе имал, когато най-много му бяха трябвали. Лезър, уличният политически боец, бе надушил измамата. Сигурно бе почувствал, че двамата с губернатора са прекалено различни, за да му се доверява. Затова бе прозирал през изисканата външност на Деймън, през задъханите му доклади за събитията в Олбъни и бе видял нищожната възможност за предателство. Предателство, за което самият Деймън нямаше представа, заслепен от самочувствието за собствената си значимост като ключова фигура и от политическите си амбиции.

И двете страни бяха хитри, но Лезър бе по-хитър. А колкото до Деймън, той се бе оказал оръдие в ръцете на всички. И сега го хвърляха на вълците.

— Значи очаквате от мен да си подам оставката — каза Деймън.

— Това е най-доброто, което можеш да направиш — отговори Боб сериозно. — Единственото, което можеш да направиш. Кариерите на толкова хора са поставени на карта.

— Мен ме интересува само кариерата на един човек.

— Ти ще се оправиш — окуражи го Боб. — Едва ли е толкова зле, колкото изглежда — гласът му не прозвуча убедително.

— Бих могъл да разкажа на „Пост“ и моята версия, нали знаеш. Както и на всички други вестници.

Боб поклати глава:

— Винаги си бил добър войник, Деймън. Винаги си играл за отбора. Всички знаят това. Ти не би искал да разрушиш тридесетгодишната си репутация, като в такъв момент се раздрънкаш пред вестниците. Единствената ти надежда е в мълчанието.

Деймън не можеше да отрече, че това бе истина. Вече достатъчно бе нарушавал клетвата за адвокатска тайна. Ако сега издадеше информация на вестниците, това щеше да бъде краят му.

Настъпи мълчание.

— А какво ще стане с Хайтауър? — попита той.

Боб сви рамене:

— Преди малко говорих с губернатора. Той мисли, че в края на краищата проектът вероятно ще мине. Страх ме е, че всички ние подценихме Лезър.

Деймън погледна руменото лице на стария си приятел. Прииска му се да можеше да го убие с голи ръце.

— Нещо ме озадачава — вметна той. — Какво щяхте да правите всички вие, ако ме нямаше мен като изкупителна жертва?

Боб отново сви рамене.

— Щяхме да измислим нещо друго — отговори той. — Винаги се намира някакъв начин. Ала истината е, че теб те имаше. Ти изпусна положението.

Настъпи мълчание. Деймън погледна през прозореца. Помисли си за Ашли. Спомни си за телефонния разговор с нея вечерта след сватбата на Дъсти. Не бе приел сериозно нейния гняв. Това бе фатална

грешка. Тя не бе момиче, което би се оставило без бой да бъде зарязано. Още повече, че заради него бе направила аборт. Сега му се искаше да бе разбирал жените малко повече.

— Искат да обявим оставката ти преди два часа — обади се Боб.
— Всъщност, изпратиха ме тук като най-близък с теб. Трябва да им я занеса. Господи, Деймън, много съжалявам.

Деймън погледна снимката на Ребека и Дъсти на бюрото си. От месеци се гласеше да я смени със снимка само на Дъсти, но покрай заетостта с Хайтауър не му бе останало време.

— И аз съжалявам — каза той.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Бе декември, шест месеца след сватбата на Дъсти. Ребека си бе взела една седмица отпуск, за да помогне на Сам да избере обзавеждането за новата къща в Лейк Женева. Мястото се бе оказало удачно. Сам бе достатъчно близо до дъщерите си, за да може да ги посещава, и достатъчно далеч от тях, за да се чувства независим.

Кристин вероятно следващото лято нямаше да е у дома. Тя си бе намерила работа като стажант в Милуоки и имаше намерение да даде под наем квартирата си тук. Сам подозираше, че това имаше нещо общо с новия ѝ приятел, който бе от Милуоки, но запазваше мнението си за себе си.

Къщата, типичен крайградски модел с четири спални за посрещане на гости и внучета, бе построена доста бързо от една строителна фирма, с която Сам бе работил в миналото, ала засега още бе почти напълно необзаведена. За да я направи обитаема за Коледа, той бе пренесъл тук старите мебели от къщата си в Медисън. Те изглеждаха много безцветни и мръсни в новото място и Сам предлагаше да ги изхвърлят. Ала Ребека настоя засега да ги запазят. Присъствието на тези стари вещи, чийто „девети живот“ щеше да се състои от краткия срок на използването им толкова далеч от първоначалния им дом, събуждаше чувството ѝ за хумор.

— Като си помислиш, също като мен — каза тя на Сам.

Тук, в Средния Запад, където обстановката бе толкова далечна от родния ѝ Бостън и от годините, прекарани в Ню Йорк, Ребека се чувстваше почти като риба на сухо. Но не съвсем. Защото една такава скромна провинциална къща бе точно това, което би искала за себе си през всичките тези години, ако можеше да се върне назад и да направи по-мъдър избор, когато току-що бе завършила колежа.

Ветровитото градче в щата Уисконсин, мразовитото езеро, мълчаливите съседи с техните джипове и пикапи — всичко това бе ново и прекрасно за нея и тя се наслаждаваше на всичките му проявления. Нямаше ги претенциозните съседи от Лонг Айлънд, нито колегите от юридическата фирма, които да одумват мебелите, които

Сам щеше да избере за къщата си. Сам се радваше на едно право, от което Ребека бе лишена през целия си живот — правото да бъде обикновен.

Бе малко след един. Огънят, който Сам бе запалил, още пращеше в хола. Той тръгваше на работа. Целуна Ребека по устните и нежно я прегърна.

— Не ми се иска да те оставям в такъв ден — каза ѝ Сам. — Виждаш ли този огън? Трябваше цял следобед да лежим сгущени на дивана пред него. Защо трябва да прекарвам това време в службата?

Той се държеше трогателно романтично с Ребека. Искаше му се непрекъснато да е насаме с нея и проклинаше новия си бизнес, който го отделяше от нея през време на краткото ѝ посещение. Ала тя настояваше Сам да не спира да работи, защото виждаше колко ободряващо му действаше това предизвикателство.

— Когато се върнеш, камините в къщата ще горят — обеща му Ребека и го потупа по рамото.

— И виж дали докато се върна, можеш да ми оправиш хола — поръча той, помахна и тръгна към вратата.

Бе ѝ дал правото да решава всичко, свързано с обзавеждането. На пода пред камината имаше дебели каталози за тапети и дамаски. Това бе трудна работа, защото тя искаше обзавеждането да е такова, че да подхожда на новия живот на Сам. Искаше да е едновременно удобно и предизвикателно, така че когато той се върне у дома от работа, да има чувството, че навлиза в нещо ново, нещо вълнуващо.

Чу студеното хрущене на гумите по още непавираната алея. След това моторът изръмжа и бавно затихна с отдалечаването на колата. Ребека отпи от кафето си и се загледа в огъня. Хвърли един поглед към каталозите с желанието да се заеме за работа, но приливът на удоволствие я накара отново да се облегне на стария диван и да се загледа в пламъците.

На масичката бе старото ѝ томче с „По следите на изгубеното време“ на Пруст, което не бе отваряла от много години, ала бе намерила, когато пренасяше нещата си в Чикаго. В колежа само бе прегледала книгата, защото първите шест тома от романа бяха толкова огромни, че ней останаха сили за последния. Сега, след като бе

забравила повечето от нещата в първите томове, четеше с голям интерес последния. Чувстваше се малко немирна, сякаш като мързелив ученик надзърташе в края на книгата, и от това ѝ ставаше още по-приятно.

За съжаление френският бе доста труден. Но тя се бореше с него с помощта на стария английско-френски и френско-английски речник, самият той реликва от годините ѝ в колежа. Отбелязваше си докъде бе стигнала с последното писмо на Дъсти и сега го извади да го препречете. Дъсти работеше на по половин ден като журналистка и като учителка по английски, а Камерън пишеше дисертацията си. Тя беше бременна, както развълнувано бе съобщила миналия месец по телефона.

Ребека импулсивно стана и с писмото в ръка отиде до телефона. Погледна към часовника си и реши, че Дъсти още не се бе върнала от работа, ала въпреки това набра номера.

— Ало, в момента не можем да отговорим — долетя записаният глас на Камерън. — След сигнала оставете съобщение и ние ще ви се обадим.

Ребека изчака сигнала. За момент не можеше да измисли какво да каже. Телефонните секретари винаги я правеха нервна. После погледът ѝ попадна на писмото.

— Здравейте, деца — произнесе с усмивка в гласа. — Дъсти, обаждам се във връзка с полета, за който споменавах в писмото си. Ако искаш, ще те взема от О'Хеър, за да не се налага да наемаш кола — след Коледа Дъсти щеше да дойде на гости на майка си и Ребека бе уредила цялото пътуване.

Поколеба се. Почти чувстваше невидимата си дъщеря в тишината по линията.

— Колко съм глупава — добави тя. — Истината е, че просто ми се искаше да чуя гласа ти, миличка. И да поговорим за детето. И за Коледа. Обади ми се. Липсваш ми. И целуни Камерън от мен.

Затвори смутено. Никога не се бе справяла добре с телефоните. Нещо, свързано е близкия контакт през такива големи разстояния, ѝ се струваше изкуствено и обезпокоително. Деймън обичаше да казва, че по отношение на междуградските разговори, Ребека бе първобитна като предците си от Ню Ингленд. Ако не я спирал, тя щяла да крещи в слушалката.

Върна се до дивана с писмото в ръка. Погледна още веднъж почерка на Дъсти, който през последните години бе започнал много да прилича на нейния. В плика имаше снимка на Дъсти и Камерън пред сградата на факултета по химия в университета. Камерън изглеждаше много висок, а Дъсти много хубава. В очите ѝ грейше сиянието на бременността.

Ребека затвори писмото и отново отвори книгата. Страницата, която четеше, бе изписана гъсто, без нови редове. Тя въздъхна, като си помисли за мъчителния синтаксис на Пруст, изпъстрен с безброй подчинени изречения. Човек трябваше да има неизчерпаемо търпение, за да се справя с по-дългите му изречения. През нощта, когато си уморен, това бе направо невъзможно.

Но сега Ребека си спомни, че снощи, преди да си легне, нарочно бе спряла на тази страница, за да я прочете отново, когато бе съвсем будна и бодра. В средата на страницата бе следното изречение:

„Бих искал да имам смелостта да откажа на онези, които са дошли да ме посетят или са ме помолили аз да ги посетя, поради това, че имам съдбоносна и спешна среща със себе си.“

Изречението я бе потресло не само защото събуждаше смътен спомен за един емоционален млад професор, който го бе цитирал преди много години, а и защото сега за нея то прозвуча така, както не бе прозвучало, когато бе момиче. Да, помисли тя. В живота на човек идва момент, когато задълженията му към другите трябва да отстъпят пред задълженията му към себе си. Много често, за да се впише в света, човек забравя истинската форма на собствения си дух, насилва го като квадратен клин в кръгъл отвор и постепенно го разрушава, докато накрая вече от личността му не остава нищо. Това ли е имал предвид Пруст? Не бе сигурна.

Опита се сега да намери отговора, ала той ѝ се изплъзваше. Усилието я измори и Ребека полегна на дивана с отворена на гърдите си книга.

Огънят бе приятно топъл, с онази концентрирана топлина, която често имат гаснещите огънове, когато дърветата са почти догорели и в

камината е останала само тлееща жарава. Тя се взря в нажежените въглени, един, от които се разпадна пред погледа ѝ, после затвори очи, унесена от топлината.

На този диван немирните дъщери на Сам се бяха премятали през глава преди едно поколение, бяха протрили възглавниците и счупили облегалката, така че жена му е трябвало изцяло да го претапицира. На този диван Сам бе седял в Медисън вечер пред телевизора с Марджъри, бе чел своите вестници и списания. Диванът, който той бе избягвал след смъртта ѝ, както и леглото, на което бяха спали заедно.

Ребека почти усещаше как хилядите семейни часове се въртят около нея, скрити зад завесата на времето, но въпреки това реални и настойчиви по някакъв начин, който ги правеше много по-важни от обикновени спомени.

Всичко се променяше. Реалните неща биваха заливани от потока на времето и изчезваха. Или, по-скоро, появяваха се отново на невероятни места и с неузнаваеми форми, като връх на планина от един континент, която се оказваше дъно на езеро в друг.

И хората се променят по същия начин, мислеше Ребека. С полупритворени от стоплящия бузите ѝ огън, тя видя себе си като момиче, препускащо из града с Джоузи в търсене на пакости и момчета. Колко бе различна в онези дни! Най-често Ребека бе подстрекателката и ввличаше Джоузи в забранени приключения с неукротима дързост, която скоро времето и обстоятелствата щяха да изтрият от нейната личност.

И все пак животът извървяваше своя пълен кръг. Днес тя усещаше трепета на приключението, който не бе толкова различен от чувството, което изпитваше, когато се запозна с онова безименно момче в парка и потъна в гората с него. Люшкане на ръба на нещо опасно, от което не се страхуваш, защото е в природата ти да рискуваш, да предизвикваш...

Усещаше ръцете му върху раменете си и чуваше хрущенето на боровите иглички, докато се въртеше, за да го улесни.

И сега си спомни какво изпита, когато онази вечер се върна вкъщи и намери майка си сама. Как стоеше на прага в изпоцапаните си от гората дрехи и гледаше майка си да плаче. „Татко ни е изоставил. Татко ни е изоставил.“ Неукротимото дете с покрити с кал и целувки дрехи отстъпи назад с разширени очи, отстъпи мястото си на друг

човек и незабелязано се измъкна, докато Айрин обвинително протягаше изпомачканото писмо. И това дете никога вече не се върна, през всичките години, когато Ребека залагаше на безопасността, като разменяше сърцето си срещу опасностите и жестокостта на света. „Имам среща със себе си.“

Ребека се мъчеше да остане будна, ала дрямката връхлиташе върху нея като вълна. Сънищата се премятаха и се стоварваха върху нея като мисли. Тя по някакъв начин продължаваше да спори със себе си. Част от нея ѝ казваше, че бе изживяла живота си разумно и ценностно, от самото начало. Но друг глас убедено я укоряваше: „Ти не беше права“, казваше той. „Ти не беше права.“

Гласът твърдеше, че Ребека много отдавна бе зарязала срещите със себе си, като бе предпочитала майка си, после Деймън, после кръга от своите приятели, своите задължения, дори Дъсти. Бе хубаво да бъде любяща майка. Ала дали бе хубаво да погребеш себе си в отдаването си на другите? Дори на дъщеря си?

Бе предпочитала всички пред себе си — сякаш собствената ѝ компания нямаше никаква стойност за нея. И след това, когато вече бе прекалено късно — а дали вече бе прекалено късно? — бе разкъсала оковите и бе нарушила всички закони.

Да, това бе първият ѝ грях, мислеше Ребека. Грехът, който тя така и не изповяда. Който не бе и мислила да изповядва, защото той дотолкова бе част от нея. Грехът да отхвърлиш самия себе си заради света, в който искаш да се впишеш.

А втория грях? Този, който бе признала, за който светът най-сурово я порицаваше? Грехът, който бе разчупил оковите и я бе захвърлил в чистилището, в което изглеждаше, че няма спасение от адския огън, а след това, най-невероятно, ѝ бе предложил изкупление.

Вторият грях ни осъжда на изгнание. С този грях, прекалено бързо признат, започва всичко.

Чу шум, който отдаде на слягането на догарящите цепеници. Той почти не смути връхлитащия я сън и Ребека се усмихна. Хубаво бе да спи, сладостно и пречистващо.

Когато миг по-късно отвори очи, за да провери огъня и видя пред себе си Тони, помисли, че той бе част от съня, част от спора, който водеше със себе си. И не му ли беше там мястото, в края на краищата? Не беше ли той ключът към нейното бягство от собственото ѝ минало,

първата стъпка към преоткриването на душата, която бе загубила? Тони имаше пълното право да твърди, че е бил нейният водач, нейният освободител, човекът, който ѝ бе показал пътя към светлината.

Но изражението на лицето му показваше, че той не бе сън и че се бе променил. Беше бледен и изглеждаше пораснал. Бе се втренчил в нея с омраза. И тя някак не се изненада, когато видя, че в ръката му се появи пистолет.

Тони каза нещо, ала нетърпеливият спор от съня заглуши думите му, обърка ги.

— Ти го направи... — пистолетът затрепери в ръката му. Ребека се мъчеше да се отърси от съня, да му обясни, но сега разбра, че вече бе прекалено късно, че в младостта и в гнева си той бе прав. Вторият ѝ грях бе този, който отново го бе довел при нея.

Усмихна му се всеопрощаващо като сънена майка и в същия момент пистолетът изгърмя.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Погребението бе в Лейк Женева — по настояване на Дъсти. Тя знаеше, че Ребека бе заобичала това място и се бе надявала един ден да живее тук. И, в интерес на истината, нямаше никое друго място, където тя се бе чувствала у дома си.

Айрин долетя от Флорида, загоряла и жизнена въпреки болестта си, която сега изглеждаше напълно победена от недостижимата ѝ издържливост. Деймън я бе посрещнал на О'Хеър и бе пътувал с нея до Медисън, където се срещнаха със Сам и пристигнаха в Лейк Женева.

Дъсти и Камерън бяха пътували със самолет до Чикаго и оттам бяха дошли с кола. През цялото време Дъсти чуваше последните думи на Ребека по телефона за планираното ѝ пристигане на О'Хеър. Днес тя бе минала през О'Хеър, но на път за погребението на майка си. Гласът на Ребека бе все още записан на телефонния секретар в Ню Йорк. Дъсти бе сигурна, че никога няма да се осмели отново да го чуе.

Разбираемо, не присъстваше никой от роднините на Тони. Той бе погребан вчера в Ню Йорк.

Телата им бяха намерени заедно. Преди да налага дулото на пистолета, Тони бе притиснал Ребека до гърдите си. Нямаше бележка. Само сцената, намерена от Сам и показана след това на полицията — двамата пред все още тлеещия огън.

Днес бе типичен уисконсински зимен ден, студен и слънчев, с намек за предстоящ сняг в сивите облаци. Голите дървета изглеждаха засрамени от слънчевата светлина, която блестеше тук-таме в полузамръзналите локви, останали от неделната буря.

Службата се проведе в местната католическа църква. Кристин бе дошла със Сам. Другите му дъщери и децата им бяха в Медисън. Довечера Сам и Кристин щяха да се върнат там. Камерън и Дъсти възнамеряваха да отидат с тях за един ден, преди да заминат обратно на изток. Деймън и Айрин следобед щяха да се върнат в Чикаго, за да вземат самолетите си съответно за Ню Йорк и Сарагоса.

Наляво и надясно се разменяха ръкостискания, ала опечалените изглежда не се чувстваха много удобно един с друг. Деймън, видимо разсеян, размени само няколко думи със Сам. Дъсти не се отделяше от Камерън, Сам от Кристин. Деймън през повечето време държеше Айрин под ръка.

Свещеникът от Лейк Женева никога не бе познавал Ребека, но Дъсти и Сам му бяха обяснили какво да каже. Настъпи известно смущение, когато му разказаха за живота ѝ и за причината за смъртта ѝ. Свещеникът изглежда знаеше повече, отколкото показваше. В поведението му те усетиха неодобрение.

Гробището бе живописно, сгушено на един хълм край града. Зад гробовете се виждаше езерото като скъпоценен камък, греещ в далечината. И от двете семейства нямаше никой, погребан тук. То бе само за Ребека.

Малката процесия бавно се насочи към гроба. Гумите на колите скърцаха в отгъкания сняг. Всички се струпаха треперещи около ямата и Дъсти изпита странното чувство, че трябва да побързат, защото вятърът бе толкова мразовит, че за Ребека щеше да е по-топло под земята.

След обичайните молитви свещеникът добави няколко думи от себе си:

— Отче наш, изпращайки ти Ребека, ние те молим за опрощение и благословия. Молим за опрощение на нейните грехове и благословия за нейната смелост. Защото, каквито и грешки да бе допуснала, тя знаеше как да ги признае. Осмели се да признае греховете си пред себе си и пред теб. Приеми нейното разкаяние и бъди милостив в името на Исус Христос, нашия Бог.

След като спуснаха ковчега, малката тълпа се разпръсна, един по един. Само Айрин видимо плачеше. За момент Деймън постоя до Сам, загледан в гроба. После отведе Айрин.

Сам остана с Дъсти и Камерън. Двамата мъже държаха ръцете на Дъсти.

Сам си тръгна пръв. Дъсти усети как я пробожда чувството на загуба. През последните месеци го бе заобичала почти като баща. Ала сега близостта им изглеждаше нереална, повече като нещо, което би могло да бъде, отколкото като нещо, което е било. Защото Ребека ги бе събрала и сега, когато нея я нямаше, между тях нямаше истинска

връзка, нищо, освен инстинктивната симпатия, която би им подарила дълъг съвместен живот, ако Ребека бе продължила да живее. Дъсти вероятно никога вече нямаше да срещне Сам. И заради това загубата на майка ѝ изведнъж ѝ се стори по-абсолютна и по-ужасна.

Тя погледна към гроба. Вятърът довя от далечен облак или пряспа шепа сняг, който ожули бузата ѝ. Той изтръгна първите ѝ сълзи. Светлината бе по-ярка от преди. Виковете на децата отекваха надалеч в студения въздух. Езерото, макар и наполовина замръзнало, проблясваше между заснежените хълмове.

— Ох, майко...

Дъсти се наведе да докосне вече замръзващата земя. От слабост или от внезапно отчаяние залитна напред. Но Камерън навреме я подкрепи.

— Внимавай...

„Ти си всичко, което имам.“

Той ѝ помогна да се изправи на крака. Дъсти се вкопчи в ръката му, за да му покаже, че не бива никога да я пуска.

Усети странната близост на човешка плът и болката ѝ се притъпи. Колко непостоянно бе всичко! И колко невероятно. Самият Камерън се бе появил в живота ѝ като следствие от лутанията на Ребека. Камерън, чието дете сега растеше в нея.

— Добре ли си? — попита той.

— Да — Дъсти се облегна на него. Двамата не помръднаха, ала гробът някак се отдалечи, сякаш нещо вече ги отнасяше от Ребека, към един нов живот.

Всички неща идват отдалеч, помисли Дъсти, чувствайки как ръката му се обвива около кръста ѝ. Всички неща се приближават, без да ги видим, а накрая се изплъзват между пръстите ни. Протягаме сляпо ръце да ги хванем и намираме само себе си. И въпреки това накрая светът се смилява, колелото се завърта за последен път и ние все пак не сме сами. Щастлив шанс или само мечта...

Въпросът се превърна в мека усмивка върху устните ѝ, когато тя погледна за последен път към Ребека.

После се отвърна от гроба, хванала под ръка съпруга си, и тръгна към очакващата ги кола.

Издание:

Елизабет Гейдж. Изповед

ИК „Коломбина-Прес“ ООД, София, 1998

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954-706-047-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.